

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CROWNE CONSPIRACY BOOK TWO

*The deeper you venture into their world,
the harder it is to escape...*

MIND MAZE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K WEBSTER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

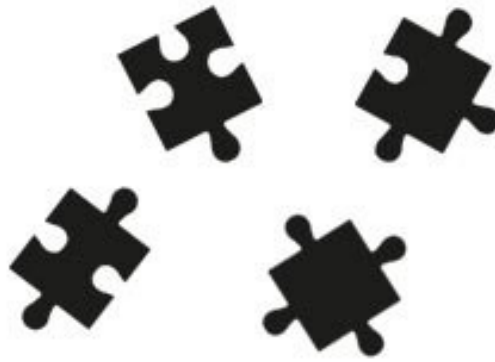
Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE CROWNE CONSPIRACY BOOK TWO

MIND MAZE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K WEBSTER

Zihin Labirenti (The Crowne Conspiracy, #2) Telif
Hakkı © 2025 K Webster

Editör: Emily A. Lawrence Formatlama:
Şampanya Kitap Tasarımı Kapak
Tasarımı: All By Design

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap, Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları kapsamında korunan materyaller içermektedir. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazar/Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bir bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Psyop Kings'te Önceden... Önsöz](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Öndördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[BölümYedinci](#)

[Sekizinci Dokuzuncu](#)

[Onuncu Oniki](#)

[Onüçüncü Onbeşinci](#)

[Onaltı Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Yirmibirinci](#)

-

Yirmi İki Bölüm Yirmi
Üç Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
Bölüm Otuz Otuz
Bölüm Otuz Otuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Otuz Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Dokuz Dört Beş
Altı Yedi Sekiz Otuz İki
ÜçDört BeşAltıYedi
Sekiz Dokuz Yazar
Hakkında

DEDICATION

*Karanlık bir romantizm hikayesindeki kıvrımları ve dönüşleri sevenlere.
Bu zihin labirentinde gezinirken iyi
eğlenceler.*

Tetikleyici Uyarı:

Bu kitap, ana karakterin ve diğ er karakterlerin cinsel saldırıya uğraması, insan kaçakçılığı, çocuklara karşı işlenen suçlar, geçmişe dönüşlerle cinsel istismardan bahsedilmesi, bir çocuğun ölümünden bahsedilmesi, şiddet, cinayet, zorla uyuşturucu kullanımı, psikolojik ve tıbbi işkence, kaçırma, zorla esaret ve diğ er tetikleyici temalar dahil olmak üzere bazıları için tetikleyici olabilecek birçok tema, sahne ve durum içermektedir.

Okuyucular, lütfen okumadan önce uyarınız.

***USA Today Bestsellin4 yazarı K kebster'dan yeni bir karanlık
düşmanlar-aşıklar romantizmi geliyor...***

Zihnimi paramparça ettiler, anılarımı çarpıttılar ve dünyamı alt üst ettiler.

Ama Crowne ailesinin benimle işi henüz bitmedi.

Gareth'ın ölümüyle lanetlenmiş ve yalan ağlarına hapsolmuş bir halde, onların oyunlarını oynamaya devam etmek zorunda kalıyorum. Caius Crowne hâlâ soğuk, hâlâ acımasız ama şimdi her şeyin arkasındaki canavara karşı savaşta tek müttefikim.

Ortaya çıkardığım her sır ilmiği sıkılaştırıyor. Her gerçek beni kaçamayacağım bir labirentin derçekiyor.

Beni kırmak istiyorlar, ama onların piyonu olmaktan bıktım.

Gerçeği bulacağım. Yalanlarını yok edeceğim.

Önce beni yok etse bile.

Zihin Labirenti, Crowne Komplosu üçlemesinin ikinci kitabıdır. Bu kitap tri44erin4 içerik barındıran karanlık, psikolo4ik bir aşk romanıdır. Bu kitap bir uçurumla bitiyor.

Zihin Labirentinde Beklenecek

Khat: Düşmandan

Sevgiliye Ahlaki Gri MMC

Akıl Oyunları

Touch Her and Die Vibes

Karanlık Aile Sırları

Saplantılı Anti-

Kahraman Yasak

Çekim

The Crowne Conspiracy trilo4y'deki kitaplar:

Psyop Kin4s (Kitap 1)

Akıl Labirenti (2. Kitap)

. Yalanlar Kupası

(3Kitap)

DAHA ÖNCE *PSYOP KINGS*'TE.

Romy Langston'ın kayıp sınıf arkadaşı Megan Benson'ın peşine düşmesi, onu güçlü ve gizemli Crowne ailesinin ağına düşürdü. Megan hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda -varlığı görünüşte silinmişti- Romy onun fark edilmeden gitmesine izin vermeyi reddetti. Ancak gerçeğin peşinden amansızca koşması, onu ifşa etmeye çalıştığı insanların hedef tahtasına oturttu.

Çekici ama pervasız Theo Crowne tarafından kandırılan Romy uyuşturuldu, kaçırıldı ve psikolojik bir kâbusun içine atıldı. Crowne'lar tarafından esir tutulan Romy, kimliğini kırmak ve gerçekliğini yeniden şekillendirmek için tasarlanmış acımasız akıl oyunlarına maruz kaldı. İçlerinde en soğuk ve acımasız olanı Caius Crowne, esaretinin kontrolünü ele geçirerek onu kendisine ait olduğuna inandırdı.

Romy akıl sağlığını korumak için mücadele ederken, Crowne Birlik Projesi'nin (CUP) bir hayır kurumundan çok daha fazlası olduğunu, kayıp insanları tanınmaz hale getiren sinsi bir psikolojik operasyonun paravanı olduğunu keşfetti. Ancak Megan yeni gerçekliğini benimsemiş görünürken, Romy onların kontrolüne boyun eğmeyi reddetti.

Meydan okuması onu, CUP'un en karanlık sırlarıyla bağlantısı olan güçlü ve tehlikeli bir yatırımcı olan Solomon Grayhawk'a götürdü. Romy, Solomon'un yatında özel bir etkinliğe katılma kisvesi altında korkunç gerçeği ortaya çıkardı - Crown'ların operasyonlarının merkezinde insan kaçakçılığı vardı. Kadınlar "yeniden programlanıyor" ve Solomon gibi zenginliği ve nüfuzu sayesinde istediğini alabilen adamlara açık artırmayla satılıyordu.

Açık denizde yaldızlı bir hapishanede kapana kısılan Romy'nin durumu, kendisini müttefik olarak konumlandıran Gareth Crowne'un gerçek doğasını ortaya çıkarmasıyla korkunç bir hal aldı. Romy'ye olan saplantısı şiddete dönüştü ve Romy karşılık verince de ona tecavüz etti. Ancak daha sonra Caius mümkün olan en acımasız şekilde olaya müdahale ederek Gareth'i tereddüt etmeden öldürdü ve onun yönetimi altında ailenin bile dokunulmaz olmadığını kanıtladı.

Şimdi, *Akıl Labirenti* başlarken, Romy hâlâ tutsaktır ama oyun değişmiştir. Gareth'in ölümü ve Crowne komplosunun tüm ağırlığıyla üzerine çökmesiyle, daha da ölümcül bir labirente, kaybetmenin özgürlüğünden çok daha fazlası anlamına geldiği bir labirente gezinmek zorundadır.

PROLOGUE

Caius

On Beş Yaşında

Biri ona zarar vermiş.

Çok küçük ve kocaman bir gülümseme takınıyor ama bunu . Her zaman söyleyebilirim çünkü acısı benimkine benziyor.

Parlak kahverengi saçları ve ince lastik uzuvları olan sevimli bebeğiyle oynarken benim de kalbim sızlıyor. Mağazadaki oyuncak reyonunda gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir kumaşla giydirilmiş. Birisi bu işe yaramaz bebek için kıyafet yapmış.

İçimden bir kıskançlık fışkırıyor ama hemen bastırıyorum. Onun süslü bir bebeği var ve benim neredeyse hiçbir şeyim yok diye kızmak hiçbir sorunu çözmez. İkimiz de acı çekiyoruz. Hiçbir güzel şey zedelenmiş ve hırpalanmış bir kalbi onaramaz.

Bu onun suçu değil.

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve yüz hatları aydınlanıyor, dudaklarının kenarlarında minik bir gülümseme beliriyor. Göğsüm kardeşlik gururuyla kabarıyor. Ona göre ben büyük ve güvenli biriyim. Etrafımızda gizlenen canavarlar gibi korkutucu değil.

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum.

Tutamayacağım sözler vermek çok tehlikeli. Bir gün buradan çıkacağımı bilsem de, onun için aynı şeyi söyleyemem.

Annem ve babam hala yanımda olsalardı, burası artık yaralı olan zihnimde bir kırıntı bile olmazdı. Ormanlık arazimizde atları, keçileri, tavukları ve bir süt ineğimizi beslediğimiz uzun günler olurdu. Okul, annemin sabırla meşgul bir ev kadınından sabırlı bir öğretmene dönüştüğü, bilim, dilbilgisi ve hatta matematik hakkında bilgi patlaması yaşadığı mutfak masamızda gerçekleşirdi.

Matematikten nefret ederdim ama onu öğreten kişiyi severdim.

Zamansız ölümleriyle her şey bir anda ellerinden alındı. Sıcak, sevgi dolu bir yuva, aidiyet duygusu, umut ve bir gelecek.

Şimdi acı, kafa karışıklığı ve delilikten başka bir şey yok. Bu sonsuza dek sürmez.

Üç yıl çok değil. On sekiz yaşına gireceğim ve bu cehennem çukurundan çıkacağım. Peki ya o ne olacak? Onu da çıkarabilir miyim?

Buradaki diğer çocuklar bizim gibi değil. Hepsi burada olmaktan mutlu. Yetişkinler konuştuğunda, pür dikkat dinliyorlar, memnun etmeye hevesliler.

Seslerini duymaya dayanamıyorum. Özellikle de onun.

Onu inciten o muydu? Beni incittiği gibi onu da incitti mi?

Olaclardan endişelendikçe içim daralıyor. Onu asla kurtaramayacağımı bildiğim için kendimden nefret ediyorum. Kendimi zar zor kurtarabiliyorum. Suçluluk duygusu içime işliyor. Bakışlarımı onun küçük, tatlı yüzünden ayırıp bebeği tekrar inceliyorum, umut dolu gözlerinden kaçınmak istiyorum.

Seni

kurtaramam...*henüz*.

Ama kurtaracağım.

Nefret ettiğim adam onun başını okşuyor ve yanına çömeliyor. İçimde öfke kabarıırken ellerim yumruk oluyor. Bazen keşke suratını etli bir posa haline getirebilsem diyorum. Yine de o her zaman daha güçlü ve benden bir adım önde. Onunla asla kazanamam.

Adam bebeği elinden çekip ona bir şeyler fısıldadığında kadın geriliyor. Görünüşe göre adam bir soru soruyor ve kız da sessizce cevaplıyor. Sonra ikisi de ayağa kalkıyor. Adamın elindeki bebeğe bakıyorum, keşke bebeği ona geri verse diye içimden geçiriyorum.

Onu alırsa nasıl başa ? İkisi de bana yaklaşıyor.

"Calista'ya iyi bakacağım," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve zor duyuluyor.

Kaynayan nefret neredeyse ona patlamama neden oluyordu. Yine de sonraki sözleri her şeyi bastırıyor.

"Evlat ediniliyorsun evlat," dedi bana. "Yapabileceğim her şeyi yaptım." Bu sözlerle birlikte çekip gittiler. Arkalarından bakakalıyorum, olduğum yerde çakılı kalıyorum,

Hareket edemiyordu. Onu kurtaramıyoruz.

Evlatlık mı?

Kırıldığımı, mahvolduğumu ve işe yaramaz olduğumu düşündüm. Bana tekrar tekrar söylediği şey buydu. Ne olmuş ona?

O da evlat edinilecek mi?

Sonunda sersemliğimden kurtulduğumda, kayboldukları kapıya doğru koşuyorum. Biri güzel bir takım elbise giymiş birkaç adam yolumu kesiyor. İçlerinden biri sade ve kalabalıkta asla seçemeyeceğiniz biri.

Çünkü o çok unutulmaz. Diğerrinin çarpıcı gri gözleri ve parlak bir gülümsemesi var.

"Adım Orion Crowne," diyor adam sırtarak. "Buradan çıkmaya hazır mısın?"

Diğerr adam başıyla onaylıyor. "Önce ocukların evine uğramam gerek. İşleri resmileştirelim."

Orion onu görmezden geliyor gibi, ben de öyle yapıyorum.

"Herkesin hayatında önemli bir yol ayrımı vardır. Bu seninki genç adam, hayatının yönünün değıştiğı, kendin için asla hayal edemeyeceğın bir şeye dönüştüğü yer."

Kalbim acıyor, kendi babamın kaybı her zamankinden daha belirgin. Her zaman hayata dair anekdotları vardı. Tanrım, onu özlüyorum.

"Başka seçeneğim yok ki," diye mırıldanıyorum, dilimde acılık. En azından henüz değil. On sekiz yaşına gelene kadar değil.

Orion diğerr adama bizi yalnız bırakması için başıyla işaret ediyor. Adam uzaklaştığında, Orion omzumu kavıyor ve babacan bir tavırla sıkıyor.

"Dünya senin olabilir. Bildiğim her şeyi sana öğreteceğim ve senden alınan her şeyi sana vereceğim. Bunun içinde özgürlük var."

Buradan kaçmamı sağlıyor olabilir ama ailemi bana geri veremez.

"O da mı?" Küçük, emin olmayan bir sesle soruyorum, omzumun üzerinden bir bakış atıyorum.

Orion başını yana eğerek dikkatle beni inceliyor. "Korkarım bunu yapamam."

Sinirle kılanıyorum. "Yani dünya benim olamaz mı?" O da diğerrleri gibi bir yalancı.

"Olabilir. Eğer istediğın buysa, sana bunu nasıl elde edeceğini öğreteceğim. Sana araçları, kaynakları ve bilgiyi vereceğim. Bu konuda sizi temin ederim."

Bu bir adım.

Buradan çıkmak zihnimi temizleyecek, buna çok ihtiyacım var. Sonra, eğer bu adam doğruyu söylüyorsa, geri dönüp onu almak için gerekenlere sahip olacağım.

Senin için geri geleceğim, Calista.

Beni bekle.

CHAPTER ONE

Romy

Mevcut

Rüyalarım korkunç ve acımasızdır. Bu rüyamda soyulmuş, yatağa bağlanmış ve vahşi bir tecavüzü durduramamıştım. Elbette fiziksel olarak canım yanmıştı ama daha kötü hissettiren, tüm kemiklerimde yankılanan kederdi.

Sonra kara bir melek içeri daldı ve canavarı ortadan kaldırdı. Onu hızlıca ve pişmanlık duymadan öldürdü. Onu bir gölün buzlu derinliklerine atıp gözümün önünden tamamen uzaklaştırmasını korku ve huşu karışımı bir duyguyla izlemiştim.

Ve sonra karanlık melek beni sıkı, sıcak koza kucağında tuttu, beni rahatsız eden kalıcı gölgeleri ve eziyeti kovdu.

Biri kalçamı sıkıyor ve şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum. Sersemlemiş ve biraz da kafam karışık. Rüyalarım gerçeklikle bulanıklaşıyor. Neredeyim ben?

Çenemi patlatacak ve gözlerimi sulandıracak kadar büyük bir esnemeyle etrafıma dikkat kesiliyorum. Yatağım titriyor. Çok geçmeden özel bir jetin içini tanıyorum. Yanımda, eli bacağında, her zaman metanetli olan Caius Crowne duruyor.

Benim sahte erkek arkadaşım ve sahte bebeğimin babası.

"Birazdan ineceğiz," diye mırıldanıyor, mesajlaştığı kişi yüzünden biraz dikkati dağılmış durumda. Diğer eliyle telefonunu yüzüne yakın tutuyor ve başparmağı etkileyici bir hızla ekranın üzerinde geziniyor. "Kemerlerinizi bağlayın."

Bakışlarımı ondan kucağıma çektim. Üzerimde kot pantolon ve ne zaman giydiğimi hatırlamadığım bir kazak var. Emniyet kemerimi bağlarken ellerim titriyor. Hâlâ parçalanmış zihnimi bir araya getirmeye çalışıyorum.

Nereye gidiyoruz?

Eve.

Bu düşünce bir anda ortaya çıktı ve garip bir şekilde beni rahatlattı. Evim Caius'un yanı. Sahte erkek arkadaşım. Rol yapıyorsun, değil mi? Yoksa rüya mı gördüm?

Avuç içleri uyluğumun üst kısmında rahat bir şekilde duruyor. Dokunuşundan nefret etmiyorum. Belki de rol yapmaktan daha fazlasıyızdır.

Karanlık bir koridorda, parmakları içime girip çıkarken onunla yaşadığımız bir anı gözümün önüne geliyor ve ter içinde kalıyorum. Isı boynumdan yukarı süzülüyor ve hiç şüphesiz yanaklarımı kıpkırmızı boyuyor.

Bu anı gerçekmiş gibi geliyor.

Ve hatırladığım her saniyesinden keyif almıştım.

Bu yüzden mi her ağrıyor? Başım ağrıyor, kafa derimin bir tarafı morarıyor. Vücudumun her yerinde ağrılar var. Uyluklarımın arası, hınzır parmaklarının olduğu yer yanıyor.

Seks yaptık mı?

Hatıralarım bir anda canlandı. Üstümde bir adam, alıyor, alıyor, alıyor ve ben onu durduramıyorum.

Gareth.

Gareth bana tecavüz etti.

İçimden alçak sesle, dehşet dolu bir inilti çıkıyor. Başımı sağa doğru salladım, beni inciten adamı arıyordum. Caius'un bacağıma sıkması dikkatimi tekrar ona çekiyor. Sulu gözlerle, beni koruması gereken adama bakıyorum.

Neden beni korumadı?

Gözlerimdeki suçlamayı görüyor olmalı ama irkilmiyor. Kırık kalbimden etkilendiğini gösteren tek şey göz bebeklerinin hafifçe büyümesi. Bunun dışında bir heykel gibi, kılını bile kıpırdatmıyor.

Yüzümden aşağı sıcak bir gözyaşı süzülüyor. Koyu renk gözleri hızla takip ediyor. Telefonunu bırakıp başparmağıyla gözyaşımı siliyor.

" var aşkım?" diye soruyor, sesi alçak ve endişeli. Bu sahte.

O gerçekten sahte.

"BEN... BEN..." Kekeliyorum, kelimelerim ve düşüncelerim arasında bocalıyorum, hiçbirine tutunamıyorum. "O..."

Kaşları çatılır ve kaçırır. "Kayıp. Hatırlıyorsun." Kayıp mı?

Rüyam bilincimin kıyısında dans ediyor. O kaybolmadı. Gareth, Caius kendisinden çok daha iri bir adamın boynunu zahmetsizce kırdıktan sonra Erie Gölü'ne atılmıştı.

"Sen... öldürdün..." Anılarımın geri kalanının saldırısına uğradığımda bir duygu yumağını yutuyorum.

Gareth'ın kolonyası burun deliklerime sızıyor, öğürmeme neden oluyordu. Gareth'ın kaba kuvveti beni tamamen hareketsiz bıraktı.

Gareth'in hiç tanımadığı bir kadına duyduğu öfke ve nefret.

Caius'un parmakları çenemi kavırıyor ve burnu benimkine değene kadar öne eğiliyor. "O kayıp," diyor, sesi soğuk. "Polis gölde cesedini arıyor. İçki içiyormuş ve güverteler buzla kaplıymış. Olası tek bir sonuç var ve bu ailemizi mahvedecek bir sonuç."

Ailesini ezmek mi?

Duygusuz, kayıtsız yüz hatları bu iddiayı yalanlıyor. Umurunda değil. Asıl soru, *ben* neden umursuyorum?

Çünkü Gareth bir insandı. Bir . Bir baba, kardeş, evlat.

Şimdi öldü.

Ama. O. Tecavüz etti. Sana.

Tekrar olma korkusu yok oldu. Onun öldüğünü bilmek beni rahatlatıyor. Bundan nefret ediyorum. Cinayet tecavüzden daha kötü, değil mi?

Bunu bir de ikincisinin kurbanına anlatmayı deneyin.

Caius'un dudakları dudaklarıma yapışıyor, soğuk ve sert, ama yine de bu iffetli öpücükte huzur buluyorum. Kemerimi çözüp beni kucaklaması için kucağına sürünmekten başka bir şey istemiyorum. Ona duyduğum acı yoğun ve her şeyi tüketiyor.

"Büyük ihtimalle düşmüştür," diye mırıldanıyor Caius dudaklarıma karşı. "O sıcaklıkta hayatta kalmak mümkün değil. Bu yıkıcı bir şey. Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Üzgün olman normal, aşkım."

Üzüldüğüm için gözyaşlarına boğuluyorum ama bana söylediği yalan yüzünden değil. Gerçek yüzünden. En kötü şekilde tecavüze uğradım. Her şey kafa karıştırıcı ve boyumu aşıyor. Bu ailede bir tutsağım ama yine de yanımdaki canavarla teselli buluyorum.

Beni kendine çekip sıkıca sarılıyor. İri elleriyle sırtımda daireler çiziyor, sanki beni tüm acımı ve incinmişliğimi haykırmaya teşvik ediyor. Ben de öyle yapıyorum. Eminim etrafta çöküşüme tanıklık eden başkaları da vardır ama şu anda umurumda değil.

Bu acıdan kurtulmam gerek.

Gözyaşlarım Caius'un ceketinin omzunu ıslatıyor. Her sümüğümü bulaştırdığıma eminim. Bu adam ne kadar derli toplu olsa da hiç endişeli görünmüyor. Aksine, beni rahatlatmak için en az benim ona ihtiyaç duyduğum kadar can atıyor gibi görünüyor.

"Gerginliğini azaltacak bir şey ister misin?" diye soruyor, sesi başımdaki saçları gıdıklıyor.

Ve her şeyi tekrar unutmak için mi?

Başka bir kafa karıştırıcı sisin içinde sürüklenmek için mi?

"Evet," diye mırıldanırken buluyorum kendimi, yanlış cevap olduğunu bilsem de.

Dilime iki acı hap yerleştirecek kadar uzun bir süre uzaklaşıyor ve sonra bana bir şişe su uzatıyor. Onları yutuyorum ve tekrar kucağına gömülüyorum. Söz verdiği gibi, birkaç dakika içinde morluklarım acımıyor, başım dönmüyor ve kalbim patlayacakmış gibi hissetmiyorum. Zonklayan kafamdaki tüm düşünceler uyuşuyor.

Evet, bu daha iyi.

Çok daha iyi.

Birkaç gün oldu ve şöminenin yanındaki rahat koltuğumdan neredeyse hiç kalkmadım. Caius ailevi meselelerle ilgilendiği için neredeyse hiç ortalıkta yok.

Bana bıraktığı iki hap el değmeden telefonumun yanındaki masanın üzerinde duruyor. Onları yutup uyumak istiyorum ama içinde bulunduğum bu sisten uyanmamın zamanının çoktan geçtiğini biliyorum.

Gareth'a olanlar ilaçla geçirilemez.

Gerçeği yutmak çok daha zor. Gareth beni incitti ve benden bir şey aldı. Seks, kimyamin uyuştığı, sevdiğim birini bulduğumda istediğim bir şeydi. Bunun için bekledim. Aslında, bu parçamı Caius'a verme fikriyle bile oynamıştım.

Gareth bana hiç şans vermedi.

Ama o öldü. Ve bu doğrulandı. Caius bana mesaj atarak polisin Gareth'in cesedini bulduğunu söyledi. Düşüp boynunu kırdığını ve sonra da suya düştüğünü düşünüyorlar. Acı çekmediğini söylediler. En azından bununla teselli bulabiliriz.

Bir parçam acı çekmesini diliyor.

Caius'un boynunu çabucak kırması hak etmediği bir hediyeydi.

Gözyaşları tekrar tehdit ediyor ve ani bir öfke patlaması yaşıyorum. Gareth'a kafayı takmaktan yoruldum.

Telefonum çalışıyor ve çok ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağlıyor. Eğilip elime alıyorum ve Theo'dan gelen bir mesajla karşılaşıyorum.

Theo: He's being cremated. Dad doesn't want to have a service for him. I think he wants to pretend he's just away on a trip. Not sure he's come to terms with his death yet.

Theo gerçekte ne olduğunu bilmiyor. Gareth'ın bana zarar verdiğini ve Caius'un beni kurtardığını. Ya da Caius'un Gareth'ın gerçek ölüm şeklini nasıl örtbas ettiğini. Caius'un yaptığı şey yüzünden ona karşı bir sadakat duygusu hissediyorum. Kardeşine ve babasına anlattığı hikayeye inanmam için beynimi yıkamak için elinden geleni yapıyordu. Gerçeği hatırlıyorum ama onun sırrı benimle güvende.

Me: I'm sorry.

Gareth artık bir tehdit olmadığı için üzgün değilim ama Theo için

Theo: I just worry about Dad and Kaitlyn.

üzülüyorum. Kaitlyn.

Kulübesinde bebekleriyle oynayan küçük kızı düşündükçe göğsüm ağrıyor. Şimdi yapayalnız. Dadısıyla birlikte.

İçimde bir adrenalin patlaması yaşanıyor ve Crowne ailesiyle tanıştığımdan beri hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum.

Me: Are you with her? Is she okay?

Theo: Yeah. Been hanging out in his cabin. I told her he died and she shrugged. Probably need to get her counseling or something.

Boğazıma bir şey kaçıyor. Bir şeyler yemeliyim, duş almalıyım, hareket etmeliyim. Bu aptal sisin içindeyim ve onun pençesinden kurtulmak istiyorum.

Me: Bring her here. I can play with her. We can do puzzles. Please.

Theo: We have a nanny for all that.

Me: Give her a break. Please, Theo. Let me help. You need a break.

Theo: Okay, sure. We'll get ready and head that way.

Telefonumu yere atıp duş alma ve giyinme konusunda acele ediyorum. Theo ve Kaitlyn geldiğinde tam bir kase mısır gevreği ile karnımı doyuruyordum. İkisi de sarmalanmış, karla tozlanmıştı. Kaitlyn'in elinde küçük pembe bir sırt çantası var ve amcasına yakın duruyor. Sadece ikisinin olduğunu gördüğüm için minnettarım.

Theo ceketini çıkarmıyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde, yüz hatları düşüyor. Yüzündeki kalp ağrısı içime bir yumruk gibi indi. Ona doğru koşuyorum ve sıkıca sarılıyorum. Burnunu çekiyor, beni kendine doğru çekiyor. Nefesim ciğerlerimden çekiliyor. Tam nefes almakta zorlanacağımı düşündüğüm anda beni bırakıyor. Serseri bir gözyaşını hızla silişini kaçırmıyorum.

Kardeşi öldü.

Benim yüzümden.

Utanç ve suçluluk duygusu bakışlarımı Theo'dan ayırıp Kaitlyn'e sabitlememeye neden oluyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bakışlarında endişe parlıyor. Onu sinirlendiriyorum. Anlaşılır bir şekilde.

"Ben Romy," diyorum elimi uzatarak. "Sen de Kaitlyn olmalısın. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Kaitlyn elimi inceliyor, tırnaklarımı dikkatle inceliyor. Nasıl hissettiğini çok iyi bildiğim için yüzümü buruşturuyorum. Kısa, boyasız tırnaklarım olduğunu fark ettiğinde, elimi sıkmak için nazikçe elimi tutuyor. Onu rahatsız etmek istemediğim için hemen bırakıyorum.

"Caius Amca burada mı?" diye soruyor, bakışlarını benden kaçırarak.

"Hayır, çalışıyor," diyorum ama çalışıp çalışmadığından emin değilim.

Theo sarı saçlarını karıştırarak, "Daha sonra dönecek," diye onu temin ediyor. "O zaman onunla domino oynayabilirsin."

Bu cevap onu tatmin ediyor ve rahatlıyor, ancak beni hala görüş alanında tutuyor.

"Ben kulübeye dönüyorum," diyor Theo bana. "Bebek bakıcılığından sıkılırsan bana haber ver, dadıyı gönderirim."

Ben ve Kaitlyn aynı anda "Hayır," dedik.

Theo kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Tamam. Yakında görüşürüz, bebeğim."

Eğiliyor ve yanağımı ağzıma yakın bir yerden öpüyor. Üzerime bir suçluluk dalgası daha çöküyor. Bu sefer sanki Caius'u aldatmışım gibi hissediyorum ki bu çok saçma çünkü biz gerçek bir çift değiliz.

Ama o seni kurtardı.

Theo başka bir şey söylemeden gitti ve ben genç kızla yalnız kaldım. Birbirimize sessizce bakıyoruz.

Bana bağırarak sorularım var, hepsine cevap istiyorum ama hepsini görmezden geliyorum.

"Bebeklerin mi var?" Çantasını işaret ederek soruyorum. "Onları görebilir miyim?"

Bebeklerinden bahsedince Kaitlyn'in yüzü aydınlanıyor. Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Oyun odasında oynayabilir miyiz?"

Caius'un evini tanınması ve oynamak için favori bir yeri olacak kadar iyi bilmesi göğsümü ısıtıyor. Dış giysilerini çıkarıp karlı botlarını tekmeledikten sonra merdivenlerden yukarı çıkmasına izin veriyorum. Yere yerleştığımızda, her birimiz sehpanın iki yanında bebeklerini incelerken, beni deli eden bir soru soruyorum.

"Dadını seviyor musun?"

İhtiyacım olan tek cevap onun bütün vücuduyla ürpermesi.

CHAPTER TWO

Caius

Theo, Gareth'in ölümüyle gözle görülür şekilde sarsıldı. Keşke duygularını daha iyi bastırmayı öğrense. Sömürülmeye çok müsaitler.

Bu ailede, eğer istismar edilirler. Onunki neredeyse gümüş tepside sunuluyor.

Gözleri koyu gölgelerle çevrili ve dudakları sürekli kaşlarını çatıyor. Theo'yu tanıyorsam, bu durumdan en çok o etkileniyordur. Babam onu on yıl önce evlat edinmişti. Ben on yedi, Gareth ise on beş yaşındaydı. On yaşındayken umutsuzca sevgiye hasretti ve babam da bunu cömertçe dağıttı. Çok sevdiği kardeşini kaybetmek Theo için çok üzücü olmalı.

Gareth'in karanlık ve sapkın eğilimlerini bilse de Theo ona her zaman şüpheyile yaklaşırdı. O böyle sadıktır.

Peki ya ben?

Ben ve Gareth hiçbir zaman aynı fikirde olmadık. Beni öfkeden kör edecek şeyler yaptı. O öfkeyle hiç hareket etmedim... Ta ki sonunda edene kadar.

O geceyi zihnimde sıkıca kilitledim. Babam ve Theo'nun önünde oturup kendimi nasıl kaybettiğimi ve ardından kardeşimi nasıl öldürdüğümü anımsamak suçluluğumu daha da belirgin hale getirecektir.

Bu en büyük psikopatlık.

Babama durumu açıklarsam beni affedeceğini ve anlayışlı davranacağını düşünmek istiyorum. Gareth'in sorunlarını bilmiyormuş gibi değil. Ancak kontrolümü kaybetmem ve ailemizi ifşa etme ihtimalim affedilemez bir şey. Çok fazla şey tehlikede.

Babam ve Theo, Gareth'in gençliği hakkında bir sohbete dalıyorlar. Kahkahaları soğuk kalbimi ısıtmalı ama ısıtmıyor. Düşüncelerim yata geri dönüp duruyor.

Romy her şeyi karıştırdı.

Elbette, Solomon'a yaklaşmak için benim biletimdi ve bu işe yaradı, ama karşılığında her şeyi tehlikeye attı.

Ofisinde onu gözetlemiş, Tanrı aşkına.

Dişlerimi gıcırdatmamak ve ellerimi yumruklamamak için her şeyi yapmam gerekiyor. Bir düzine yılın daha iyi bir kısmını duygularım üzerindeki kontrolümü mükemmelleştirerek geçirdim. Kaynayan öfke hiçbir zaman tam olarak de, onu içimde derinlerde nasıl tutacağımı öğrendim, böylece kimse onun patlayıcı parlaklığını görmeyecek.

Romy gerçek beni gördü.

Dediğim gibi. O her şeyi karmaşıklştırıyor.

Onunla ilgili içimdeki acı dolu duyguları harekete geçiren bir şey var. Bazen, özenle sakladığım öfkemi ortaya çıkararak ona patlamak istiyorum ve patlıyorum. Diğer zamanlarda ise, onun kız arkadaşım olduğuna dair bu sahte anlatının içinde kayboluyorum. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz ama yine de yalanlara kapılıp gidiyoruz.

Kardeşimi ona tecavüz ederken gördüğümde kaybettim.

Şimdi o öldü ve ben büyük bir temizlik yapmak zorundayım.

Tiksinti içime işliyor ve neredeyse acıdan sarsılmama neden oluyor. Calista'yı bulmak için uzun süre çok çalıştım ve tüm çabalarım muhtemelen boşa gitti. Solomon, polis onu mikroskop altında izlerken bana açılmak istemeyecektir. Kaza ya da değil, yatına binen bir adam öldü. Muhtemelen kızgındır.

Bunu öğrenecek kadar uzun kalmadım.

Romy'yi olabildiğince çabuk oradan çıkardım.

"Aklında bir şey mi var?" Babam dikkatini bana çevirerek soruyor.

O zaman gergin olduğumu ve parmak eklemlerimi patlattığımı fark ediyorum. Kaslarımı gevşetiyorum ve onun bakışlarına vurdumduymaz bir ifadeyle karşılık veriyorum.

"Sadece Gareth'in aptalca, sarhoşça hatasının geri tepmesini merak ediyorum," diye kestirip atıyorum, inandırıcı olmak için yeterince kızgınlık gösterdiğime emin olarak.

Theo oflayıp pufluyor, yüz hatlarında bir öfke parıltısı belirliyor. "Her şey güç gösterisi değildir, Cai," diye bağırıyor. "Bazen biraz duygularınla yaşayabilirsin. Bir ara sen de denemelisin."

Ben akıllıca davranamadan babam elini kaldırdı. "Çocuklar. Tartışmaya gerek yok. Hepimiz üzgünüz ama birbirimizin boğazına sarılmak Gareth'i geri getirmeyecek."

Kim onu geri getirmek ister ki? Akıllıca, bu cevabı ağzımda hapsettim.

"Ben sadece Solomon'un sadakatini sorguluyorum," diyorum onun yerine. "Gareth'in zamansız ölümü dikkatleri Solomon'un üzerine çekti. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Babam başını sallar. "Solomon istediği kadar kızabilir ama o sadece bir yatırımcı. Burada ipler onun elinde değil."

İpler kimin elinde?

Bu bana daha önce hiç verilmemiş bir hakikat lokması gibi geliyor. Babamı bu konuda araştırmak sadece benim ilgime ışık tutabilir ve bu yüzden onu saklamasına neden olabilir. Burada dikkatli davranmalıyım.

"Parlak oyuncaklarla dikkatini dağıtın," diye öneriyor Theo, tavrı bir kez daha sakin. Oyuncak derken kızları kastediyor.

Tecavüz edebileceği, işkence edebileceği ve öldürebileceği kızlar.

"Hayır," diyor babam başını sallayarak. "Onu tamamen görmezden gel. CUP'un geleceğinin bir parçası olduğunu düşünerek eğlenmesine izin verdim, ama aramızda kalsın, o asla bu planın bir parçası olmadı."

Bu haber karşısında şok olmamış gibi davranıyorum. Theo tepkisini saklamakta zorlanıyor. Babamın sırtışı kurda dönüştü. Bize sürprizler yapmaktan her zaman büyük zevk almıştır. Görünürde bir ekip olarak istiyor ama gerçekte arka planda pek çok hamle yapıyor. Uzun zamandır bu hamlelerin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Gelecek nedir?" Theo babamın yemini ısırarak soruyor.

Babam sandalyesinde arkasına yaslanıyor, keskin gri gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bağlantılarımızı akıllıca kullanacağız."

Soru sormak için bir kahverengi kaldırıyorum. "Detaylandırmak ister misin?"

"Kız arkadaşın," diyor, en ufak bir tepki için yüz hatlarımı izliyormuş gibi gözlerini kısarak. Ona hiçbir tepki vermedim. "Yakında Noel için ailesini görmeye gidecek."

"Ona eşlik edeceğim ve onu hizada tutacağım."

Theo bunun üzerine geriliyor ama ben onu görmezden geliyorum. Romy'ye karşı hisleri olduğunu biliyorum.

-Asla harekete geçemeyeceği hisler. Bu oyunda bizimle olduğu sürece, o benim kullanımında olacak. Onun pisliğini temizledim ve ona sahip çıktım. Onu istediği kadar arzulayabilir.

"Gareth'ın ölümünden sonra hepimizin kaçması gerektiğini düşünüyorum. Langston'larla buluşmak istiyorum. Gideon'la konuşmayalı uzun zaman oldu. Oğlunun bir gün devralmak için işi öğrendiğini duydum. Bence bağlantı kurmak bizim için iyi olacak." Bana sırtıyor. "Kim bilir. Belki bir gün aile bile oluruz."

Stratejik bir hamle olarak Romy ile evlenmeye zorlanma düşüncesi korkunç değil, ama arzu edilen bir de değil. İlerletmem gereken kendi gündemim var. O buna engel olduğunu kanıtladı, yardımcı olmadığını değil.

"Belki," diye kayıtsızlıkla kabul ediyorum. "Yani sen ve Theo bizimle mi geliyorsunuz?"

"Kaitlyn'i de getireceğiz," diyor babam. "Babasını kaybettikten sonra ortam değişikliğine ihtiyacı olacak."

Yeğenimden bahsedilince göğsüm sıkışıyor. Sürekli içinde olduğum bu savaşın bir başka zayıyatı. Çocuk babasını kaybetti ama bu gerçekten bir kayıp mıydı?

Yok artık.

Gareth Emma'yı incitti. Bunu açıkça söylemiyordu ama sezgilerim bana öyle söylüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkaları, omuzlarındaki sürekli, yenilmiş çöküşü ve Gareth etrafta olduğu zaman bakışlarında parlayan dehşet dolu pırıltıyı görmüştüm. Ve daha sonra, ölümünden hemen önce güvenlik kasetlerinde bulunan görüntüleri.

Genç zihnini silmek için CUP yöntemlerini kullanma çabaları işe yaramadı. Tek yaptığı onu kırmak oldu. Ondan kaçmak için çaresizlik içinde, Romy'nin girdiği aynı kanaldan aşağı kafa üstü düştü, ancak Romy'nin aksine, Emma hayatta kalamadı.

O yürek parçalayıcı olaydan sonra bittiğini düşünmüştüm. Ama sonra Kaitlyn'i aldı.

Midem tiksintiyle çalkalanıyor. En azından benim onun yatılı bir dadı tutmasını savunmam Kaitlyn'i onun planladığı şeyden kurtarmış olabilir, gerçi bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi.

Babam ve Theo kendilerini başka bir konuşmanın içinde buluyorlar, benim kolayca kulak misafiri olabileceğim bir konuşma. Telefonum cebimde vızıldıyor ve beni iç düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Unknown Number: I know where she is.

Ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak mesaja bakıyorum. Kişiye cevap vermek yerine, bir telefon numarasının kaynağını ve yerini bulmak için kullandığım bir uygulamayı açıyorum. Arama sonuçlarının çıkması sadece birkaç saniye sürüyor.

Generated number used on untraceable PC.

Çene çizgimdeki kılları kaşıyorum. Umutsuzca tıraş olmaya ihtiyacım var.

Bana mesaj atan her kimse benim gibi bir teknoloji insanı. Kendilerini bu şekilde gizliyorlarsa, kaynağı ortaya çıkarmam zor olacaktır. Bu da cevap vermem gerektiği anlamına geliyor.

Me: Who is this?

Unknown Number: Someone you can trust.

Şüpheli.

Me: I don't believe that.

Unknown Number: Call me S.

Me: Okay, S. Is this a threat?

Numarayı telefonuma kaydettim.

S: Threat? No. Truth? Yes.

Me: You're speaking in riddles.

S: I know who you're looking for.

Telefonuma bakıp bu kişinin kim olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Eğer Gareth ölmemiş olsaydı, benimle dalga geçtiğini düşünürdüm. Böyle bir şey olmadığına göre, kim olabileceğine dair bir fikrim yok.

Me: Don't know what you're talking about.

Bu "S" nin on iki yıldır kız kardeşimi aradığımı bilmesine imkân yok. İlk karşılaşmamızda babam dışında kimseye bundan bahsetmedim. O zaman bile, bu konuda belirsizdim. Onu yanımda getirmek istediğimi söyledim ve o da bana bunu nasıl yapacağımı öğreteceğini söyledi.

O günden sonra onu bir daha hiç görmedim. Ayrıca bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadım.

S: I witnessed the anguish that day when you were forced to leave her.

Damarlarımdaki kan donuyor ve gözümü kırpmadan metne bakıp tekrar tekrar okuyorum.

İnkâr etmek yok. S kesinlikle Calista'dan bahsediyor.

Nasıl? Kiminle? Söz konusu ıstıraba tanık olduğumu hatırladığım tek kişiler babam ve Ted'di. Ted, babama sadık olsa da beni istihbaratla besliyor. İkimiz de bir gün görevi devralacağımızı biliyoruz ve CUP ile ilgili her konuda beni bilgilendirmek onun yararına.

Babam birilerine söyledi ve şimdi onlar bunu bana karşı mı kullanıyor? Ya da orada, karanlık anılarımın periferisinde başka biri vardı, izliyor ve bekliyordu.

Me: I have no idea what you're talking about.

Bu kişiye gerçeği teyit edecek değilim.

Mesaj gitmiyor. Numara artık kullanılmıyor. ne lan?

"Daha sonra laboratuvarı yapmam gereken işler var," diyor babam, düşüncelerimin hızını keserek. "Benimle oturmak ister misin, Caius?"

"Yeni konu mu?" Odak noktamı tekrar işe getirmeye çalışarak soruyorum.

"Bu bir arkadaş için iyilik. Gazinin ağır travma sonrası stres bozukluğu var. Taliban onu yakalamış ve ona çok kötü davranmış. Kurtarılıp eve geri getirildiğinde, raydan çıkmaya başlamış. İlaçlar ve terapi işe yaramıyor. Tam bir CUP makyajı istiyorlar."

Arkadaşın kim olduğunu sormak istiyorum ama dilimi ısırıyorum. Geçmişte bu önemli detayları sabırla öğrendim. Babam, elinde tuttuğu tüm bu ipleri çekmeye ne kadar hevesli olduğumu görürse, beni itecektir. Bu onun doğasında var. Hepimiz onun büyük tiyatro oyunundaki aktörleriz. Sonu onun tasarımı.

"Yeterince kolay olmalı," diyorum onun yerine.

Savaş gazileri, gördükleri ve katlandıkları dehşet nedeniyle, programımızda başarıya en yakın olanlardan bazılarıdır. Kapsamlı terapi ve zihin manipülasyonu yoluyla travmalarını unutmaları için beyinlerini yeniden eğitmek için haftalar harcıyoruz. Ne yazık ki gaziler için, onları iyileştirmenin ardında gizli bir amaç var.

"CUP Stars programına katılacak mı?"

Babam başını sallar. "Pusuda bekleyen iyi eğitilmiş katiller değerli bir kaynaktır." CUP Stars normal programımızın bir uzantısı. Babamın yarattığı ve MK Ultra tekniklerini kullanarak deneğimiz için bir tetikleyici tasarladığımız bir yan proje. Gerçekleşen dönüşümün içine, bir an önce harekete geçirilmek üzere bir dizi uykuda olan fikir yerleştiriyoruz. Bu katiller daha sonra zengin insanlara sigorta poliçesi olarak satılıyor. Kişi TSSB'sinden kurtulmuş gibi görünerek normal hayatına devam ediyor. Ancak bir telefon görüşmesi, mesaj ya da e-posta, deneği, satın alan kişi için ölümcül bir ajandayı gerçekleştirmesi için tetiklemeye . Kişiyi olarak CUP programına dahil eden aile, programın başarısız olduğunu varsayıyor. Sözleşmelerimiz var ince Baskı hazırlanıyor onlar için sadece yüzde seksen

Böylece sorumluluktan kurtulmuş oluruz.

"Arkadaşın," diyorum, sandalyemde öne doğru eğilerek babamın ısıltılı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "CUP Stars'tan haberi var mı?"

"Tabii ki hayır. Bazı sırlar bu odadan asla çıkmaz."

Babamın bana olan güvenini kaybetmediğini görmek beni rahatlatmış, özellikle de Gareth ile olanlardan sonra. Belki de Calista'yı bulabilirim. O kadar yakın hissediyorum ki tadını alabiliyorum.

Sadece Romy'nin işleri benim için berbat etmediğinden emin olmalıyım. Ve S'in kim olduğunu öğrenmeliyim.

CHAPTER THREE

Romy

Ben deli değilim.

Onu *taniyorum*. Onu *taniyorum*. Ondan *korkuyorum*.

ABD üzerinden New York'a uğarken uğağın motoru titriyor.

Herkes -Caius, Theo ve Orion- rahat. Can sıkıcı bir şekilde.

Peki ya ben?

Gözlerimi kadından alamıyorum.

Dışarıdan bakıldığında korkunę bir yanı yok. Kaitlyn'in yanında oturmuş, her ikisi de kendi boyama kitaplarını boyarken, tatlı ve anağ görünüyor. Bal rengi saçları gevşek ama pratik bir topuz yapılmış. Kıyafeti bile -ekose bir elbise ve botlar- şık ama ağırbaşlı. Kaitlyn'le alçak sesle konuşurken yumuşak bir gülümseme takınıyor.

Beni ürperten onun tırnakları. Kırmızı.

Uzun. Korkutucu.

Bana yıllar önce babamın var olmadığını söylediği canavarı hatırlatıyor. Yıllar boyunca birçok reçete değişikliğine ve bitmek bilmeyen terapi seanslarına yol açan tüm bu "Romy'nin deliliği" yolculuğuna beni başlatan şey buydu.

Fabrikasyo

n.

Yapılmış.

Gerçek değil.

Maura sık sık "Zihnin güvenilirmez bir anlatıcıdır," derdi ve bunu her zaman tüylerimi diken diken eden gırtlaktan gelen bir kıkırdama izlerdi.

Bu Crowne kaçırma olayından iyi bir şey çıktıysa, o da artık Maura'yı görmek zorunda olmadığımdır. Muhtemelen ona en çok ihtiyacım olduğu zaman bu.

-Zihnim karmakarışıkken ve ilaçlarım zorla kesilmişken. Ancak, onunla tüm zihinsel ıstırabım hakkında konuşmak zorunda kalmamak beni özgürleştiriyor.

Çünkü seni deli gibi hissettirdi.

Hepsi yaptı.

Acı boğazımda asit gibi yanıyor. Bakışlarımı şüpheli dadıdan ayırıyorum ve gözlerimi kadından uzak tutmak için telefonumu inceliyorum.

Caius uzanıp telefonu elimden alıyor ve ben itiraz edemeden cebine sokuyor. Ellerimden birini tutup sıkıldığında içime bir sıcaklık yayılıyor.

Tüm en sinir bozucu kısmı da bu. Ona karşı bir şeyler hissediyorum.

Sanırım bu, sahte erkek arkadaşın tecavüzcünü öldürdüğünde olacak. Bunun geri dönüşü yok. Babamı ve Bastian'ı gerçek bir çift olduğumuza inandırmak o kadar da zor olmayacak.

Beni gevezelik etmekten alıkoyacak ne var ki? Megan artık güvende. Babamın evinden ayrılmayı reddedebilirim. O beni korur.

Yoksa yapar mıydı?

Yıllar önce beni canavardan, terapistimden, zihnimi sürekli meşgul eden kafa karışıklığından korumadı.

Ama Bastian yaptı.

Birkaç gün önce Megan'ı görmenin ve kardeşimin sesini duymanın acısını bir deliğin derinliklerine itmeye çalışıyorum. Onun tarafından, hepsi tarafından kandırıldığımı kabul etmek istemiyorum.

Hiçbir şey anlamıyorum ve düşüncelerim bu noktada gerçekten güvenilmez.

Orion'un yoğun gri gözleri de delip geçti. Hepimiz Caius'la aramdaki bu şeyin bir oyun olduğunu biliyoruz. Buna inanmadığımı biliyorlar ama yine de hepimiz rol yapıyoruz. Ne amaçla?

Belki de sonunda ailemi göreceğ olmam çok ihtiyacım olan netliği getirecek. Eminim Bastian'ın sağlayacağı basit bir açıklama vardır. Muhtemelen duyduğum onun sesi bile değildi.

Yalancı.

Kendimi buna ne kadar ikna etmek istesem de edemeyeceğimi biliyorum. En kötü zamanlarımda onun sesi beni rahatlatırdı. Nerede olsa tanırım.

Bu bir numara olabilir. Caius'un birinin sesini taklit ettiği ilk sefer olmazdı. Yapay zeka programıyla bunu yapabilecek kapasiteye sahip. Bu benim için kolay bir çıkış yolu olsa da, kabul etmeyi reddediyorum. Tüm bunları kendim çözeceğim. Yüz yüze. Babam yüzüme karşı gözünü kırpmadan yalan söyleyebilir ama Bastian'ın anlatacakları var.

"Vivienne'den hoşlanmıyorsun." Caius'un pürüzsüz, derin sesi beni düşüncelerimden sıyrıyor. "Dışarıdaki en iyilerden biri. Hizmetleri için de iyi para alıyor."

Bu kadına çocukların yanında olması için para ödendiği düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Kanıt ya da gerçek anılar olmadan, Kaitlyn'den uzak durmasını talep edemem.

Kimseyi, Romy, değil mi?

"Onu hâlâ çözmeye çalışıyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Onun hakkında içimde kötü bir his var."

Caius iç çekmiyor ya da böyle hissettiğim için aptal olduğumu iddia etmiyor. Sözlerimi alıyor, sindiriyor ve karşılığında hiçbir şey söylemiyor. Onları reddetmek yerine dikkate aldığını düşünmek istiyorum. İlk defa kendimi deli gibi hissetmiyorum.

"LuLu'ya ne oldu?" Sesimin titremesinden nefret ederek soruyorum. "Yatla ilgili her şey..."

Elimi hızlı ve sert bir şekilde sıktı. Sanırım bu bir uyarı. Orion'un başı sanki oturduğu yerden ne söylediğimizi duymaya çalışıyormuş gibi hafifçe eğik.

"Eminim Ava transferini halletmiştir."

"Nereye?" Koyu renk gözleriyle buluşmak için başımı çeviriyorum. "O iyi mi?"

Çıkarıcı, katil bir adam kaçırana kaçırılan bir kızın iyi olup soruyorum. Bana doğru bir cevap vermek şöyle dursun, umursayacağına güvenmek bile, konu ona geldiğinde ne kadar ileri gittiğimi gösteriyor.

Aramızda bir bağ var. Güven, tomurcuklanan bir arkadaşlık, daha fazlası... Her neyse, bu aptalca ve pervasızca. Hayatımı olduğundan daha fazla mahvedecek.

"Polisin işe karıştığını düşünürsek, Ava'nın kızları çabucak götürdüğüne eminim." Yaklaşıp yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve fısıldıyor: "Burada olmaz. Sonra görüşürüz."

Nefesi tenimi gıdıklıyor ve ürperiyorum. Tüm bu olanlar hakkında babasından kesinlikle bilgi saklıyor. Birlikte bir sırrımız olduğunu bilmek tatmin edici. Burada bir tutsaktan daha fazlasıyım. Bilgim var.

Calista.

İsim beynime kazındı ve ona onun hakkında daha fazla şey sormak istiyorum. Ama geçmişte ondan bahsedildiğinde ne kadar kötü tepki verdiğine dayanarak, bunun akıllıca olmadığını biliyorum. Aslında, onu öldürüp öldürmediğinden emin olamıyorum.

Gareth bana tecavüz ettiği için ya da Calista'nın adını söylediğimi duyduğu için.

Elbette Caius benim onurumu savunuyordu, sırlarını değil. Kesinlikle.

"Aileni göreceğin için gergin misin?" Caius artık fısıldamadan soruyor. "Sence baban yeni sevgilini onaylayacak mı? Ona bebekten bahsedecek misin?"

Yanaklarımda sıcak bir ateş yanıyor. Sesi o kadar yüksek çıkıyor ki Vivienne şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak bize bakıyor. Neyse ki Orion hızlı hızlı mesaj yazıyor ve artık dikkatini vermiyor.

"Bunu dünyayla paylaşmamayı tercih ederim," diye homurdanıyorum, kör tırnaklarımı eline batırarak, "*sevgilim*."

Sırıttıyor. "Oh, evet. Küçük sırrımız."

Neden herkese hamile olduğumu söylemekten zevk alıyor bilmiyorum. Daha seks bile yapmadık.

Henüz.

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi gözlerinde eğlence dans ediyor. Bazen, şimdi olduğu gibi, neredeyse şakacı oluyor. Neredeyse. Beni korkuturken böyle olması çok kötü.

Uyumakta olan Theo sarsılarak uyanıyor. İlk başta kan çanağına dönmüş gözleri vahşi ve çılgınca bakıyor ama bize odaklandığında rahatlıyor ve tembel bir gülümsemeyle bana yapışıyor. En azından bu yolculukta bizimle birlikte olacak. Orion ve Vivienne'in burada olması fikri pek hoşuma gitmiyor ama Kaitlyn ve Theo bunu katlanılabilir kılacak.

Birinin bana baktığını hissettiğimde, soğuk ve korkunç bir his kaplıyor içimi. Bu Orion değil, Vivienne.

Görünüşte masum olan bakışlarının ardında beni doğrudan sinirlendiren bir şey var. Ne olduğunu anlayamıyorum, bu da durumu daha da stresli hale getiriyor.

Bu kadının nesi var?

Ona daha fazla bakmak istemediğim için gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuğumun arkasına yaslıyorum. Uçağın motorunun ritmik gümbürtüsü düzensiz atan kalbimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Belki de sadece bana öyle geliyordur.

Belki de Kaitlyn'in dadısında bir sorun yoktur.

Doğru değil. Doğru.

İçimin derinliklerinde bunu hissediyorum. Anlamıyor olabilirim ama bunun mutlak gerçek olduğunu biliyorum. Caius ile yalnız kaldığımda, cevaplar için onu araştıracağım.

Belli Caius'la özel olarak konuşmam gereken çok şey var.

Tabii önce kendim çözmezsem.

Babamın yaşadığı binanın lobisinin sessiz zarafeti güzel anılar getirmeli ama getirmiyor. Soğuk ve iç karartıcı. Topuklarımın üzerinde dönüp kiralık cipe geri koşmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Buradaki personelin hiçbirisi aşırı dost canlısı değil. Herkes işini "görün ama duyma" tarzında yapıyor. Bu çocukken nefret ettiğim bir şeydi. Tek iyi zamanlarım Bastian'ın kapıcının soğukkanlı yüz hatlarını taklit ederek bana surat yaptığı zamanlardı. Kıkırdamalarım boşlukta yankılanır ve babamla başımızı derde sokmaktan asla geri kalmazdı.

Kardeşimin Megan'la birlikte olduğu gerçeğini kabullenmekte zorlanıyorum. O da diğerleri gibi bir yalancı, beni bir araç gibi kullanıyor. Onu gördüğümde, cevapları alacağım.

"Son oyunun ne?" Asansöre bindiğimizde Caius'a sordum. "Benimle yani."

Gözlerini bana dikeyor ve cevap vermeden önce çatı katının kodunu girmemi bekliyor. "Seni mutlu etmek için, aşkım."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. İçimde gergin bir his kök salmış durumda ve bunu bir türlü atamıyorum. Çocukluk evime ve babama yaklaştıkça daha da gergin oluyorum.

"Burada değiller," diye hatırlatıyorum ona, asansörde sadece ikimizin olduğunu işaret ederek. "Bana karşı dürüst olabilirsiniz. İkimiz de beni sokmaya çalıştığınız büyüün işe yaramadığını biliyoruz."

Dudakları gülümseyecekmiş gibi seğiriyor ama sonunda kendini tutuyor. "Yani artık bir cadı mıyım?"

"Caius." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Buradaki yerimi bilmiyorum. Megan güvende, hem de kardeşimin yanında, bu yüzden neden oyuna devam etmem gerektiğini bile bilmiyorum."

Harika.

Tüm düşüncelerini açıkla, neden , Romy?

Asansör yükselmeye devam ediyor, hatırladığım kadarıyla sinir bozucu derecede yavaş. Yeni tıraş ettiği çenesini kaşıyor ve . "Cidden mi? Sanırım seni kullanabilirim."

"Vay be. Bir kıza kendini özel hissettirmenin yolu."

Bu sefer gülüyor. Kum gibi pütürlü. Parmaklarımın arasında gezdirmek istiyorum, eşsizliğine hayret ediyorum.

"Sorularınız var," diyor yumuşak bir sesle. "Cevaplarım olabilir."

Belirsiz, ama ısıracam.

"Peki ben size nasıl faydalı olabilirim?"

"Sen zekisin. Kandırılması kolay değilsin. Ve boşalırken çıkardığın sesleri seviyorum."

Neyse ki asansörün kapıları o anda açıldı. Onunla birlikte boğucu alandan çıkma ihtiyacıyla dışarı fırlıyorum. Uzun adımları hızla bana yetişiyor ve bir kolunu önüme dolayarak beni durduruyor, kendine doğru çekiyor. Bedenimin onun sert ve sıcak bedenine karşı gevşemesinden nefret ediyorum.

Burnu kulağımın üstündeki saçlarımı okşuyor ve nefesinin oramı gıdıklaması içimi ürpertiyor. "Sen bir karmaşasın," diye mırıldanıyor, o kadar yumuşak ki zar zor duyuyorum. "Ama aynı zamanda bir cevap da olabilirsin. Demek istediğim, onun adını buldun. İnternet araştırmaların çok kapsamlı ve etkileyici. Açıkçası bu kadar becerikli olmana hayran kaldım. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim."

Ona daha fazla soru sormak ve daha fazla cevap talep etmek istiyorum ama babam geç kalmayı sevmiyor. Bu gece, onunla ve Eva ile akşam yemeğinde buluşmaya karar verdik. Sadece dördümüz. Diğer Crowne'lar ve Vivienne yolun birkaç dakika ilerisinde lüks bir otelde.

"Tek duyduğum 'ben, ben, ben' oldu," diyorum, babamın ön kapısına doğru yürümek için elinden kayarak. "Hâlâ oyun oynamak için bir nedenim yok. Cevaplar yeterince iyi değil."

Yanıma yanaşüyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Elinin bana bu kadar tanıdık gelmesi garip. Bu adamın beni bu kadar kolay etkilemesini sevmiyorum.

"Mükemmel bir teşvikim var," diye fısıldıyor Caius başımın tepesine bir öpücük kondururken. "Uyumlu davranırsan kardeşimin cinayetinin daha derin araştırılması için baskı yapmam."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim. "Bunun bir kaza olduğunu söylemiştin." İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz.

Sadece onun söylediğini duymam gerek.

"DNA'n onun vücudunun her yerinde, aşkım. Hatta sonunda saçından bir avuç aldığına eminim." Hatıralar aklına geldikçe duraksıyor. Haklıydı. Aman Tanrım, haklı. "Kardeşimle ilişki yaşadığın sarhoş bir gecenin ardından, yaptıklarını saklamak için onu yata kenarından aşağı ittiğin sonucuna varabilirler. Babam ve Theo böyle bir ihanet karşısında yıkılırlar. Aileleri için adaleti sağlamak adına ne yapacaklarını ve kimi devreye sokacaklarını bilemeyiz."

Başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Beni cinayetle mi suçlayacaksın?"

"Bunu kız arkadaşına ve çocuğumun annesine asla yapmam." Sırıttıyor.
ve sonra dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu.

Anlaşıldı.

Oyuna devam et ve yalana
devam et. Yoksa.

CHAPTER FOUR

Caius

Bazen ona söylediğim her şeyi içselleştirerek beni huzursuz ediyor. Mesela şimdi, onu oldukça berbat bir şekilde tehdit ettim. Kesinlikle sinirlendi, ama sanki her şeyi içinde derin bir yere itiyor gibi.

Hiç ortaya çıktı mı?

Zihninin karanlık dehlizlerinde başka neler sakladığını merak ediyorum. Meydan okumayı seven bir yanım ona bir el feneri tutup her köşesini ve yarığını incelemek için can atıyor. Orada gizlenen şey kendi gölgelerimden ve şeytanlarımdan daha kötü olabilir mi?

Günler önce, Gareth ona tecavüz etti. Ondan haftalar önce kaçırıldı, CUP programının bazı bölümlerinden geçirildi ve her fırsatta manipüle edildi. Nasıl oluyor da şimdiye kadar kendini kaybetmiyor?

İtiraf etmeliyim ki, başlangıçta ona verdiğim değerden çok daha sert. Evimize geldikten sonra derinlemesine bir araştırma yaptığımda korunaklı bir genç kadın olduğunu gördüm. Ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş ve üniversiteye gidene kadar da o kaşık çıkarılmamış. Çok daha fazla gözyaşı ve ruhsal çöküntü bekliyordum.

Yine de başını dik tuttu.

Yine de başını tutmayı başarıyor ve darbeler gelmeye devam ediyor.

Gideon'un evinin kapısını simsiyah saçlı ve keskin yüz hatlarına sahip bir kadın açar. Kadının dudakları neredeyse karikatürize edilmiş gibi; aşırı büyük, büzgülü ve Barbie bebek pembesi. Belli ki kocası sadece ağzı için hiçbir masraftan kaçınmamış. Başka nelere para harcadığını merak ediyorum. Başkalarına göre kadın güzel, hatta belki Hollywood güzeli, ama Romy ile kıyaslanamaz bile.

Dağınık sarı saçlarını topuz yapmış, makyajsız Romy bin kat daha güzel. Çenesindeki kıvrımlar ve kalkık burnu yumuşak olsa da, keskin mavi gözlerinde parıltıdayan bir kenarı var. Dudakları -öpmekten gizli bir zevk aldığım dudakları-esnek ve lezzetli. Birinin tadı nasıl her zaman tatlı olabilir, aklım almıyor.

"Romy, sevgilim," diye mırıldanıyor kadın. " zaman oldu. Seni çok özledik."

Uzun topuklu ayakkabılar ve vücuda oturan turkuaz bir elbise giyen kadın Romy'ye doğru ilerliyor ve Romy'nin yanaklarına birer öpücük konduruyor. Romy bu kadından hoşlanmış gibi görünüyor çünkü onun varlığında rahatlıyor.

Vivienne'i gördüğü zamanın aksine.

Kaitlyn'in dadısına verdiği tepki o zamandan beri beni sinirlendiriyor. Tepkisinde doğal olmayan bir nitelik vardı. Sanki zararsız bir kadından korkuyormuş gibi. Daha da tuhafı, Romy'nin dadı karşısındaki tavırlarını anladıktan sonra, benzerlerini Kaitlyn'de de fark ettim.

Bu beni şüphelendiriyor.

Vivienne, güçlü olduğunu bildiğim Romy'yi ve küçük yeğenimi onun varlığında gerginleştirecek ne yapmış olabilir, emin değilim. Ama bunu öğreneceğimi biliyorum.

Yalnız kaldığımız anda.

Romy'yle yalnız kalma düşüncesi, burada babasının evinde olmaktan daha kabul edilebilir.

"Siz yeni erkek arkadaş olmalısınız," diye selamlıyor kadın, Fransız manikürlü elini uzatarak. "Ben Eva, Romy'nin üvey annesi."

Eva'nın elini sıkıyorum ve ona nazık bir gülümseme veriyorum. "Romy senden çok bahsetti. Sonunda isme bir yüz eklemek güzel."

Eva övgülerim karşısında kızarıyor ve Romy'ye tatlı bir gülümseme veriyor. "Onu kendi kızım gibi seviyorum."

Bu beni şaşırtıyor, ama bunu herkes biliyormuş gibi davranıyorum. Romy kolunu Eva'ninkine doluyor ve geniş süitin fuayesine doğru yürüyorlar. Kendi evimde, gülünç derecede pahalı olmasına rağmen, hala sıcak ve davetkar bir his var. Burada ise eşikten adımınızı attığınız anda iliklerinize kadar işleyen bir soğukluk var. Eva ve şimdi de Romy, buradaki tek sıcaklık. Dekor tamamen sessiz griler ve yumuşak beyazlardan oluşuyor. Bana dışarıdaki karlı manzarayı hatırlatıyor.

Eva bizi vanilya tarçın kokan eve ve şehre bakan devasa pencereleri olan büyük bir oturma odasına götürüyor. Gideon'un nasıl bir manzaraya sahip olduğunu merak etsem de pencerelere doğru yürümekten kaçınıyorum. Eva kocasını getirirken bize oturmamızı işaret ediyor.

Romy aşk koltuğunda oturuyor, ben de onun yanına oturmayı seçiyorum. Sırtı sert ve vücudu gergin. Benden dolayı mı yoksa burada olduğumuz için mi? Bunu söylemek zor. Saniyeler önce üvey annesinin yanında ama şimdi her an kaçacakmış gibi gergin.

Koridordan sesler duyuluyor ve ardından Eva odaya geri dönüyor. İğrenç dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrılmış ve gerçekten canı yanıyormuş gibi görünüyor. Belli ki kocası pisliğin teki. En azından ben öyle hissediyorum.

Kadın küçük bir bar alanında meşgulken, uzun boylu, iri yarı, yaşlı bir adam odaya girer. Havada onunla birlikte bir ürperti de vardır. Beyaz saçları ve kesilmiş sakalından, soluk gri ısmarlama takım elbisesine ve avucundaki jilet inceliğindeki şık telefona kadar her şeyi buzdan. Adam diğer elini uzatarak Eva'yla buluşurken bize bir bakış bile atmıyor. Eva, adamın teşekkür bile etmediği kehribar rengi sıvıyla dolu bir bardak uzatıyor.

Ayağa kalktım ve selamlamak için elimi uzattım. "Caius Crowne," diyorum elimi selamlamak için uzatırken. "Sen de Gideon olmalısın. Sonunda sizinle tanışma şerefine nail olmak güzel, efendim."

Açık yeşil gözleri, tüylerimi diken diken eden küçümseyici bir tavırla hızla üzerimde geziniyor. Crowne dünyasına o kadar uzun zamandır gömülmüştüm ki, herkes tarafından saygıyla örtülmüştüm, bu küçük değişim beni aşka muhtaç bir hiç olduğum ilk gençlik yıllarıma geri götürdü.

Romy'nin ayakta durmadığını fark ettim. Belli ki babasının pislik tavırlarına alışmış.

Benimle konuşmak zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibi derin bir iç çekiyor ve telefonunu cebine atıyor. Bana elini uzatmadan önce içkisini diğer eline geçirmesini izliyorum. "Gideon Langston."

Tokalaşma kısa ve akılda kalıcı değildi. Girişinden sonra, sıkı bir tokalaşmayla üzerimde görkemli bir güç gösterisi yapmasını beklerdim. Sanki elimi bir saniyeden fazla tutmaya tahammül edemiyor ve elini uzatır uzatmaz geri çekiliyor. Oturmak yerine adamın hizmetçisine -ya da karısına- uzatmadan önce içkisini yudumlamasını . Eva elinde bir şişeyle koşarak geliyor ve içkisini dolduruyor. Bu şarkıyı ve dansı daha önce de yapmıştı.

"Okul nasıl gidiyor?" Gideon karşımadaki koltukta otururken soruyor, dikkati nihayet kızının üzerinde.

Onun kaba saba doğasından rahatsız olsa da belli etmiyor. Sonunda koltuğuma ve bir koltuğun arkasına yerleştirdim. İçimden bir dürtü

gücümü göstermek için onu yanıma aldım. Artık bana ait olduğunu.

Çükümün ve egomun karar vermesine izin vermek yerine, başımı Romy'ye doğru eğiyorum, ne söyleyeceğini duymak istiyorum.

"İyi. İyi notlar alıyorum."

Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü onun için bunu garanti eden bir bilgisayar programım var. Benim gözetimimde olabilir, ama üniversite söz konusu olduğunda, çalışmasını teslim ediyor. Eğer biri fark eder ve gerçekten bir şey söylerse, bunu zamanla halledeceğim. Doğru fiyata herkes satın alınabilir.

"Branşına karar verdin mi?" Gideon soruyor. "Bana hâlâ kararsız olduğunu söyleme."

Romy omuz silkiyor. "Hâlâ ne yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum."

Gideon alay eder. "ne var ki? Senin geleceğin VEIL'de." "Doğru," diyor

Romy tatlı tatlı. "Sanırım gazetecilik öyle."

Bu sözleri söylerken doğrudan ağzına bakmıyor olsaydım, dudaklarının hafifçe kıvrıldığını fark etmezdim. Bu babasına bir iğneleme. Evet, onlar bir medya holdingi ama gazetecilik kısmı şirketlerinin en altında yer alıyor. Onun da kardeşi Bastian gibi üst yönetimde yer alacağını kastettiği açık. Gideon gibi bir adama laf sokabileceğini bilmek göğsümde bir gurur damlası oluşturuyor.

"Bu kızın şımarıklığını özlemişim," diyor Gideon homurdanarak. "Ne kadar asi olabileceğini unutmuşum."

Gülümsemekle savaşıyorum ve elimin kanepenin arkasından saçlarının gevşek telleriyle oynamak için sürüklenmesini engelleyemiyorum. Bana şaşkın bir bakış fırlatıyor ama beni itmiyor. Gideon bu küçük sevgi gösterisinden hoşlanmadıysa da belli etmiyor.

"Bu ziyaretin iş ayağına geçelim," diyor Gideon, yanında oturan karısını tamamen görmezden gelerek. "İkinizin de yarın Eva'nın doğum gününü kutlamak için akşam yemeğine gelmenizi istiyorum. Orion'u da getirin ki arayı kapatabilelim."

"Bastian orada olacak mı?" Romy soruyor, sesinde bir acı çatlağı var. "Peki ya yeni kız arkadaşı?"

"Tabii ki orada olacak." Gideon'un gözleri bir parça kısıldı. "Yeni bir kız arkadaşı olduğunu bildiğinden haberim yoktu. Henüz kimseye söylemediğini söyledi."

"O benim bir arkadaşım," diyor Romy, sırtını dikleştirerek. "Yanımızda başka misafirlerimiz de var. Eminim Caius'un erkek kardeşi ve yeğeni de

katılın."

"Ayarlamaları yapabilirim," diye öneriyor Eva. "Rosie'nin daha kalabalık bir gruba yetecek kadar yiyecek hazırladığından emin olmak için."

Gideon bana bakıyor, gözlerinin arkasındaki soğukluk beni dondurmak için elinden geleni yapıyor ve başarısız oluyor. Eğer bana bir mesaj iletmeye çalışıyorsa, işe yaramıyor. Ben babam değilim. Bu dinazorların oynadığı oyunları oynamam. Bir bakışla korkutulamam. Ben çocukken hiç işe yaramadım, şimdi de yaramayacağı kesin.

"Pekâlâ," diyor Gideon, uzun parmağıyla dalgın dalgın sakalını kaşıyarak. "Onunla gerçekten konuşmak istiyorum, özellikle de çocuklarımızın mucizevi bir şekilde birbirlerini bulduklarını düşünürsek."

Şu anda bana attığı bakış, bu ilişki numarasının farkında olduğunu ya da en azından bunun organik bir şekilde ortaya çıkmadığını bildiğini gösteren bir bakış. Gözlerimi Eva'ya dikiyorum ve sonra ona sırtıyıyorum. Bu benim Romy üzerinde biraz çalıştığımı ima etme girişimim, tıpkı onun tatlı, sevecen karısı Eva üzerinde yaptığı gibi.

Yüz hatlarında beliren cani ve tiksiniş ifadeye neredeyse kahkahalarla güleceğim. Kiminle uğraştığını unutmamalı. Ben Crowne'ların en büyük oğluyum. Bizler psikopatlar dünyasının krallarıyız, manipülasyon ustalarıyız. Tebaamız dünyanın daha iyi bir yer olmasına yardım eder. Konu kızı olunca taktiklerimizin işe yaramadığını bilmesine gerek yok.

Romy babasına, "Ailelerinde bir ölüm oldu," diyor. "Caius'un kardeşi Theo'ya karşı nazik olmanız gerekiyor, lütfen."

Gözlerimi ona dikip kötü niyet arıyorum ama bulamıyorum. İçimde bir huzursuzluk var. Theo'nun ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama karşılıklı olmasa iyi olur.

*Yoksa ne olur, koca
adam? Onu da mı
öldüreceksin?*

Romy'nin kafamın içine girip her karıştırmamasından rahatsızım. Eskiden dünyamdaki her şey çok netti. Tek bir amaç, tek bir plan, tek bir gelecek: Calista'yı bulmak. Sadece kardeşimi bulmak değil, onu bu harap dünyanın her köşesini istila eden bu sapkın pisliklerden çok ama çok uzağa götürmek.

Artık Romy hayatımın bir parçası olduğu için, tüm planlar çok daha karmaşık ve açıkçası kafa karıştırıcı hale geldi.

"Bir ölüm mü? Bu Gareth demek olmalı," diye soruyor Gideon, gözlerini bana dikerek. "Daha yirmili yaşlarının ortasında değil miydi?"

Birbirimizin etrafında dans etmemize rağmen, hem Gideon hem de ben birbirimizin dünyalarını çok iyi biliyoruz. Ben sadece Romy'den beri onun dünyasına daha derin bir dalış yaptım.

Ama onu ve babamla olan bağlantısını hep biliyordum. "Ne yazık ki evet," diyorum duygusuzca.

Romy kucğıındaki elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Aramızda kalsın ama evet. Bir yattan kaymış ve boğulmuş. Polisler içki içmiş olabileceğini düşünüyor. Korkunç, gerçekten."

Babasına bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını hemen nasıl anlattığını fark ettim. Gareth'in cinayetini onun üzerine yıkma planımı gerçekten uygulayacağımdan değil. Yine de proaktif davranmasını, güçlü babasıyla kendi koruması için gerekli tohumları ekmesini seviyorum.

Akıllı ve oyunu iyi oynuyor. Değerli bir rakip.

CHAPTER FIVE

Romy

Babam ve Caius'un birbirlerinden hoşlanmıyor gibi görünmeleri neden beni gizliden gizliye memnun ediyor?

Babamı rahatsız etmekten her zaman keyif almışımdır ve Caius'un dünyasını sarsmak bugünlerde tek eğlencem. Sadece bunu aynı anda yapabilmekten bu kadar keyif alacağımı tahmin etmemiştim.

Babam her zamanki gibi hıyarlık yapıyor. Eva, bir azize gibi, bu kabalığı sanki alınması gereken bir saç telinden başka bir şey değilmiş gibi omuz silkerek karşılıyor. Bana gelince her zaman kontrolcü ve kırılmış oluyor. Odadaki en büyük pislik olmaya alışkın olan Caius da babamın söylediği ya da yaptığı her şeye sinirleniyor. Bu çok eğlenceli. Keşke Bastian ya da Theo da burada olsaydı da eğlencemi paylaşılsaydı.

Theo'nun benim için ağabey rolüne soyunduğunu unutmuş değilim. Elbette Theo'nun bana olan ilgisini, piyonu olduğum bu Crowne oyununda bir müttefikim olduğundan emin olmak için kullanıyorum ama onun arkadaşlığı gerçek. O Gareth ya da Caius değil, bu oyunları oynamaya alışkın. Bunu yapmak onun DNA'sında yok.

Babam ve Caius bir kez daha göz göze geldiklerinde Eva, "Siz ne zaman isterseniz akşam yemeği hazır," diye araya giriyor. "Neden yemek odasına geçmiyoruz? Rosie'ye haber veririm."

Eva, şu anda devam etmekte olan testosteron savaşından kaçmaya hevesli bir şekilde zarifçe odadan çıkıyor. Belli ki o benim kadar eğlenmiyor.

Babam, "Bu hafta sonu akşam yemeği için buluşamayacağız, çünkü daha önceden verilmiş bir sözüm var," dedi. "Kimse başkana randevusunu iptal etmez."

"Bir dakika? Birleşik Devletler Başkanı gibi mi?" Şokumu gizleyemeyerek soruyorum.

Babamın burun delikleri genişler. "Aynen öyle. Etkinliğin onur konuğu o."

Babamın bağlantıları sayesinde tonlarca ünlü, politikacı ve hatta birkaç dünya lideriyle tanıştım. Ama başkan? Bu benim için yeni bir şey. Caius'un zorlukla kaldırdığı kaşlarına bakılırsa, onun için de yeni bir şey.

Aslında.

Solomon onu yatına davet ettiğinde gözlerinde aynı kararlı parıltı vardı.

"Büyük Dr. Alexander Huxley," diyor Caius, sesi huysuzdan çekiciye dönerek. "Politikaya atılmadan önce yaptığı insani yardım çalışmaları hakkında çok şey duydum. Kitaplarından herhangi birini okudunuz mu?"

Babam ve Caius, Dr. Huxley'in yazdığı birçok kitap ve dergiyi ortak bir coşkuyla tartışıyor, yemek odasına doğru ilerlerken beni tamamen görmezden geliyorlar. Caius, babamla sohbeti geri dönmeye önce sandalyemi çekecek kadar centilmence bir ilgi gösteriyor. Şimdi bahsetmişken, Caius'un ofisinde Dr. Huxley'in birçok kitabını gördüğümü çok net hatırlıyorum. Onlardan bir sürü vardı.

Neden o kitaplardan tesadüfen bulduğumda okumadım?

Birden keşke telefonumu Caius'tan geri alsaydım diye düşünmeye başladım. Şu anda başkanımız hakkında derinlemesine bir araştırma yapmak fena olmazdı. Eğer hem babam hem de Caius bu konuyla ilgileniyorsa, her ikisinin dünyasında da hayatta kalabilmem için benim de bu konuda bilgili olmam gerektiğini hissediyorum. Babam yemek masasında telefonumu kaydırmama asla izin vermez.

Tanrım, üniversiteyi gerçekten özledim. Megan'la tanışmadan önce hayat daha basitti ve her şey muazzam bir şekilde berbat oldu. Gerçek hayatımın zincirlerinden kurtulmuştum ve henüz Crown'ların esaretine sürüklenmemiştim.

Eva ve Rosie kapıya yakın bir yerde akşam yemeği için şarap seçeneklerini tartışıyorlar. İzin isteyip yatak odamda hızlıca bir araştırma yapabilirdim, tabii orayı egzersiz odasına falan çevirmezlerse.

"Affedersiniz," diyorum çabucak. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen döneceğim." İki adam da bana bir bakış bile atmadı. Aceleyle yemek odasından çıkıp koridordan geçerek yatak odama gidiyorum. Kapıyı itip her şeyi bıraktığım gibi gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Benim için bir anlam ifade eden her şeyi üniversiteye götürdüğümde beri tam olarak değil ama mobilyalarım, dekorasyonum ve hatta bazı kıyafetlerim kaldı. En önemlisi, benim Masa ve bilgisayar bıraktığım yerde duruyor.

Dolap aralık duruyor ve ben onun çağrısını bilerek görmezden geliyorum. Kabuslar sona sonra bile o dolapta teselli bulmaya devam ettim. Aslında, Kaliforniya'ya gitmeden günler önce o dolapta biraz ağlamıştım. Gergindim ve bilinmeyenden korkuyordum. Dolap sadece... güvenliydi.

Masama geçiyorum ve fareyi biraz oynattıktan sonra ekran . Oturum açtıktan sonra internet tarayıcısını açıyorum. Ben

E-postalarımı -telefonuma yükledikleri sahte değil, gerçek gelen kutumu- kontrol etmek istiyordum ama bunun öncelikli olduğuna karar verdim.

Dr. Huxley hakkında bilgi bulmak zor değil. Ne de olsa o bir başkan. Ama ben onun biyografisi ya da başarılarıyla ilgilenmiyorum. Hem babamla hem de Crowne'larla nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmek istiyorum. Caius, görünüşe bakılırsa, bir arkadaş değil, bir hayran gibi görünüyor. Ancak, aynı zamanda bir yalancı. Babamın bilgi vermesini sağlamak için aptalca davranıyor olabilir. Yoksa adamla gerçekten ilgileniyor mu?

Babamın onunla bağlantısını bulmak zor değil. Babam televizyon ve haber medyasının kralı sayılır. Dr. Huxley gibi bir politikacı sık sık haberlere çıkar. Çevreleri kolayca birleşebilir. Aslında babam muhtemelen yaşamı boyunca Dr. Huxley'in de katıldığı pek çok etkinliğe katılmıştır.

Ama Crownes?

Crowne Birlik Projesi'nin arkasındaki adamların Birleşik Devletler Başkanı ile nasıl bir bağlantısı var?

Aramamdan hemen bir şey çıkmadı. Aramaya daha sonra devam etmem gerekecek. Arama penceresini kapatmak üzereyken arkamda bir varlığın belirdiğini hissediyorum.

Dolap.

İlk içgüdü oraya koşmaktır.

Güçlkle bastırılmış bir miyavlamayla sandalyemde dönüyorum, gözlerim aralık dolap kapısında. Ona doğru koşarken neredeyse ayaklarıma takılıyordum. Ben yetişmeden iri bir cüsse beni durduruyor ve pazılarımdan yakalıyor. Beni içten dışa doğru pençeleyen korkudan kurtulana kadar birkaç kez sert ve ısrarlı bir şekilde sarsılıyorum.

Koyu renk

gözler.

Tanıdık.

Güvenli.

Caius.

Tüm gerginlik içimden taşıyor ve dizlerim bükülüyor. Yere yığılmadan önce beni yakalaması gerekiyor. Beni göğsüne götürüyor, erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve kollarında teselli buluyorum.

"Romy," diye Caius. "Az önce ne oldu öyle?"

Dr. Huxley'i aradığımı bilip bilmemesi umurumda değil. Umursadığım şey, içimde derinlere gömdüğüm dehşeti görmesi. Belki de ona sonsuza kadar tutunursam, sorusuna cevap vermek zorunda kalmayacağım.

"Romy."

Ses tonundaki sinirlilik arttı ama bu beni korkutmuyor. Bu adam bana korkunç şeyler yaptı ama yine de ondan gerçekten korkmuyorum. Şöyle değil.

"Ro-laaaaaaa."

Hayır. "Romy" hakkında düşünme.

Sert parmaklar çenemi ısıyor, başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalana kadar döndürüyor ve eğiyor. Ona. Caius. Canavara değil. Derin kahverengi gözleri öfkeyle parlıyor ve endişeyle çatlıyor. Endişe mi? Endişeli. Caius Crowne ne zamandan beri benim için endişeleniyor?

Senin için kendi kardeşini öldürdüğünden beri.

Onun sırrı için. Calista için.

Hayır, aptal. Senin için.

Geçmiş kükreyerek gelirken gözlerim dalgalanıyor. Gerçek ve elle tutulur anılar zihnimi yarıyor, bastırmanın bağlarını kesiyor. Boğazımdan zorla geçirilen yılların terapisi bir anda temizleniyor. Beni bulmaması için umutsuzca nefesimi tutarken topuklarım parke zeminde tıkırdıyor. Saatler süren arayışından sonra ortadan kaybolmasının verdiği rahatlama. Yatağa geri sürünürken bastıran uyku hali.

Sonra, peek-a-boo, seni buldum!

Dehşet. Korku. Tiksinti. Acı.

Tırnaklarının ait olmadıkları yerlere nasıl girip çıktığını hatırlıyorum. Sessiz gözyaşlarını. Bunu yaptığı için ona ve bunun olmasına izin verdiğim için bana duyduğum nefreti. Sonrasında terli geceliğime sinen parfümünün kokusunu. Bazen geride kalan kan.

Utancı korkuyu gölgede bırakır.

Neden kaçmadım? Neden karşı koymadım? Neden kimseye söylemedim?

Ama birine söyledim.

Hiçbir şey yapmadılar.

Ondan sonra anılarım bulanıklaştı. Bir boşluk var ve sonra anılarım bana her şeyin bir uydurma olduğunu söylüyor. Benim uydurduğum bir şey. Bu canavar - bu kadın- yoktu. Bu bir kabustu. Çocukça bir rüya. Tıp, zihnimi ondan kurtarmama yardımcı oldu, ki buna sahip olduğum için mutluydum. Terapi zihnimi böyle bir şeyin olmadığını düşünmeye alıştırdı. Eva nazik, tatlı doğasıyla ortaya çıktı ve canavarın yaptığı gibi beni incitmeden bana baktı.

Ve şimdi o canavar hayatıma geri döndü.

Yanağıma inen bir şaplak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Canavar gitmiş ve yerine Caius gelmişti. Yüzündeki tek duygu endişe. Ben hıçkırıklara boğulurken başparmağını yanağımdaki ıslaklığın üzerinde gezdiriyor. Birden babamla yüzleşme ihtiyacı duydum.

Kendimi Caius'un elinden kurtarıyorum ve cesaretimi kaybetmeden önce odamdan çıkıyorum. Tuzlu sarımsaklı tavuk kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Eva'nın en sevdiği yemeklerden biridir, bu yüzden Rosie ailemiz için sık sık yapar. Yemek odasına ulaştığımda, yemek tabaklanmış ve servis edilmişti. Eva ve babam biz olmadan sessizce yemeklerini yerken Rosie mutfağa geri dönüyor. Koşarak babamın yanına gidiyorum ve yumruğumu şarap kadehinin yanındaki masaya indiriyorum.

İçimde patlayan öfke ve ihanet olmasa yüzündeki şaşkınlık ifadesi komik olurdu.

"Bana yalan söyledin," diye tıslıyorum, gözlerimden daha fazla yaş akıyor. "Bunu nasıl yaparsın baba? Altı yaşındaydım!"

Yüz hatlarını hızla sert şekle dönüştürür. ", genç bayan. Kendi evimde benimle bu şekilde konuşamazsın." Şu anda ciddi mi?

"Hayır," diye bağıyorum, sesim titreyerek. "Bunu yine halının altına itmeyeceğiz. Ne olduğunu hatırlıyorum. Aptalca bir rüya değildi, baba."

Eva'nın beni sakinleştirmeye çalıştığını duyuyorum ama onu tamamen görmezden geliyorum. Başa çıkmama yardımcı olan bir destekten başka bir şey değildi. Artık onların evinde yaşamadığım için hâlâ onunla kalmasından iğreniyorum.

Caius arkamda duruyor ama müdahale etmiyor. Muhtemelen şu anda akıl sağlığımın tamamen çöküşünün tadını çıkarıyor.

"İlaçlarını alıyor musun?" Babam sert bir ses tonuyla soruyor. "Maura'yı aramamız gerekiyor mu? Eva, M'yi ara-"

Zavallı üvey anneme parmağımla vurmak için dönüyorum. "Yapma. Yapma. Arama. Şu. Kadın."

Donup kalıyor, gözleri benimle babam arasında gidip geliyor, belli ki ne yapacağını bilemiyor. Onu babamın gazabından kurtararak dikkatini tekrar bana çektim.

"Neden bana deli olduğumu düşündürdün?" Alt dudağım titreyerek soruyorum. "Ben deli değildim. Bu oldu. Birçok, birçok kez."

Babamın burun delikleri şişiyor ve sonra yüzünde bir yılgınlık ifadesi beliriyor. "Sana hiçbir şey düşündürmedim, Romy. Sana yardım etmeye çalışıyordum."

Geri çekiliyorum, Caius kolunu belime dolamasaydı neredeyse tökezleyecektim.

"Yardım mı?" Nefesim kesildi, tiksindim. "Yardıma olmadı. Aksine işleri daha da kötüleştirdi."

Babam tabağını itiyor ve peçetesini üzerine atıyor. "Bu akşam yemeği için pek de uygun bir konu değil."

"Umurumda değil!" Kükredim. "Artık her şey açığa çıksın!"

Caius beni sakın olmaya zorlamıyor, bu da beni ona garip bir şekilde sevdiriyor. Hayatım boyunca bana oturmam, çenemi kapatmam ve iyi şeyleri hatırlamam söylendi. Eğer babama herhangi bir şekilde karşı gelirsem, hizaya gelene kadar suçlandım ya da utandırıldım. Ve eğer gelenlerin acısını bastırmaya devam etme cüretini gösterirsem, daha fazla terapi ve daha fazla ilaç alırdım. Bu işin peşini bırakmam için beynimin yıkandığından ve uyuşturulduğumdan emin oldu.

Neden ?

Ailemiz için bir hiçti. Yüceltilmiş, fazla para ödenen bir bebek bakıcısı.

"Öğrenince daha iyi hissediyor musun?" Babam ayağa kalkarken meydan okuyor. "Seni ömür boyu bunun gibi duygusal patlamalardan kurtarıyordum."

"Beni kurtarmak mı?" Öfkeyle söylüyorum. "Baba, dadımın beni taciz etmediğini düşünmem için hayatım boyunca bana gaz verdin!"

CHAPTER SIX

Caius

Sözleri karşısında gerildim.

Bekle, dadı mı?

Birkaç şey aynı anda bir araya geliyor.

"Gitmeliyiz," diye hırlıyorum, artık bu tartışmayı izlemekle ilgilenmiyorum. "Şimdi."

Romy kesin bir ifadeyle başını sallıyor ve kapıya doğru ilerlemek için elimden kurtuluyor. Ona yetişmek için acele ederken Gideon'a bir saniye bile bakmıyorum. Ön kapıdan çıkıp koridora ulaştığımda neredeyse asansöre varmıştı ve beni ona yetişmek için koşmak zorunda bıraktı. Asansör kapıları açıldığında ikimiz de içeri koşuyoruz.

Lobi katının düğmesine bastığı anda telefonumu cebimden çıkarıp küçük kardeşime mesaj atıyorum. Birkaç mesajdan sonra cevap vermiyor, bu da endişemi artırıyor. Romy gözyaşlarını kollarıyla siliyor ve üzüntüsünü de beraberinde siliyor. Onun yerine kararlı bir azim var. Omuzları dik ve öfke yüz hatlarını karanlık ama güzel bir şeye dönüştürüyor. Sadece kendi sinirlerimi yatıştırmak için bile olsa ona dokunma ihtiyacı duyarak elimi ensesinde birleştiriyorum. Başparmağım boynunun yan tarafını okşarken titriyor.

"Biliyordum," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Biliyordum, biliyordum, biliyordum o."

Şimdiye kadar bir şey söylemediği için onu azarlamıyorum. Gideon. CUP programımız kadar başarılı olmasa da, onun beynini yıkamaya çalıştı. Hafızasını yok ederek başına gelenleri silmeyi umuyordu. Gareth'ın tecavüzü konusunda ona yapmaya çalıştığımdan farklı değildi. Tiksinti gözeneklerime sızıyor. Zavallı, büyük olasılıkla istismara uğramış kız kardeşimi bulmak için bu insanları kullanan biri olarak, kesinlikle onlardan biri haline geldim.

Calista dönüştüğüm kişi karşısında dehşete düşerdi.

Kız kardeşimi düşünmemeye çalışıyorum ama aklım Solomon'un yatındaki LuLu'ya kayıyor. Ona yardım etmek isteseydim bile, ne yapabilirdim ki? Bu benim için her şeyi mahvederdi. Calista'nın bundan sonra hiç umudu olmazdı.

Ama LuLu birinin kız kardeşi olabilir. Ya biz konuşurken onu arıyorlarsa?

Asansör kapıları yeniden açılıp bizi lobiye bırakıyor. Her ne kadar ne kadar kötü bir insan olduğumu düşünmek istesem de, bunu daha sonra halletmek üzere bir kenara itiyorum. Elimizde daha acil sorunlar var.

Dışarıda vale, kiraladığımız arabayı parasını ödediğim gibi ön tarafa yakın bir yerde tutuyordu. Ona bir avuç daha para uzattıktan sonra anahtarları teslim ediyor ve biz de gidiyoruz - onun evim dediği yerden uzaklaşıyoruz.

Trafik tam bir kâbus ve kendimi küfrederken buluyorum. Romy eğiliyor, elini telefonunu sakladığım ceketimin içine sokuyor ve telefonu alıyor. Birini, muhtemelen Theo'yu aramaya çalışırken yolcu tarafının ışığı yanıyor. Ona ulaşamayınca tıslıyor ve ardından hızlı hızlı mesaj atmaya başlıyor.

Gel hadi. Hadi, hadi. Hadi, hadi.

"Babanı ara," diyor, sesi gergin. "Siri, Orion'u ara."

"Güvenlik nedeniyle Siri'yi devre dışı bıraktım," diye . "Neredeyse .

Zaten ona açıklamak çok uzun sürecek."

Birkaç dakika içinde otele varıyoruz. Oradaki vale ile hızlı bir alışverişten sonra, başka bir asansöre biniyoruz, bu sefer birkaç süit rezervasyonu yaptırdığımız kata çıkıyoruz. Otelin barının önünden geçerken Theo ve babamı içeride güzel bir esmerle sohbet ederken görüyorum. İçimden telefonumu Theo'nun kafasına fırlatmak geliyor ama vazgeçiyorum.

Asansörün içinde Romy ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, gergin bir şekilde ellerini birbirine vuruyor. Boynumu kırıyorum, bazen sinirlendiğimde yaptığım bir alışkanlık. Çıktığımız her katta değişen kat numaralarını izlemeye geri dönmeden önce bana hızlıca yan gözle bakıyor.

Neredeyse geldik.

Kapılar açılır açılmaz dışarı uçtu. Peşinden koşuyorum. Süit kapılarından birine ulaştığında ve kapıya vurmaya başlamak üzereyken kolundan tutup geri çekiyorum. Öfke güzel yüz hatlarını bozuyor ama umurumda değil. Sürpriz yapmak istiyorum.

Uygulamalarımın birini açıyorum ve telefonumu kapının üzerine tutuyorum. Kilit hemen açılıyor. Romy, anahtarım olmayan bir odaya kolayca girebilmeme şaşırmış olsa da hiçbir şey söylemiyor. Kendimi en kötüsüne hazırlayarak kapıyı itip açıyorum.

İki kafa bana doğru savruluyor, ikisinin de yüzünde şok olmuş bir ifade var. Aralarında eşleşen bir oyun ve yanında kocaman bir kase patlamış mısır duruyor.

Her şey normal görünüyor. Tamamen normal. Her şeyi yeniden düşünmeye başlıyorum ama arkamdaki ateşli kadın hâlâ öfke saçarak beni itip geçiyor.

"Sen," diye tıslıyor Romy, Vivienne'in oturduğu yeri işaret ederek. "Seni hasta kaltak."

Elini geri çeker ve Vivienne'in yanağına sert bir tokat atar. Kadın acıyla karışık bir şok içinde haykırır. Kaitlyn ağlamaya başlar. Onun ağlaması Romy'nin bocalamasına neden oldu. Bu bana onu dadıdan uzaklaştırmak için yeterli zamanı veriyor.

"Çıkar onu buradan, Caius," diyor Romy, elimde debelenerek. "Onu o küçük kızdan uzak tut!"

Romy'ye çok şey yaptık ama onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Dadısının onu taciz ettiğini öğrendikten sonra, öfkesini anlıyorum. Vivienne'in Kaitlyn'e bir şey yapıp yapmadığı belli değil. Yine de işimi şansa bırakmayacağım.

Vivienne'e "Eşyalarını topla," dedim. "Ayın geri kalanı boyunca maaş alacaksınız. Resepsiyona bir adres bırakın, biz de eşyalarınızı kulübeden eve postalayalım."

Vivienne'in kafası karışmış gibi görünüyor. Sanki tüm bunlar bir yanlış anlaşılmaymış gibi.

Vivienne yumuşak, masum bir ses tonuyla, "Özür dilerim," diyor. "Bir şey mi kaçırdım? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Bu kadar kolay ve inandırıcı bir şekilde yalan söylemesi tüylerimi diken diken ediyor. "Gitmene izin verildi," diyorum soğuk bir şekilde. "Gitme zamanı."

Romy'nin tokadı yüzünden yanağı kıpkırmızı olan Vivienne ayağa kalkıyor ve ortasına sarılıyor. "Ama ben işimde iyiyim," diye mırıldanıyor, gözleri yalvarıyor. "Lütfen. Bu işe ihtiyacım var. Başka nereye gidebilirim ki?"

"Cehenneme," diye tıslıyor Romy. "Senin gibi insanlar cehenneme gider."

Vivienne'in gözlerinde bir öfke parıltısı belirir, ama bunu hemen saklar. "Sizi kıracak bir şey yaptıysam gerçekten özür dilerim."

"Sadece bir tokat yediğin için şanslısın," diyor Romy, Kaitlyn'in ayağa kalkmasına yardım ederken. "Çok daha kötüsünü hak ediyorsun."

Romy, Kaitlyn'i odadan çıkarıp yatak odasına götürüyor, sonra da kapıyı arkasından çarpıyor. Benden en az yirmi yaş büyük bir kadın olan Vivienne kirpiklerini kırıştırarak bana en acınası ifadesini takınıyor. Bu onun davası için hiçbir şey yapmıyor.

Bilmek istediğim şey, babamın neden onu Kaitlyn'in dadısı olarak önerdiği? İyi bir geçmişi vardı, yoksa dünyamıza girmesine izin vermezdi. Değil mi? Ya da belki yaptıklarının arkasında daha kötü bir şey vardır.

Tüm bunları incelemek istesem de şimdi zamanı değil.

"Romy'yi hatırlıyor musun?" Soğuk bir sesle sordum. "Ne kadar ? Daha fazlası var mı?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kaitlyn?"

Emma'ya olanlardan kaçınmak için Gareth'ı bir dadı tutmaya zorlamam, ancak dadının muhtemelen Kaitlyn'e de aynı şeyi yapmış olması ironisi beni şaşırtmadı.

Masum bakıcıyı oynamakta usta olan bu kadın, sanki sözlerim ona hakaretmiş gibi başını hiddetle sallıyor.

"Ne? Kız arkadaşınla daha yeni tanıştım. Neden bahsettiğinden emin değilim."

On yılı aşkın bir süredir zihin kontrolü işinde olduğum için insanları tanıyorum. Söylediklerini, yalanlarını, gerçeklerini, manipülasyon girişimlerini biliyorum. Hepsini bilirim. Ofisimdeki sevgili kitaplarımdan biri gibi onları kolayca okuyabilirim. Bu kadın kendini kurnaz sanıyor. Şimdi onu aradığım için, içini görebiliyorum. Kuzu postuna bürünmüş bir kurttan başka bir şey değil. Lanet bahçemde bir yılan.

"Şimdi gidersen, kendini gereksiz bir sürü dertten kurtarmış olursun," diye ısırdım, kapıyı göstererek. "Bu hareketin işe yaramayacak."

Yerinde sabit durur, içten içe seçeneklerini tartarken gözleri kısıılır. Sonra dudakları kaşlarını çatacak şekilde kıvrılıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, kapının yanındaki çantasını alırken onu izliyorum.

"Kıyafetlerim mi?" diye soruyor, bana bakmayı reddederek. "Odadalar."

Lanet yeğenimle paylaştığı odada.

"Resepsiyonda olacaklar. Sabah onları alabilirsin. Gece nereye umurumda değil, ama bu binanın 50 metre yakınında olmamasına dikkat edin."

"Vay canına," diye mırıldanıyor. "Bu ailede gördüğüm ve katlandığım onca şeyden sonra.

Ve ben bir çöp gibi atıldım mı?"

Bildiği tüm sırlarımızı açıklayacağına dair üstü kapalı tehdidi görmezden geliniyor. Bu kadının hayatına derinlemesine daldığımda ve onu parçalara ayırmayı bitirdiğimde, bırakın çocuk sahibi olmayı, bir daha asla iş bulamayacak. Bana kalırsa onun işi bitti. Beni tehdit etmesi işleri daha da kötüleştirecek.

Çantasının askısını omuzlayıp kapıya doğru ilerliyor, ama aniden durup bana doğru dönüyor. "Biliyor musun," dedi çirkin ve zalim bir ses tonuyla, "deli bir kızın sözlerine inanırken dikkatli olmalıyım."

Konuşmuyorum, sadece tek kaşımı kaldırıp soruyorum.

Dudaklarını büzüyor ve sonra iç geçiriyor. "Bak. Gareth bana zavallı kızla ilgili her şeyi anlattı. Romy'nin psikolojik olarak nasıl hasta olduğunu. Bana kesin bir dille kızına bir adım bile yaklaştırmamam söylendi. Ve şimdi o kadın onu tatlı küçük kızıyla o odada kilitli tutarken beni gönderiyorsun?"

Romy'den şüphe etmemi sağlamaya çalışması çok acınası.

"Romy Langston'ı tanıyorsun," diyorum, kaslarının her küçük seğirmesini ya da gözlerinin en ufak bir hareketini izleyerek. "Yakalanana kadar onu tanıyordun. Seni uzaklara gönderdiler."

Vivienne'in yüz ifadesi kararırken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. Ama sözlerimi onaylamak ya da reddetmek yerine, topuklarının üzerinde dönüyor ve bir anda kapıdan çıkıp gidiyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz derin bir nefes alıyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve yenilginin üstesinden geliyorum.

Neden şu anda kendimi başarısız hissediyorum?

Calista'yı içinde kaybolduğu sistemden kurtaramadın. Emma'yı kendi babasından kurtaramadın. Romy'yi kardeşinden kurtaramadın. Kaitlyn'i bir çocuk avcısından kurtaramadın.

Belki de bu yüzden iyi değil de kötü bir adamım. İyi adamların üzerinde performans göstermeleri için çok fazla baskı var.

Ellerimin titrediğini fark ederek avuç içimi yüzüme sürüyorum. Heyecanımı görmezden gelerek telefonumu alıyorum ve otel konsiyerjiyle Vivienne ve eşyalarıyla ilgili gerekli düzenlemeleri yapıyorum. Sonra kendimi Kaitlyn'i kontrol etmeye zorluyorum.

Babamın araya girmesini ve bir dadı tutmasını sağlamasaydım işler onun için daha iyi olur muydu? Gareth, babamın tekrar evlat edinmesine izin vermeden önce bunun bir gereklilik olduğunu öğrendiğinde inanılmaz derecede sinirlenmişti. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Küçük bir kızı canavar bir babayla yalnız kalmaktan kurtardığımı sanıyordum. Bilmeden onu başka birinin kollarına bırakmıştım.

Yatak odasının kapısı açılır ve Romy dışarı çıkar. Keskin bakışları oturma odasını inceler ve Vivienne'in gittiğini fark edince rahatlar.

"Kaitlyn iyi mi?" Soruyorum, sesim hırçın.

Romy bana doğru adım atarken dudaklarını büzüyor. Başını kaldırıp bana bakarken parmakları pazuma batıyor. "Olacak. Zamanla onunla bu konuyu konuşacağım. Şu anda düş alması ve yatmaya hazırlanması için gönderildi."

"Tamam," diyorum yorgun bir iç çekişle. "Yeni bir dadı aramaya başlayacağım." Sözlerimle alay ediyor. "Şu anda ciddi misin?"

Kaşlarımı çatarak devam etmesini bekledim.

"Artık dadı yok," diye tersliyor Romy. "Eve döndüğümüzde, bizimle birlikte yaşayacak. Tartışma bitmiştir."

Ana sayfa. Biz.

Kaitlyn üzerindeki koruyuculuğu göğsümdeki ağrıyı dindiriyor. Romy'de bir düzen olduğunu fark etmeye başlıyorum. Oda arkadaşı Megan'dan yattaki LuLu'ya ve yeğenim Kaitlyn'e kadar istismara ya da kötü muameleye maruz kalmış kızlara yardım etmeyi .

Romy'yi dünyadaki tüm yırtıcılardan kim koruyor?

Görünüşe göre, bu benim rolüm.

Ve tam olarak nefret etmiyorum.

CHAPTER SEVEN

Romy

Kapıya vurulunca hem ben hem de Caius sarsıldık. O benden daha çabuk toparlanıyor ve beni tuttuğum yerden çekip kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı açar açmaz Theo içeri koşuyor. Ona neler olduğunu anlatması gerektiğini bildiğimden, Kaitlyn'i beklemek için yatak odasına geri dönüyorum. Birkaç dakika sonra banyodan taranmış ıslak saçları ve Barbie pijamalarıyla çıkıyor.

Kalbim bu kız için acıyor.

Bakışlarındaki perili ifade duymam gereken tüm kelimeleri söylüyor. Çok geç kalmıştım. Vivienne bana yaptığını yaptı. Olanları silmek mümkün değil. Yine de babamın aksine, sanki hiç yaşanmamış gibi halının altına süpürmeyi reddediyorum.

Bu yüzden açık sözlü dürüstlüğü tercih ediyorum.

"Ne yaptığını biliyorum," diyorum hafifçe. "Senin yaşlarındayken bana da aynısını yapmıştı."

Kaitlyn söylediklerim karşısında geriliyor ve sonra tamamen alakasız bir soru soruyor. "Ben uyumadan önce bir film izleyebilir miyiz?"

Televizyonu çözmem biraz zaman alıyor, ama G-rated bir şey koyduktan sonra, yatağın başlığına yaslanıp onun yanına oturuyorum. Diziye dalmış gibi görünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Aklından geçenleri, tiksintisini, kafa karışıklığını ve ihanetini anlıyorum.

"Eskiden saklanırdım," diye mırıldandım.

"Dolabımda." Bir süre sessiz . "Seni buldu mu?"

"Orada değil. Ama hep daha sonra geri geldi. Yeterince uzun süre saklanamadım."

"İnsanlar bunu neden yapıyor?" Kaitlyn soruyor, sesi bu kadar küçük biri için yırtık pırtık ve yaşlı.

İnsanlar.

Sadece Vivienne değil.

"Çünkü onlar kötü," diyorum kesin bir dille. "Sebepsiz yere çocuklara zarar vermekten hoşlanıyorlar." Bir an için gözlerimi kapatıyorum ama bir sonraki sorumu zorla soruyorum. "Bütün

sana bunu yaptı mı?"

Cevaptan korkuyorum.

Eğer Theo ya da Orion derse... ya da Caius.

"Gareth, baba," diye fısıldıyor. "O benim gerçek babam değil ama bu konuda konuşmamam gerekiyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Ben küçükken kimse bana inanmazdı. Sana inanan biri olduğunu bilmeni istiyorum."

"Gerçek babam bunu yapmadı," diye açıklıyor, sesi sert ve korumacı. "Kullandığı ilaçlar onu hasta etti ve öldü. Bu yüzden iğne olduğumda çılgılık atıyorum. Onun gibi ölmek istemiyorum."

Gözlerim yaşıyor ve başımı sallıyorum. Aşırı doz eroin gibi görünen bir şeyi açıklama şekli kalbimi kırıyor. "Mantıklı."

"O öldükten sonra annem hapiste olduğu için birileriyle yaşamak zorunda kaldım. Onu gerçekten hatırlamıyorum," diyor Kaitlyn üzüntüyle. "Koruyucu annem Dorothy bana hapislananın onun için iyi bir yer olduğunu söylemişti."

Muhtemelen bunda doğruluk payı vardır.

"Dorothy şu insanlardan biri miydi..." Kelimeleri söyleyemediğim için sözümü kesiyorum.

"Hayır." Minik ellerine bakıyor, başparmağı sigara yanığı izine benzeyen bir şeyi ovuşturuyor. "Kocası, Jerry."

Ona zarar veren, bana zarar veren bu insanların her birini öldürmek istiyorum. "Neden geceleri hep yatağıma geliyorlar?" diye soruyor, sesi sallanarak. "Bu yüzden mi buradasın?"

Sözleri karşısında ürpererek başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır. Asla. Aslında ben kanepede uyuyacağım. Eğer kendini daha güvende hissedeceksen kapıyı kilitleyebilirsin."

Rahatlıyor ve başını sallıyor. "Tamam. Bunu yapmak istiyorum."

"Peki ya Gareth'ın ailesi? Onlar sana hiç böyle bir şey yaptı mı?"

"Hayır."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama emin olmak istiyorum.

"Theo son zamanlarda seni çok izledi. Sana hiç hoşlanmadığın şekilde dokundu mu?"

"Hayır."

"Peki ya Caius? O da mı?"

"Hayır."

"Orion?"

"Hayır."

Tamamen rahatlayabiliyorum. "Başka kimse var mı?"

"Gareth, yani babacığım..." diye devam ediyor ve dikkatini tekrar televizyona veriyor.

"Ona baba demek zorunda değilsin. O öldü. Gareth iyi." Küçük bir kaçıyor ve kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyor. "Babamı özlüyorum, gerçek babamı."

"Biliyorum, tatlım." Ona sarılmak ve onu rahatlatmak için yanıp tutuşuyorum ama yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu da biliyorum. "Gareth ve Vivienne gittiği için kendini güvende hissediyor musun?"

Gözyaşlarına boğulmuş yüzünü bana doğru çeviriyor ve başıyla onaylıyor. "Evet."

"Bana Gareth hakkında söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Arka planda dizi çalarken sessizce oturuyoruz. Sabırla devam etmesini bekliyorum. Sonunda devam etti.

"Diğerleri sadece bana dokundu. O daha kötüydü." Boğazıma bir şeyler düğümleniyor.

"Nasıl daha kötü?"

Cevap vermek yerine yataktan kalkıyor ve sırt çantasına doğru yürüyor. Ken bebeğini ve Barbie'sini alırken onu izliyorum. Yatağın yanında durup açıklama yapma kararlılığıyla ikisinin de kıyafetlerini çekiştirirken, öfkeyle haykırmak ve onu durmaya zorlamak istiyorum.

Ken'i Barbie'ye vuruyor, çıplak plastik vücutları birbirine çarpıyor ve müstehcen sesleri taklit ediyor. İşi bittiğinde, Ken Barbie'ye ne kadar iyi bir kız olduğunu söylerken derin bir ses tonunu benimsiyor ve başını vücudundan aşağı indirirken iğrenç öpücük sesleri çıkarıyor. Sonra Ken'i odanın diğer ucuna fırlatır. Barbie başını yastığın altına sokuyor ve sessizce ağlıyor. Kalbim resmen kırıldı.

Gareth zaten ölmemiş olsaydı, o pedofil, tecavüzcü orospu çocuğunu kendim öldürürdüm.

Telefonumun cıvıltısıyla uyandım.

Sersemlemiş ve nerede olduğumu şaşırmış bir halde kolumu sese doğru uzatıp bulana kadar . Fişi takılıydı -muhtemelen benim

sahte, ama bazen düşünceli erkek arkadaş- ve fişini çekmem bir saniye sürüyor.
Bir sürü cevapsız mesaj beni bekliyor.

Theo: Last night was messed up. Call me when you get this.

Ondan sonra bir tane daha var.

Caius: Spend what time you need with Kaitlyn. Take her to breakfast and shopping if you feel like it. Or order in room service. Just be ready for tonight.

Gözlerimi ovuşturarak içinde bulunduğum süiti inceliyorum. Kaitlyn'in uyuduğu yatak odasının kapısı kilitliydi ve söz verdiğim gibi kanepeye çöktüm. Kabuslarım her şeyden çok, dün gece babamda öğrendiğim vahiyden kaynaklanan anılardı. Gördüğüm korkunç rüyalar yüzünden kendimi çok az uyumuş gibi hissediyorum.

Doğrulduğumda esniyorum ve uyumaya devam etmek istememe rağmen kendimi Caius'a cevap vermeye zorluyorum.

Me: What's tonight?

Tepkisi anında oldu.

Caius: Good. You're awake. Theo is driving me insane. I'm sending him up.

Me: What's tonight?

En sinir olduğum şeylerden biri de cevap alamadığım bir soru sormaktır. Babam büyürken de , hala da böyle ve Caius'un da aynı şeyi yapma eğilimi var. Ancak Caius'la bu konuda onunla yüzleşirken kendimi rahat hissediyorum. Bunun neden böyle olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. O hala benim düşmanım.

Caius: We're having a birthday dinner for your stepmother. Both our families. Nothing's been cancelled.

Yanıt verirken başımı sallamaya başladım bile. Eva'yı önemsiyor olabilirim ama şu anda babamın yüzüne bakamam.

Me: No. We can go back home as far as I'm concerned.

Caius: I wasn't asking.

Hayal kırıklığı içinde homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum ama Kaitlyn'i telaşlandırmak istemiyorum. Telefonumu yanımdaki kanepenin minderine fırlatarak bundan sonraki planlarımı anlamlandırmaya çalışıyorum. İhanet benim için her gün yaşanan bir olay gibi görünüyor. Önce Bastian ve Megan'dı. Şimdi de babam ve silmeye çalıştığı şey. Buradan nereye gideceğimi bilemiyorum.

Onlara yardım edebilirsin...

Kime yardım edeyim?

Kim olduğunu biliyorum. Yattaki kızlar. Kaitlyn. Benim gibi insanlar. Acımasız bir dünyaya uyanıyorum. Karanlık, hayatımın her alanına işliyor ve ben bunu yeni yeni görmeye başlıyorum.

Ayağa kalkarken kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla düşüncelerimden . Herkesin kurtarıcısı olmak zorunda değilim. Crowne'lardan ve kendi ailemden kolayca uzaklaşabilir, üniversiteye geri dönebilir ve tüm bu saçmalıklar yokmuş gibi davranabilirdim.

Ama öyle bir şey var.

Gördüğüm için görmezden gelemiyorum.

Kapının diğer tarafındaki kişi, ben ona kapıyı tekrar çalıyor. Gözetleme deliğinden hızlı bir bakış Theo'yu ortaya çıkarıyor. Kapıyı açıyorum ve onu içeri alıyorum.

"Kendini içeri sokmak için şu uygulamalardan birine sahip değil misin?" Ona kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Kaşlarını çattı, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Ne?" Caius'un sırlarından biri daha.

"Boş ver. Lütfen bana bunun balkabağı turtası aromalı kafeinli bir şey olduğunu söyle," diyorum elindeki içeceğe bakarak.

Sırıttıyor. "Barista bana kaba bir şekilde balkabağı aromalı herhangi bir şeyin mevsimi olmadığını söyledi ama tezgaha yüz dolarlık bir banknot bıraktıktan sonra ikna oldu."

"Starbucks'taki kıza sırf benim için rüşvet verdin." Ona sırıttıyorum ve sonra kirpiklerimi kırıştıyorum. "Kahramanım benim."

Kıkırdaması içimi ısıtıyor ve beni rahatlatıyor. Theo'nun bana gerçek bir randevu teklif ederek eski usulde ondan hoşlanmamı sağlayabileceği gerçeğini bir kez daha hatırladım. Beni kaçırmasına gerek yoktu. Yaptıklarına rağmen ondan gerçekten hoşlanmaya başlamam çok garip.

"Yanında 'P' harfi olan senin," diyor içecek taşıyıcısını yere bırakırken. "Kait için elma suyu aldım."

Aklından korkunç bir düşünce geçmiş gibi yüz hatları kararıyor. Sadece Caius'un ona Vivienne hakkında söyledikleriyle ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum. Kaitlyn'in bana Gareth hakkında anlattıklarını henüz Caius'a açıklamadım. Hâlâ o itirafın dehşetini sindirmeye çalışıyorum. Henüz bu bilgiyi paylaşmak istemiyorum.

"Yemek de mi getirdin?" İçimi yudumluyorum ve memnun bir inilti çıkarıyorum. "Seni seviyorum, Theo Crowne."

Bana beyaz bir torba uzatırken kıs kıs gülüyor. İçinde çeşitli çörekler var. Serpiştirilmiş pembe olan Kaitlyn'e ait olmalı. Onun yerine tarçınlı olanı tercih ediyorum.

Bir lokma çörek yerken, "Hâlâ akşam yemeğindeyiz," diyorum. "Onu başka türlü ikna edebilir miyim?"

Theo'nun mizahı kaybolur. "Hayır. sanmıyorum."

"En iyi şekilde davranacağıma söz veremem," diyorum sertçe ve ardından lezzetli bükümün geri kalanını ağızıma tıktırıyorum.

"Ne zaman en iyi davranışını sergiledin ki?"

Anlaşıldı.

"Bastian orada olacak." Sıcak sıvıdan bir yudum daha almadan önce kaşlarımı çatıyorum. "Ve Megan."

Theo utanmış gibi baktı. Yanakları ve bakışlarını benimkilerden ayırıyor. "Evet."

"Artık ne anlamı var ki Theo?"

Yaklaşıyor ve bir kolunu bana doluyor. "Seni yanımızda istiyoruz." "Yani hayatımdan vazgeçmem mi gerekiyor? Üniversiteden mi? Arkadaşlarımdan ve ailemden?"

Benimle takılmayı sevdiğin için mi?"

Vücudu titriyor. Kaltak olmaya çalışmıyorum ama oyun oynamak için yeterince kahve içmedim ya da uyumadım.

"Bu adil," diye homurdanıyor. "Sanırım... Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bu daha çok babam ve Caius'un işi."

Tutsaklığım.

Tamam.

"Artık kafamın üzerinde tutabilecekleri hiçbir şey yok," diyorum ona cesurca. "Beynimi yıkayamazlar çünkü işe yaramıyor. Ve Megan'ın güvende olduğunu biliyorum."

"Aile sırlarımızı biliyorsun," diye mırıldandı.

"Ne olmuş yani? Dünyaya akıl hastanemizden ve oynadığınız boktan oyunlardan bahsetsem bile bana kim inanır?"

"Sanırım haklısın."

Haklıyım. Beni neden etraflarında tutmak istediklerine dair daha fazla neden var. "Belki de Caius senden gerçekten hoşlanıyordur," diye öneriyor.

İçimden yükselen kahkahalar histerik sınırlara dayanıyor.

"Onun iyi olacağından emin olana kadar burada kalacağım," diye itiraf ediyorum, bunu yapmaktan nefret etsem de. "Ve sonra, gitmeye karar verdiğimde, senden bana yardım etmeni bekliyorum. Söz veriyor musun?"

Cevap vermiyor, ben de dönüp gözlerimin içine bakması için onu zorluyorum.
Kaşları birbirine kenetlenmiş ve acı yüz hatlarına kazınmış.

"Theo," diye mırıldanıyorum. "Söz ver bana."

Söz vermek yerine eğildi ve bana istemediğim bir şey verdi.
için

. Bir öpücük.

Islak, umutsuz, ağzı açık bir öpücük.

CHAPTER EIGHT

Caius

Onları öpüşürken görmeyi beklemiyorum.

Gareth ona tecavüz ettiğinde tanık olduklarımdan farklıydı. Ağlama ve kavga vardı. Ona her saniye direndi.

Bu farklı.

Theo'yu kendisinden uzaklaştırıyor olsa da bunu nazikçe yapıyor. Sanki onu rahat bırakacakmış gibi. İçimde bir memnuniyet parıltısı oluşuyor. Onu ne zaman öpsem, hiç tereddüt etmeden dolgun dudaklarını yalayıp yutmama hevesle izin veriyor.

Theo'nun mırıldandığı özrü ve ardından Romy'nin yumuşak güvencelerini duyuyorum.

değil. Sadece bir öpücüktü. Kızmadım.

O olmayabilir.

"Theo. Tek kelime. Yalnız." Sesim alçak olsa da havayı yararak ikisini de kesiyor.

Theo ondan kaçmaya çalışırken neredeyse kanepeden düşüyordu. Kapının hemen önünde duruyorum, birkaç dakika önce içeri girmiştım. Romy bana hançer gibi bir uyarı fırlatıyor. Yüksek sesle ve net bir şekilde okudum. *Diğer kardeşini öldürdüğün gibi onu da öldürme.*

Kapıyı açıp koridora adımımı atarken onun uyarılarını görmezden geliyorum. Birkaç saniye sonra Theo da bana katılıyor. Sırtımı duvara yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve yanakları al al olmuş küçük kardeşimin önümde volta atmasını izliyorum.

"Göründüğü gibi değil," diye açıklıyor, sesi sinirden titriyor. "Benim hatamdı. Ben sadece... Ben sadece onu daha iyi hissettirmek istedim."

Bana bakıyor, gözleri anlamam için yalvarıyor. Theo'nun sevilmek için duyduğu çaresizliği bildiğim için anlasam da, bu onu iyi biri yapmıyor.

"O benim kız arkadaşım," diye belirtiyorum kabarcıklı bir ses tonuyla. "Senin değil." "Siktir, Cai. Biliyorum, tamam mı? Üzgün olduğumu söyledim."

Boynumu kırıyorum, bu da onun karşılık olarak solmasına neden oluyor. Her ne kadar duygularımı kontrol altında tutmayı sevsem de, söylediklerim olduğunu biliyorum.

Onlar. Omuzlarımı gevşetmek oldukça zor ama başarıyorum. Zar zor. "O da seni öptü mü?" Şimdi kendimi aptal bir ergen gibi hissediyorum.

Tekrar.

Ayaklarına bakıyor. "Hayır, dostum."

Yalan mı bilmiyorum ama yalan söylemediği için duyduğum rahatlama beni tatmin etmeye yetiyor.

"Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" Theo bakışlarını benimkilerle buluşturarak soruyor. "Çünkü eğer istemiyorsan, ayrılmalısın. Sahte ya da değil-"

"O. Benim. Benim." Duvardan uzaklaşıyorum, ona yaklaşırken kollarımı yanlarıma bırakıyorum. "Bunu açıklığa kavuşturmak için onu senin önünde becermek zorunda mıyım?"

Theo'nun yüzü maskesiz bir öfkeye dönüşür. Alnındaki bir damar dışarı fırladı. Neredeyse bana vuracağına ikna oluyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, dürtüsünü dizginliyor.

"Hıyarlık etme. Ben bunu hak ediyor olabilirim ama o hak etmiyor."

Bu doğru. Romy de en az Kaitlyn kadar masum. Ama istese de istemese de bu işin içinde. Şimdi gitmesine izin veremem. Sonunda önemli ipuçlarına ulaşmışken olmaz - o hayatıma girmeden önce olmayan ipuçlarına.

"Kaitlyn'i alışverişe ya da Özgürlük Heykeli'ni görmeye götür. Akşam yemeği için beşte dönmüş ol."

Theo kovulmama kaşlarını çatı. "Nereye gideceksin?"

"Romy ile biraz zaman geçireceğim. Tek başıma. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Boynundaki küçük bir kas kıpırtısı bunu söylüyor.

"Ona istemediği bir şeyi yaptıрма," diye ısırtıyor Theo. "Sen Gareth değilsin."

İkimiz de Gareth'in Emma'ya ne yaptığını biliyoruz. Bunu kazara öğrendim. Ama daha fazlasını biliyor mu? Gareth'in Romy'ye ne yaptığını? Ona söyledi mi?

"Güven bana," diyorum soğukkanlılıkla. "Ona yaptığım her şeye bayılacak."

Romy ile cinsel bir şey yapma planım yok ama kıza aşık olduğu belli olan küçük kardeşimi kızdırmak hoşuma gidiyor.

"Senden nefret ediyorum," diye

homurdanıyor. Yalancı.

Theo ve Kaitlyn'in gidişini haber veren kapı kapanır kapanmaz yatak odasına doğru ilerliyorum. Duşun kapandığını duyabiliyorum, bu yüzden yatağın kenarına yerleşip Romy'nin çıkmasını bekliyorum. Birkaç dakika sonra, üzerinde sadece vücudunu saran bir havlu ve saçına dolanmış bir havlu ile çıkıyor. Beni burada otururken görünce şaşkınlıkla ciyaklıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Seninle konuşmak için bekliyorum."

Yanakları pembeleşmiş, ya utançtan ya da sıcak duştan. Bavulunun yanına diz çökmek için beni görmezden geliyor. Bir kot pantolon, iç çamaşırı ve bir kazak çıkarırken çıplak omuz kasları esniyor ve geriliyor.

Ayağa kalktım ve ona doğru sinsice yaklaştım. Tekrar ayağa kalktığımda, birkaç santim arkasıdaydım. Yakınlığım onu dondurdu.

"Onu neden öptün?" Sordum, sesim kısık ve gırtlaktan geliyordu. "O beni öptü, bu seni ilgilendirmez."

Bir kolumu ona dolayarak göğsüme doğru çekiyorum. Başındaki havlu kayıyor ve yere düşüyor. Burnumla boynundaki temiz kokuyu içime çekiyorum. Dudaklarımın tenine değmesiyle ürperiyor.

"Ona bana ait olduğunu hatırlattım," diye mırıldanıyorum, sözlerimin onda yarattığı tüm vücut titremesinin tadını çıkarıyorum.

"Rol yapma oyunumuz."

Havlusunu tutup hızlıca çekiyorum ve gevşiyor. Keskin bir nefes aldı ama beni durdurmadı.

"Elbiseleri bırak, aşkım," diye mırıldanıyorum kulağının dibinde. "Şimdi."

Son kelimeyi kalçalarımı iterek noktalıyorum. Sikim sertleşmiş ve pantolonumun içinde zorlanıyor. Bana yaptıklarının kanıtı aramızda açıkça görülüyor. Kıyafetleri yere düşüyor, onu çıplak bırakıyor ve benden saklanamıyor. Bir elimi göğsünün üzerinde, göğüslerinin üzerinde gezdirirken, diğer elimle teninde dolaşıyorum. Meme uçları çakıllı ve çıkıntılı, dokunulmak için can atıyor. Her birine bir çimdik atmadan önce başparmağımla önce sağdakini, sonra soldakini kaydırarak onları memnun ediyorum.

"Caius," diye nefes alıyor, adım dudaklarında titriyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşıma dokunmak." Elimini karnına doğru ve sonra daha aşağıya indiriyorum. "Bana hayır deme gücüne sahipsin."

"Hayır."

Benden kaçan kıkırdama karanlık ve uğursuz. "Sen çok iyi bir yalancısın, aşkım."

İnliyor, ihtiyaçtan kıvranıyor. Avucumu kasık kemiğinin üzerinde tutuyorum. Bana hayır dedi ama umutsuzca istiyor.

"Sana eskisi gibi dokunabilirim," diye mırıldanıyorum kulağına karşı. "Tabii ağzımı tercih etmezsen."

"Ne?"

Parmaklarımı karnında gezdiriyorum ve kaburgalarını okşuyorum. "Daha önce hiç klitorisini emdirdin mi?"

Dizleri bükülüyor ama tutuşum düşmesini engelliyor. "Hayır."

"Parmaklarımın içinde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor musun?"

Ona yatta geçirdiği zamanı hatırlatmak tehlikeli. Düşünceleri tecavüze dönebilir ya da ait oldukları yerde, bende kalabilirler.

"Evet."

"İyi kız. Seni boşalttım ve hoşuna gitti, değil mi?" "I..."

"Kabul et. Theo ile aramızda olmayan bir kimya var."

Kollarımda kıvranıyor, kabul etmeyi reddediyor.

"Bana duymak istediklerimi söyle ve sana kendini çok iyi hissettireyim, küçük kız."

Ne istediğini söylemek yerine bileğimden tutup beni aşağıya doğru itiyor. Boynunun yan tarafını emiyorum, önce nazikçe, sonra onu iyi ve iyi bir şekilde işaretlemeyi umarak hararetle. Parmaklarım hedeflerine ulaşıyor, amının dudakları arasından kayıyor ve kaygan girişini buluyor. Onun tatlılığını tatmak için duyduğum ani arzu çok büyük.

Onu kucağıma alıp yatağa doğru götürdüğümde çığlık atıyor. Onu yüzüstü, kıcı yukarıda olacak şekilde yatağın kenarına yatırıyorum. bir şaplak odada yankılanıyor ve yanağının ne kadar çabuk kıpkırmızı olduğunu, elimin şeklini aldığını görüp gülümsüyorum.

"miyim?" diye mırıldanıyor, nefes nefese. "Caius..."

Yere diz çöküyorum ve kıcının yanaklarını kabaca ayırıyorum. Minik büzülmüş deliği beni tahrik ediyor ve bir gün onu orada becerip beceremeyeceğimi merak ediyorum. Cevabım kesinlikle evet. Ama bugün, ağzımı onun üzerinde istiyorum.

Dudaklarım amına değdiğinde çıkardığı inleme sesi o kadar sıcak ki, aletim neredeyse pantolonumdan fırlayacak. Oradaki acıyı dindirmek için bir elimle dalgınca malzemenin üzerine sürüyorum. İlk başta, amını klitorisinden göt deliğine kadar uzun, sıcak, sert bir şerit halinde yalıyorum.

Lezzetli.

Tam da hayal ettiğim gibi.

Çıkardığı sesler onun tatlı, eşsiz tadından bile daha güzel. Yatağı tırmalama şekli çok sevimli. Kaçmaya çalışmak için harika bir gösteri yapıyor, ama titreyen bacakları hiçbir yere gitmiyor. Aslında, kıcını bana doğru itiyor, ağızma en az benim ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyuyor. Yumuşak, kaygan kısımlarını emiyorum, her santimini tadıyorum ve yalıyorum. İnemeleri özlemle doluydu. Ona istediği orgazmı yaşatacağım ama önce onunla oynayacağım.

Dilimi içine soktuğumda çığlık atıyor. Şoktan mı yoksa zevkten mi bilmiyorum. Her iki durumda da hoşuna gidiyor çünkü sanki içinde benim aletim varmış gibi açgözlülükle vücudunu dilime sürüyor. Vücudunun gerginliği dilimi sıkıyor. Onun içinde olmanın harika hissettireceğini biliyorum.

Yakında.

Bu dış görünüşümüz benim bile kafamı karıştırıyor. Bizi kimseye ispiyonlamayacağını biliyorum. Bence kendi ailesi bir çöp. Ama yine de gitmesine izin veremem. Bana karşı büyüdü.

Dilimle birlikte parmağımı da sokuyorum, bu da onu elektrik çarpmış gibi sarsıyor. Diğer elimle klitorisini çevirip çekiyorum, ondan gelen zevk seslerini seviyorum. Dilimi vücudundan çekerek, onu iki parmağımla, uzun, yumuşak vuruşlarla becermeye başlıyorum, her itişte G noktasına dokunduğumdan emin . Tamamen benim merhametime kalmış durumda, inliyor ve ihtiyaçla haykırıyor.

Tekrar tekrar gelmek için yalvarmasına, bir şarkı gibi söylemesine bayılıyorum. En sevdiğim şarkı.

Vücudu kasılıyor ve amı parmaklarımın etrafında kenetlenmeye başlıyor. Sertçe boşalırken kıcının yanağını ısıyorum, uyarılmışlığı parmaklarımı ıslatıyor. Avucuma, bileğime ve gömleğimin altından ön koluma akıyor. Bu kız çok dağınık. Buna bayılıyorum.

Ve işte burada çözülmeye başlıyorum.

Dikkatli kontrolüm benden uzaklaşmaya başlıyor ve ardında çiğ, aç bir canavar bırakıyor. Gerçek ve sahte arasındaki çizgiler çoktan yok oldu. Onu sahiplenmek istiyorum - lanet olası kardeşlerimi onun bedeninden silmek ve geriye sadece benim kaldığımdan emin olmak istiyorum.

Parmaklarımı vücudundan çektiğimde hâlâ orgazmın etkisiyle kasılıyordu. Aceleyle ayağa kalktım ve kemerimi yırttım. En son bu kadar hevesle sevişmek istediğimde on yaş daha gençtim ve bekâretimi kaybetmek için yanıp tutuşuyordum. Şimdi pantolonumu yeterince çabuk çözemiyorum.

Onun içine ihtiyacım var.

Şimdi onun içine ihtiyacım var.

Sikim, boxer'ımı kalçalarımın aşığı ittiğıim anda dışarı fırlıyor. Kıçına, çatlağı boyunca çarpıyor ve tepki olarak çığılık atıyor. Suyuyla kaplı elimle parmaklarımı sikimin etrafına sarıyorum ve kayganlaştırıyorum. Sonra sikimin başını ıslak amına doğru yönlendirirken diğeri avucumu alt omurgasına bastırıyorum.

Ben yavaşça içine girerken ikimiz de ölüm sessizliğine bürünüyoruz.

Vücudunun daraltıcı sıkılığı hayal ettiğimden bile daha iyi. Amcığı sikimi boğuyor ve içine sonuna kadar itmek çaba gerektiriyor. Duyduğumda uzun süre dayanamayacağımı bildiğim için itmeye başlamak üzereydim.

Bir hıçkırık.

Hayır kelimesi.

Bu sefer ciddi.

CHAPTER NINE

Romy

Nonononononono...

Gareth beni tuttu ve aldı, aldı, aldı.

Çılgılık boğazımda düğümleniyor ama boğuluyorum. Safra dilimi yakıyor ve öğürüyorum. İşte o zaman saldırı duruyor ve korkunç büyüklükteki kalınlık içimden çekilip çıkarılıyor.

Caius mu?

Beni kurtarmaya mı geldi?

Zorla sırt üstü yatırıldım. Gözyaşları önümdeki adamı bulanıklaştırıyor. Tırnaklarımla ona vuruyorum. Körelmiş ve kısa olmasına rağmen, kulağını dürtmeyi başarıyorum ve acı dolu bir homurtu duyuyorum. Sonra iki elimi de tutup yatağa sabitliyor.

"Bana bak, aşkım." Bir hırıltı. "Lanet olsun, bana bak."

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı akıyor ve onun gözlerine sabitleniyorum.

Karanlık. Öfkeli. Endişeli. Caius?

Yüzünün ağız çevresi parlıyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir vahşilik var. Her nasılsa, bu beni daha önce hiç olmadığı kadar rahatlatıyor. Beni pençeleyen dehşet artık yok oldu. Tek istediğim onun dokunuşu ve rahatlığı.

"Gareth?" Bakışlarımı ondan kaçırarak boğuk bir sesle söyledim. "Öldü. O öldü, unuttun mu?"

Anılar sel gibi geri geliyor. Caius onu benim için öldürdü. Ben yatta değilim. New York'ta bir oteldeyim, Caius'la güvendeyim.

"Oh," diye mırıldanıyorum, gözlerime daha fazla yaş doluyor. "Çok aptalım."

Anlaşmazlık gibi bir şey homurdandı. Sonra bir kolunu altımdan geçirip ikimizi de yatağın daha da yukarısına çekiyor. Aramızda sıkışmış olan siki öfkeyle zonkluyor. Durumumuzun saçmalığına neredeyse kıkırdayacaktım.

Hayır dedim ve durdu.

Duygularımın üstesinden gelsem de, onun bağlantısı için acı çekiyorum. Ona devam etmesini söylersem tekrar olur mu? Benden tamamen uzaklaşıyor ve yatağın yanında duruyor. Nedense bu, havayı daha soğuk hissettiriyor.

Üzerime çöken yalnızlık daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Daha fazla gözyaşıyla savaşıyor ona elimi uzattım.

"Gitme," diye fısıldadım. "Lütfen."

Kaşlarını çatıyor ama sürünerek yanına gittiğimde geri çekilmiyor. Gömleğinin düğmelerini açarken sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. Avuçlarımı gömleğinin altına yerleştirip omuzlarına doğru ittiğimde göz kapakları titriyor. Sonra iç gömleğini yırtıyorum. Homurdanıyor, pantolonunu, boxer'ını ve ayakkabılarını çıkarıp iki elini ıslak saçlarıma doluyor.

"Romy."

"İstiyorum," diye bağıyorum, sesim titreyerek. "Seni istiyorum."

Alnı benimkine düşüyor ve gözlerini kapatıyor. Bu anı aramızda uzanmak için kullanıyorum. Elim etkileyici sikiğin etrafını sardığında tıslıyor. İçimde olduğu zamandan kalma yapışkan ve nemli.

"Bunu yaparken öpüşebilir miyiz?" Fısıldıyorum. "Beni burada seninle tutmak için mi?"

İnliyor ve başını sallıyor, ağzı benimkini arıyor. Gözleri kapalı olmasına rağmen, derinden öpüşürken ona bakıyorum. Dudaklarındaki kendi tadım tuhaf ama bundan nefret etmiyorum. Beni yatağa ittiğinde, ağır bedeni benimkini örttüğünde, korku içimde dalgalanmıyor.

Arzu galip gelir.

Bacaklarımı açtım, hevesle içimde ona ihtiyaç duyuyorum. Bu sefer, onu bedenime yönlendiren bendim. Gerilme yanıyor ama bunu hoş karşılıyorum. Bu adamla dolmak, bir şekilde beni önemsedğini bilmek, başka bir insana karşı hissettiğim en yakın . Sanki o benim ruhuma erişebiliyor ve ben de bunu ona isteyerek hediye etmişim gibi.

"Hap kullanmıyorsun," diye gürlüyor Caius, yavaşça sokulurken.

Tabii ki benim hakkımda her şeyi biliyor. Bu bir güven ihlali, ama bu daha önceydi. Beni tanımadan önceydi.

"Hayır."

"Çekeceğim," diye homurdanıyor, sonra zevkle inliyor. "Beni beceriyorsun, aşkım."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Onun benimkiyle oynadığı kadar benim de onun zihniyle oynadığını bilmek tatmin edici. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu daha derin bir öpücük için çekiyorum.

Demek seksin böyle olması gerekiyor.

Televizyonda bunu anlayacak kadar izlemiştim ve Gareth ile fiziksel kısmını açıkça yaşamıştım ama hiçbir şey beni buna hazırlamadı. Duygusal, ruhu bağlayıcı kısmı. İçime her derin itişinde ve her

Dişlerinin dudaklarımdaki kısırtısı, onunla sert ve hızlı bir şekilde düşüyorum. Bu onun için sadece eğlenceli bir zaman olabilir, ama benim için çok daha fazlası.

İyileştirici.

Eğlencelidir

İyi hissettiriyor.

Ama daha çok güvenlik. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünen bir adam tarafından el üstünde tutuluyorum. Nadiren duygularını gösteren bir adam tarafından öpülüyorum, tatmin ve seviliyorum. Bu onun buz gibi dış görünüşünün ardındaki harika bir bakış.

İçinde bir sıcaklık var ve beni içeri alıyor.

Kabaca içime girerken vücudu terden kayganlaşıyor. Hareketlerindeki çaresizlik beni güçlü hissettiriyor. Benim gibi üniversiteli bir kız, Caius Crowne gibi dengeli bir adamı nasıl alt edebilir? Bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum. Onunla zamanın içinde kaybolmak. Bu özgürleştirici.

"Yine boşalacaksın," diye hırlıyor dudaklarıma karşı.

İstiyorum ama eskisi gibi bir zevk hissetmiyorum. Bu tamamen duygusal. Ama sonra geri çekiliyor, beni de peşinden sürükleyerek yatağın kenarında kığım sarkacak şekilde duruyor. Kalçalarımı kavıyor ve yukarı kaldırıyor. Bu sefer ittiğinde, içimde yıldızları görmeme neden olan o güzel yere çarpıyor.

"Oh!" diye haykırdım, altımdaki battaniyelere tutunarak. "Oh Tanrım!"

Onun coşkulu hamleleri yüzünden içim yanıyor ama içimin derinliklerinde kıvrılan zevk bunu çabucak bastırıyor. Kendime dokunma arzusu duyuyorum çünkü o çok uzakta. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına. Göğüslerime yerleşiyorum, daha önce meme uçlarını nasıl çimdiklediğini taklit ediyorum. Bu, mutluluğa yeni bir seviye ekliyor.

Boşalmaya yaklaştığını biliyorum çünkü hamleleri dengesizleşiyor ve nefesleri düzensizleşiyor. Ama henüz o noktada değilim. Topuklarımı ona batırarak, durmaması için yalvarıyorum. Homurdanıyor, donup kalıyor ve sonra içimde zonkladığını hissediyorum. Bu beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Ben orgazm çıgıllıkları atarken, o da sarsılarak içimden çıkıyor ve sikini amımın dudakları arasından kaydırıyor. Her tarafım titriyor ama döllerinin nasıl fişkırđına, alt göbeğimi nasıl ıslattığına odaklanıyorum. Kendimi durduramayıp parmaklarımı kalın, sıcak salgının içinde gezdiriyorum ve vücuduma yayıyorum. Orgazmım beni onun pençelerinden kurtarıırken siki sarsılmaya ve spazm geçirmeye devam ediyor. Tembelce, hassas meme uçlarımı parmaklarımdaki spermiyle kızdırıyorum.

Yüzündeki maskesiz saf mutluluk ifadesi daha sonra hatırlamak için dondurmak istediğim bir ifade. hızla geldikçe kepenkler aşağı iniyor,

yüz hatlarını can sıkıntısına dönüştürdü.

Bu bir yalan.

Geri adım atıyor, damlayan siki kalçalarım boşalıyor ve atılmış havlumu kapıyor. Bacaklarımı kabaca açarak kendini temizlemesini izliyorum. Havluyu bana doğru fırlatıp en mahrem bölgemi örttüğünde irkiliyorum.

"Temizlen," diye talimat veriyor, bana bakmadan. "Bugün yapacak işlerimiz var."

Ondaki ani değişim kafamı karıştırdı. İkimiz de bundan zevk alıyorduk. İkimiz de geldik. Sorunu anlamıyorum.

"var?" Doğrulup oturuyorum, ağrıdan hafifçe irkiliyorum.

İyi bir ağrı, Gareth'tan sonra yaşadığım gibi değil.

Üstünü değiştirirken başka bir yere bakmaya devam ediyor. Karnımdaki yapışkan pisliği temizliyorum, yağlı, iğrenç ve kullanılmış hissediyorum. Birkaç dakika önce gerçek bir şeyi paylaşmıştık. Şimdi sanki hepsini hayal etmişim gibi.

Zihniniz güvenilmez bir anlatıcıdır.

Dikenli gözyaşları gözlerimi yakıyor ama öfkeye dönüşüyor. Bana bu şekilde davranmaya nasıl cüret eder? Havluyu yere bırakarak titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum. Daha önceki kıyafetlerim bavulun yanında atılmış halde duruyor. İçimden sıcak bir şey damlıyor.

Çekip gitti.

Geç oldu.

Geç çıktı.

Bu yüzden mi kızgın?

O kapıdan çıkarken ben daha külotumu bile çıkarmayı başaramamıştım. Süitin kapısı kapanır kapanmaz gittiğini anlıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve sonunda acımı serbest bırakıyorum, gözyaşı kalmayana kadar hıçkırıyorum.

Theo ve Kaitlyn günleriyle ilgili gevezelik ederken, Orion ve Caius ön tarafta kısıp sesle konuşuyorlar. Caius'tan olabildiğince uzakta olmak için kiraladığımız SUV'un üçüncü sırasında oturmayı seçtim.

Aramızda hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranabiliyor?

Vücudumda kanıtları var. Alaska büyüklüğündeki morluğu ikinci kez duşa girdiğimde fark ettim, onu hatırlatan izleri üzerimden attığım için mutluydum. Makyaj yapsam bile morluklar duruyor. Bunu biliyorum çünkü tekrar buluştuğumuzda Theo'nun gördüğü ilk şey buydu. Utanç içimi yakıp kavurdu. Üzgün görünüyordu. Yenilmiş.

Duygularım boğazımı yakıyor ama Caius için daha fazla ağlamayı reddediyorum. O bir pislik. Bunda şüphe yok. Neden bir şekilde gerçek Caius'u yakaladığımı sandım bilmiyorum. Gerçek o, her gün gösterdiği o. Sevişirken gördüğüm diğer adam bir fanteziydi.

Babamın binasına dönüş yolculuğu kısa sürdü. Dünkü duygusal sahneden sonra onu görmekten korkuyorum ama görünüşe göre varlığım gerekli. En azından Bastian ve Megan'ın bu gece burada olması gerekiyor. Yüzüme karşı yalan söyleyip söylemeyeceklerini merak ediyorum.

Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum.

Hayatımdaki herkes beni hayal

kırıklığına uğrattı mı? Evet.

Eva değil. Onun tek hatası babama katlanmak.

Binaya varır varmaz Orion ve Caius atlıyor, geri kalanımızı bekleme zahmetine girmiyorlar. Theo itaatkâr bir şekilde benim araçtan inmemi bekliyor ve üçümüz içeri giriyoruz. Kaitlyn anlaşılır bir şekilde gergin ve yanıma yapışmış durumda. Ona odaklanmak için kendi sorunlarımdan uzaklaşabiliyorum. Asansöre binene kadar, sadece üçümüz, Theo'yu tekrar boynuma bakarken yakalıyorum.

Yeşil gözlerinde bir kez daha acı parlıyor ve kendini başka tarafa bakmaya zorluyor. Ağlamamak için alt dudağımı ısırıyorum. Belki de babam haklıdır. Belki de ilaçlarıma ihtiyacım var. Onları öylece bırakmam benim için iyi olmaz.

Zihnimi köreltmeyi düşünmek bile bu düşünceyi geri sarmamı sağlıyor. Duygusal olmayı ve insanların ruh hallerini ya da niyetlerini yanlış okumayı, bir rol bulutu içinde yüzmeye tercih ederim. Gerçeklik acıtır. Acıya alışmam gerekiyor.

Babamın katına ulaşip kapıya vardığımızda Orion ve Caius'u hiçbir yerde bulamıyoruz. Theo kapıyı çalamadan kapı açılıyor. Eva bizi yine parlak bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Mutlu yıllar," diyorum ona, karşılığında gülümsemeye zorlayarak.

Çantama uzanıyorum ve Caius'la yaşadığım fiyaskodan sonra aldığım küçük, paketlenmiş bir hediye çıkarıyorum.

Gözleri parlıyor. İkimiz de ne olduğunu biliyoruz. Her yıl doğum gününde ona bilekliği için bir tılsım alırım. Biraz klişe ve takılarının çoğu kadar süslü değil ama sanırım bu hediye için dört gözle bekliyor. Kendi annem beni terk ettiğinden beri Eva benim için her şey oldu. Bu onun hak ettiği içten bir hediye.

"Geldiğin için çok mutluyum," diyor Eva, sarılmak için beni kendine çekerek. "Baban." İç geçiriyor. "Özür dilerim."

İkimiz de onun zor biri olduğunu biliyoruz. Onu değiştirmek için ikimizin de yapabileceği bir şey yok.

"Yaşayacağım," diyorum sahte bir hevesle. "Bana pastayı Rosie'nin yaptığını söyle."

Eva ve pasta beni bu cehennem çukuruna geri dönmeye motive eden tek şeydi.

Bir de benimle seks yapmak pişmanlık duyulacak bir şeymiş gibi davranan duygusuz, sahte erkek arkadaşım beni buna zorladığı için.

CHAPTER TEN

Caius

Kontrolümü kaybettim.

Kendimden çok emindim ama Theo'nun Romy'yi öptüğünü görmek ve sonra onu üzerinde havludan başka bir şey yokken bulmak... Planı unuttum ve haydut gibi davrandım.

Sonuç olarak, zihnim karmakarışık. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim, babam ve Gideon ile kapalı kapılar ardında bir toplantıdayım ama odaklanamıyorum.

Bu bir sorun.

Gideon insanları tanıyor. Birçoğunu. Ayrıca Başkan Huxley'i de tanıyor. Burada bir şey var. Bunu biliyorum. Sadece Romy ile ilgili tüm düşünceleri - kokusunu, tadını, ateşli zevk miyavlamalarını- bastırmam ve yaptığım şeyi neden yaptığımı hatırlamam gerekiyor.

Her şeyi öğren.

Sessizce, perde arkasından hamleler yapın.

Calista'yı bulun.

Peki ya Romy?

O, diğer yollara erişmek için kullanılacak bir araçtı ve bu başarılı olmuş olsa da, hala bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey değil.

Mezarımı kazdım ama.

Ondan öylece ayrılacak mıyım? Onu Theo'nun kesintiye uğratmadan önceki hayatına devam edebileceği üniversiteye geri mi göndereyim?

Bu cevap da doğru gelmiyor. İçgüdülerim ona tutunmamı söylüyor.

-Yararlılığı devam edecek.

Ama bu arada nasıl odaklanabilirim?

Bu sabah yaptıklarımızı her hatırladığımda sertleşmemek için kendimi zor tutuyorum. O kadar iyi hissettirmişti ki. Benim için gerçek zevkin kısa bir anıydı, nadiren şımarttığım bir şey.

"İhtiyarı görmeyeli uzun zaman oldu," diyor babam Gideon'a. "Senin için ne kadar oldu Gid?"

Gideon gözlerini bana diyor, sonra tekrar babama çeviriyor. "Seninle hemen hemen aynı."

Babam derin düşüncelere dalmış gibi kesilmiş beyaz sakalını sıvazlıyor. "Sanırım yeniden bir araya gelmek için çok geç kaldık. Üçümüzün de."

Gideon'un soğuk yüz hatları inanılmaz derecede donuklaştı. Aldığım izlenim, bu adamların ikisinin de Başkanımızı gerçekten sevmediği yönünde. Geçmişte arkadaş olsalar bile bu çoktan unutulmuş.

"Son dakikada bu kadar çok misafiri ağırlayabileceğinden şüpheliyim," diyor Gideon kayıtsızca ama aptalca elini göstererek. "Yani, Gizli Servis'in yapması gereken güvenlik kontrolleri var. Belki de sadece ikimiz gitmeliyiz."

Hevesi her zaman yerinde duramadığından belli olan babam sırtarak başını sallıyor. "Saçmalama. Onu çok önemli biri olmadan önce de tanıyoruz. Tüm konuklarımız için odayı hazırlayacaktır." Sonra öne doğru eğiliyor, sırtışı kurtlaşıyor. "Eminim o güzel kızınızla tanışmayı çok ister."

İki adam sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce bakıyorlar. Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken büyüü bozmaya cesaret edemiyorum. Ortaya çıkarmam gereken konuşulmamış bir hikaye var.

"Bir tartışma yaşadık. Katılmak isteyeceğinden bile emin değilim," diyor Gideon küçümseyici bir ses tonuyla. "Dirsek sürtmek ona göre bir şey değil. O sadece bir üniversite öğrencisi."

O bir çocuktan çok uzak.

Tam bir kadın.

Yine de bunu konuşmaya dahil etmeyeceğimden emin olabilirsiniz.

"Huxley bunca yıl sonra ailelerimizi bir araya getiren şeyin ne olduğunu merak edecek," diyor babam ve devam ediyor. "Kızınız ve oğlumun çıkmaya başlaması ne kadar da tesadüfi. Sanki bunu biz planlamışız gibiydi."

İlişkimiz kesinlikle Theo'nun yaptıklarını düzeltmek için gerekli bir araç olarak uydurulmuştu. Hayatımıza nasıl girdiğine gelince, bu beni biraz düşündürüyor. Babam Megan'ı CUP programına yerleştirdi ve daha sonra transferini gerçekleştirdi. New York'a gittiğini ve bir iş adamının yanına yerleştiğini biliyordum ama Megan ve Romy arasındaki görüşmeyi ayarladıktan sonra onun yerleştirilmesiyle ilgili daha fazla şey olduğunu öğrendim.

Romy'nin kardeşi Bastian Langston ile yaşamaya gönderilmişti.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor ama istediğim dikkati vermiyorum çünkü yaptıkları bu konuşmaya ayak uydurmam gerekiyor. Ya da daha iyisi, sidik yarışı.

"...tüm bunları sırf benimle uğraşmak için tasarladığını düşünmezdim," diyor Gideon sınanırcasına. "Yaptığın her şeyi bildiğimi unutmamanı tavsiye ederim. Seninle birlikte bu işin içindeyim."

"Seninle akıl oyunları oynadığımı mı düşünüyorsun?" Babam alay ederek sorar. "Öyle olsaydı, bunu bilemezdin. Güven bana."

Gideon bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Bunların hepsi bir oyun mu? Bir tuzak mı? Romy neden bu saçmalığı kabul ediyor?"

Hiç vakit kaybetmeden, "O hamile ve ben onunla evleneceğim" dedim.

Babamın kafası bana doğru savruluyor ve Gideon bön bön bakıyor. Yalanlarım karşısında şok oldum ama bu iki adamı da tetikte tutmam gerekiyor. Burada gücü olan sadece onlar değil. Ben kendi oyunumu oynuyorum ve onlar da bu oyunun piyonları.

"Olamaz," diye kestirip attı Gideon. "O üniversitede okuyor. Bu onun hayatını mahveder."

Öne doğru eğilerek dirseğimi masasına dayıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Dün geceki seslere bakılırsa, ben gelmeden çok önce bunu mahvetmek için iyi bir iş çıkarmışsın."

Babam ve Gideon Langston gibi adamlar benim gibi adamlara alışık değiller. Onlar istediklerini elde ederler çünkü paralarını, bağlantılarını ve şantajlarını ortaya koyarlar. Ben para ya da güç istemiyorum. Sadece kız kardeşimi istiyorum.

"Evlilik mi?" Babam yavaşça söylüyor. "İlk defa duyuyorum."

Dönüp onun yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İşleri halledeceğimi söylemiştim. İşte ben hallediyorum."

Gideon inanamayarak başını sallar. "Bunun icabına bakmak, kıza kürtaj yaptırmak olur. Onunla evlenmek delilik olur. Ne zamandır onunla birliktesin? Yakın zamana kadar bir erkek arkadaşından bile bahsetmemişti."

"Romy'nin onu koruyacak ve uyuşturarak unutturmayacak birine ihtiyacı var," diyorum babasına. "Bu aramızda kalırsa çok memnun olurum. Ona henüz resmi olarak teklif etmedim."

Babam bana sırtıyor ve sözlerimin onu eğlendirdiğini biliyorum. İkimiz de onu uysal tutmak için her fırsatta ilaç verdiğimi biliyoruz. Onu laboratuvardaki resmi CUP programından geçirebilseydik çok daha kolay olurdu ama bire bir çabalarımı zihinsel olarak direnç gösterdiği için bu prosedürlere yanıt vermesi pek olası değil.

Bir suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Onu tesisimize götürme ve KUPA denen akıl almaz şeye maruz bırakma düşüncesi yapmak istediğim bir şey değil. Gözlerindeki ateşi kaybeder mi? Zekâsı bulmacaları bu kadar çabuk çözer mi? Bu sabah paylaştığımız herhangi bir şeyi hatırlar mı? Hatırlamasını ister miydim?

Evet.

Cevabım evet.

CUP'un defalarca kişilikleri tamamen değiştirdiğini gördüm. Zihinsel sorunları, travmaları, öfke sorunları olan insanlar - her ne olursa olsun, program onları uysal ve uyumlu hale getirdi. Geçmişleri unutuldu - istediğimiz şekilde yeniden yazıldı - ve yeni bir insan oldular.

Romy'nin yeni bir insan olmasını istediğimi sanmıyorum.

"İkinizin de kızım ile ilgili her şeyi planladığınız çok açık," diyor Gideon sinirli bir şekilde, sandalyesinden kalkarak. "Akşam yemeği bizi bekliyor."

İşten çıkarılmış olarak ofisten çıktık. Yakında "nişanım" olacak kişi de dahil olmak üzere herkes Başkan'ın etkinliğine gidecek. Eğer Huxley hem Gideon hem de babamla bağlantılıysa, bu Calista'nın nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu bulabileceği anlamına mı geliyor?

Yemek odasına doğru ilerlerken, zihnimin derinliklerinden karanlık anıları çekip çıkarıyorum. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Neye benzediğini bile hatırlayamıyorum.

Minik, üzgün, şaşkın.

Ne zaman yüzünü hatırlamaya çalışsam, yapamıyorum. Her şey bulanık, bu da onu bulmayı daha da karmaşık hale getiriyor. Bazen sürekli bir delilik döngüsü içinde kaybolup kaybolmadığımı merak ediyorum, görünürde hiçbir zaman gerçekten bir sonu yok. Hep arıyorum ama aradığımı asla bulamıyorum.

Romy'yi gördüğümde tüm anılar hemen kayboluyor. Eva'nın yanında duruyor, ikisi de Eva'nın dal gibi bileğindeki tılsımlı bileziğe hayranlıkla bakıyorlar. Romy'nin gözlerinde gerçek bir neşe var, gülümsemesi güzel ve daha önce görmediğim türden. Geldiğimizi fark ettiğinde yüz hatları kararıyor. Hayat dolu genç kadının önümde sertleşmesini hayretle izliyorum. Soğukluğunun çoğu babasına yönelik, ama bir kısmının da bana yönelik olduğunu biliyorum.

Bu sabah seviştikten sonra tam bir pisliktim.

Gerçekten sikişiyor muyduk, Caius?

Şefkatli öpücükler, çaresiz inlemeler, muhtaç sızlanmalar... Bundan fazlasıydı. Ben de bunu itiraf edecek kadar pislik değilim. Beklenmedik bir şekilde birbirimize bağlanmıştık. Bana özenle geliştirdiğim

dış görünüşü, altında saklı olan savunmasız adamı görerek. O terli, tutkulu anlarda biz birdik ve bu iyi hissettiriyordu, kahretsin.

İşte bu yüzden bir daha olamaz.

Kendimi herhangi bir kadında kaybetmek bir risktir, ama bu kadın? Riskten de öte. Bela arıyor.

Bakışlarımı Romy'den ayırıp Kaitlyn'i arıyorum. Theo'nun yanına yapışmış, Gideon ve Eva'ya dikkatle bakıyor. Göğsüm acıyla ağrıyor. Çocuk gereksiz bir komplikasyon daha. Gareth çok fazla sorun yarattı. Bir başkasıyla sapıklık yaparken yakalandıktan sonra genç bir kızı evlat edinmek, önleyebileceğim bir şey olmalıydı. Yine de babam hâlâ dünyamızın hükümdarı.

Hasta olmasını engelleyeceğini düşünerek bir dadı istedim.

Bu aptalca bir kuruntuydu, özellikle de Vivienne Kaitlyn'i de mağdur ettiği için.

Onca potansiyel dadı varken, babam neden Vivienne'i seçti? Düne kadar bunu sorgulamak için hiçbir nedenim yoktu. Şimdi her şeyi sorguluyorum. Babam açıkça içinde olmadığım bir oyun oynuyor. Tam olarak ne yapıyor?

Üvey babama karşı yıllarca süren güvensizliğim bana ağır geliyor. Ona hiçbir zaman tam olarak güvenmedim. Bu, o duyguları tekrar yüzeye çıkarıyor ve bana onların bir parçası olmadığımı hatırlatıyor.

Biri ön kapıyı çalıyor ve Romy sarsılıyor. Çenesini kaldırdı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Yolunu kesiyorum, çenesini kavıyorum ve yüzünü benimkiyle buluşması için eğiyorum. Onu bırakmadan önce babasının iyiliği için dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Zorlukla bastırılmış bir hırıltıyla yanımdan geçip gidiyor. Peşinden gidiyorum ve kapıyı açmasını izliyorum.

Uzun boylu, şahin yüz hatlarına sahip ve Gideon'a benzeyen bir adam Romy'yi görünce parlar. Yüzünde kocaman bir sırıtiş belirir ve neredeyse Romy'yi yakalayıp ona şiddetle sarılacaktır. Romy onun tutuşuyla gerilir ama sonunda ona sarılır. Megan da eve girerken hoş bir gülümseme sunar.

Romy kardeşinin elinden kurtulur ve Megan'a bakar. Bu etkileşimin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum. Romy'nin iddia ettiği her şey doğrudu. Megan onun sınıf arkadaşıydı ve sonra gitmişti. Yine de kimsenin fark etmemesi gerekiyordu. Hiçbir şeyi özlemeyen Romy, sadece onun ortağı olmuştu.

Sikeyim.

Bu çok tesadüfi.

Babam tüm bunları Romy'nin bizi araştıracağını ve benim de araya girip düzeltmek isteyeceğimi bilerek mi kurdu? İçimi rahatsız edici bir burukluk kaplıyor. Oyuna getirildiğimi hissediyorum. Hem de kendi babam tarafından. Şaşırtıcı olmasa da, bu durum beni daha az kızdırmıyor.

Yıllardır Calista'yı dışarıda arıyordum. Belki de bunun yerine içime bakmalıydım. Zamanımı kız kardeşimin hayaletinden ziyade babamı ve onun iç işleyişini anlamaya harcamalıydım.

Kesin olan bir şey var. Oyunumu yeniden ve hızlıca düşünmeliyim.

Romy'ye doğru yürüyorum, sahiplenici bir kolla onu sarıyorum ve boştaki elimi Bastian'a uzatıyorum. "Caius Crowne. Sizinle resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

Bakışları ben ve Romy arasında gidip geliyor, sonra Megan'a ve tekrar bize dönüyor. Kız kardeşi için yüzünde beliren parlak gülümseme kayboluyor ve yerini bir öfke titreşimi alıyor.

Evet, bu doğru, dostum. Crown'lar küçük kız kardeşini aldılar, biz de kız arkadaşını.

Bastian elimi sıkmayınca, elimi bırakırken Megan'a gülümsüyorum. "Romy'nin eski bir sınıf *arkadaşının*, ülkenin diğer ucunda, Bastian Langston ile bir ilişkiye girmesi çok garip."

Romy sinirleniyor ve Bastian onun tepkisini kaçırmıyor. "Şaşkınlığımı hayal edin," diyor Romy ateşli bir şekilde, gözleri Megan'ın üzerinde. "İyi görmek tekrar, *dostum*."

Bastian'ın yüzü kızarıyor. Bu Langston'lar duygularını yüzlerinden uzak tutamıyorlar. Kesinlikle Crownes değiller.

"Konuşabilir miyiz?" Bastian Romy'ye sorar. "Yalnız."

"Konuşacak çok şeyimiz var," diyor Romy, gözle görülür bir şekilde titreyerek. "Bütün bunlarda senin rolünü bilmek ."

Başının tepesini öpüyorum ve ardından ekliyorum, "O da en az bizim kadar suçlu."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Bastian şu anda cinayetle olurdu.

Onunla ilgili bir şey beni geriyor. Ona karşı içgüdüsel tepkimi açıklamanın tek yolu bu.

O da babası kadar karanlık biri.

Ya da Romy'yi benim bilmediğim bir şekilde tanıyor diye kıskanıyorum.

CHAPTER ELEVEN

Romy

Kardeşimin yüzündeki suçluluk ifadesi beni mahvediyor. Hayatım boyunca onu örnek aldım ve ona hayranlık duydum. Kafamın en karışık olduğu, kaybolduğum ve acı çektiğim zamanlarda can simidim oldu. Bastian her zaman iyi adamdı.

Ama iyi adamların Crown'lar gibi arkadaşları yoktur. Bastian'ın elinde Megan var, onun yeni, gelişmiş ve beyni yıkanmış versiyonu - ünlü Crowne Birlik Projesi'nin bir ürünü. Onun bu işle ilgisini öğrenmeliyim.

Caius kardeşimin bariz rahatsızlığından keyif alıyor gibi görünüyor. Bastian'a kızgın olabilirim ama Caius'a da kızgıyım, bu yüzden kendini beğenmişliği beni rahatsız ediyor. Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve Bastian'ın bileğini tutuyorum.

"Benim odam," diyorum ona, onu da kendimle birlikte çekerek.

Caius Megan'ın yanında kalıyor ve onunla dostça sohbet etmeye başlıyor. Nasıl bir cehennemden geçtiğini merak ederek aklım başımdan gidiyor. O artık sınıfa birlikte gittiğim utangaç, ürkek kız değil. Şık saçları, kusursuz makyajı ve kendinden emin duruşuyla onda sofistike bir hava var. Video görüşmesinde buna şahit olmuştum ve şahsen daha da belirgin.

Her ne kadar geri çekilip ona olanların neden ve nasıllarını ortaya çıkarmak için beynini yoklamak istesem de Bastian'la konuşmak son derece önemli.

Yatak odama girdiğimde kapıyı arkamızdan kapattım ve yatağımın kenarına . Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ters ters bakıyorum. Bastian derin bir iç çekiyor ve parmaklarını jöleli saçlarında gezdirerek onları karıştırdıktan sonra bilgisayar masasının sandalyesine doğru ilerliyor. Yavaşça bana bakacak şekilde çevirirken ağırlığıyla gıcırıyor.

Utanç verici.

Yüzünde görmeye alışık olduğum bir ifade değil bu. Aslında, şu anda onu tanımakta zorlanıyorum. Her şeyi bilmem gerekiyor.

"Bana Megan'dan bahset," diyorum, sesim kısık. "Bana karşı dürüst ol, Bas."

Omuzları kamburlaşıyor ve gözleri aramızdaki zemine düşüyor. "Sadece tanıştığım biri."

Sert bir kahkaha attım. "Kesmeyecek." "Romy..."

"Bana karşı dürüst ol dedim. Saçmalamayı kes. O kadar insan varken Megan'la nasıl birlikte olduğunu anlat."

Rolex'iyile oynuyor, cevap vermeden önce bileğinin etrafında birkaç kez döndürüyor. "Çıktığım tüm kadınlar..." Ofluyor. "Paraya açlar, koflar ve açıkçası iğrençler."

"Onun yerine eğitebileceğin bir robot mu istedin? Tam bir eş malzemesi," diye ısıırıyorum, sırtım sertleşiyor.

"Bu hiç adil değil," diye gürlüyor. "O bir robot değil."

Vücudum öfkeyle titriyor. "O okuldan tanıdığım kız değil. Neden o?"

"Her ne düşünüyorsanız, öyle değil."

Kardeşıme bakıyorum, onu gerçekten ilk kez görüyorum. Ben sadece onun, babamın ve Crown'lar gibi erkeklerin bildiği dünyanın karanlık kısımları hakkında endişelenmeye hakkı olmayan aptal, masum bir kızım. Ama ben o kız değilim. Bu dünyanın içine doğdum ve Theo beni aldığı anda daha da derinlerine sürüklendim.

"CUP'un ne olduğunu biliyorum," diyorum ona soğukkanlılıkla. "İnsanları 'dönüştürdüklerini' biliyorum. İkimiz de bunun görüldüğü gibi olmadığını biliyoruz. Beynimi yıkamak için yaptıkları zavallı girişimleri ben de yaşadım."

Yüz hatlarında bir öfke parıltısı belirir. "Ne? Açıkla."

Küçük kız kardeşini savunmak için duyduğu ani şövalyece arzu karşısında gözlerimi devirmek istiyorum. Eğer ona zorla kaçırıldığımı söyleseydim Bastian'ın ne yapacağını bilemezdim. Ailenin yemek odasında savaş çıkmasını istemiyorum.

"Onların manipülasyon tekniklerini biliyorum. Ne yaptıklarını biliyorum," diyorum ona. "Megan'ın okuldan kaybolduğunu biliyorum. Crown'larla bu şekilde tanıştım." Gözleri kısılıyor, satır aralarını okuyor ama ben ediyorum. "Sonra Caius beni Megan'a bağladığında ve onun *senin* evinde olduğunu öğrendiğimde şaşkınlığımı hayal et. O artık *senin* kız arkadaşın. Ona gerçekten aşık olmak için zamanın olmadı."

Bastian bana ters ters bakıyor, nazik ağabey havası tamamen kaybolmuş. Şu anda bana babamı hatırlatıyor. "Aynı *senin* için de söylenebilir," diye ısıırıyor. "Bir saniye okuldasın, tamamen derslerine odaklanmışsın ve

Babamdan yeni kurtulmuşsun ve Crown'lardan biriyle ciddi bir ilişkin var. Bok gibi balık."

"Belki de Megan'ı neden 'kız arkadaşın' olarak kabul öğrenirsek, Caius'la benim ilişkimizi daha iyi anlayabilirsin."

Yüz hatları kararıyor ve onu can evinden vurduğumu anlıyorum. Kaşlarımı çatarak açıklamasını bekliyorum. Sonunda, iç çekerek teslim oldu.

"Başka bir şımarık veletle ayrıldıktan sonra, farklı birini istedim. Çok farklı. CUP'tan haberim vardı -herkes haberdardır- ve Orion'a ulaştım. Babamla bağlantısı olduğunu biliyordum, bu da yasal olduğu ve gizli kalacakları anlamına geliyordu. Orion ne aradığımı bulmak için benimle birlikte çalıştı."

"Seçkinler için çöpçatanlık," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Ne kadar büyüleyici."

İkimiz de bunun bir randevu bağlantısından daha fazlası olduğunu biliyoruz.

Bu zihin kontrolü, manipülasyon ve ahlaki açıdan yozlaşmış bir davranıştır.

Bastian omuz silkerek, "Megan bana sunuldu ve bildiğim her şeyin tam tersiydi," diyor. "CUP aracılığıyla bir reform istedi. İstedığımı aldım çünkü çıktığım cadılara benzemiyordu ama aynı zamanda..."

"Eğitilebilir mi?" Ben teklif ediyorum. "Bu nasıl 'postayla sipariş edilen robot gelin' durumu olmaz?"

"Neden senin için her şey bu kadar siyah ve beyaz, Romy? Anlamadığın o kadar çok şey var ki, hiçbir zaman da anlayamayacaksın. Sadece Megan'dan hoşlandığımı ve işler yolunda giderse bir gün karım olabileceğini kabul et." Bana mahcup bir gülümseme sunuyor. "Teyze olabilirsin."

Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Şu anda kendini duyuyor musun? Megan'ın hayalleri vardı, Bas. Hiçbir şey yapamadığı eski kasabasını terk etti ve Kaliforniya'da kendine bir şeyler yapacaktı. Sınıfta beraberdik. O benim ortağımdı, arkadaşımdı. Onu tanıyordum. Bu 'zengin adama kol-şekeri' onun planı değildi. Oradaki kız benim aynı okula gittiğim kız değil."

Bastian bana kaşlarını çatarak, "Belli ki onu yeterince tanıımıyorsun," diyor. "Tanısaydın, onun hayalinin bir eş ve anne olmak olduğunu bilirdin. Tatlı ve şefkatli biri. Gömleklerimi ütüler çünkü benim için bir şey yapmak onu mutlu eder. *Ütüler*, Romy. Gömleklerimi içeri götürmek zorunda değilim."

Çünkü onları kuru temizlemeciden daha iyi yıkıyor ve ütülüyor. Ayrıca bana zaman kazandırıyor."

Benimle geçmiyor. Kesinlikle ciddi. Bastian bir eş istemiyor. O bir hizmetçi istiyor.

"İnanılmaz," diye hayıflandım. "Bunu nasıl kabul ettiğini anlayamıyorum."

"Beni önemseyen biriyle iyi misin?" Sandalyeden kalkıyor, Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin de o insanlardan biri olduğunu sanıyordum ama anlaşılan beni kadınları kullanan zengin bir pislik olarak görüyorsun."

Yaptığı şey tam olarak bu değil mi?

Yüzüm bu düşünceyi yansıtıyor olmalı çünkü hayal kırıklığı içinde küfrediyor. "Kahretsin," diye . "O mutlu. Ben mutluyum. Bırak öyle olsun, Tanrı aşkına.

hatırı için."

Yatağın önünde volta atmaya başladı, ona seslenmemden rahatsız olduğu belliydi. Geri adım atmayacağım. Her ne yapıyorsa bu doğru değil.

"Yaptıkları şeyin tüm mekaniğini anlamıyorum," diyorum usulca, "ama bu yanlış. Bu zihin kontrolü. Kelimenin tam anlamıyla zihni bilgisayardaki bir sabit disk gibi silinmiş bir kadını satın aldınız ve onu tam olarak istediğiniz gibi yeniden programladınız. Bu sana nasıl iğrenç gelmiyor?"

Çene kasları kasılıyor ve bana kötü bir bakış fırlatıyor. "Sanki ben insan kaçakçılığı yapan hasta, son kullanıcı bir puştmuşum gibi konuşuyorsun."

Tekrar söylüyorum, bu tam olarak böyle bir şey.

"Megan bunu seçti," diye bağıyor, yüzü kıpkırmızı kesiliyor. "Çalınmadı, kaçırılmadı ya da zorlanmadı. Git ona sor. Bir fırsat gördü, bir programa katıldı ve şimdi ailemize bağlı. Benimle birlikte, hayal bile edemeyeceği bir geleceği var."

"Stepford karısı olarak mı?!" Çılgılık atıyorum. "Kimse bunu seçmez."

"CUP programına göre, katılımcılar kendilerine yapılan her şeyi kabul ediyor. Sandığınız gibi karanlık bir iş değil."

Bunun etrafında dönüp duracağız. Yerinden kıpırdamayacak. Ya buna tamamen inanıyor ya da sadece hayal görüyor. Yine de onunla yere varamıyorum.

Ben de ayağa kalkıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Sanırım aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşabiliriz."

Sözlerim karşısında irkildi. Sonra yüz hatları sakinleşti. "İlaçlarını mı bıraktın?"

Bu sefer geri çekilen benim. Şu anda akli dengesi bozuk biri gibi mi görünüyorum? Robot karıma dönüşün diye genç bir kadın almadım.

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum sertçe. "Ne zaman babama dönüştün?"

Eva'yı düşünüyorum ve Bastian'ın Megan'ı aldığı gibi babamın da onu karısı olarak alıp almadığını merak etmeye başlıyorum. Bu düşünce beni hasta ediyor. Bu gerçekten kazançlı bir iş. Kadınları, "görülen ama duyulmayan" eşler arayan zengin adamlara, silaha ihtiyaç duyduklarında kullanabilecekleri tetikçi askerlere ve dünyanın hastalıklı bel altı dünyası için genç esirlere satıyorlar. Bunların hepsinden öğreniyorum.

Ve şimdi resmen bu dünyaya kapıldım.

"Onun için ne kadar harcadın?" Ona sert bir bakış fırlatarak soruyorum. "Son soru ve sonra burada işimiz bitecek."

"Bu çok saçma."

"Hayır Bastian, öyle değil. Bu gerçek. Şimdi söyle bana."

"CUP'a küçük bir bağış yaptım. Megan'ı *satın almadım*."

"Ne kadar?"

"Küçük dedim," diye

tıslıyor. "Bastian, nasıl-"

"Bir ve çeyrek." Ellerini havaya kaldırıyor. "Mutlu musun?"

Bir milyon iki yüz elli bin dolar. Bugünlerde bir robot eşin fiyatı bu kadar.

Sıfırdan gelen Megan'ın şu anda bir değeri olduğu kesin. "Megan ne kadar aldı?"

Bastian sanki çok komikmişim gibi gülüyor. Onunla şaka yapmıyorum. Eğlence azalıyor ve öfke yüz hatlarını bir kez daha büküyor.

"Ona ben bakıyorum," diye alay ediyor. "Hayatında hiç bakılmadığı kadar iyi . Lanet el çantasını gördün mü Romy? Daha dün ona iki bin dolar ödedim çünkü onu vitrinde gördü ve güzel olduğunu düşündü."

"Özgürlüğünü bir çantayla takas etti. İnanılır gibi değilsin. Artık seni tanımıyorum bile."

"Yüksek atından in ve ilaçlarına geri dön. Eskisi gibi olmayan biri varsa, o da sensin."

Hışımınla kapıyı arkasından çarparak odadan çıkıyor. İçimde öfke kabarıyor. Daha fazla cevap almış gibi hissetmiyorum. Elbette, zaten bildiğim bir şeyi - Bastian'ın Megan'ı Crown'lardan satın aldığını- doğruladım ama yeni ya da yararlı bir şey yoktu.

Orion neden Megan'ı Bastian'a takdim etmişti? Tüm bunlar garip bir tesadüf müydü yoksa perde arkasında çok daha kötü bir şeyler mi dönüyordu?

Megan'ı aramaya gideceğimi anlamalarına imkan yoktu. Theo'nun beni alması, partilerinde etrafı gözetlememden sonra, bir dürtüydü. Caius'un devreye girip beni kız arkadaşı olarak sahiplenmesi, Theo'nun yaptıklarını temizlemek zorunda kalmasının doğrudan bir sonucuydu. Hepsi karmaşık bir plan değildi.

Yoksa öyle miydi?

Beynim yapboz parçalarını bir araya getirmeye çalışıyor. Şu anda her şey karmakarışık ama sanki hepsi birbirine bağlıymış gibi hissediyorum.

Peki ya Vivienne? Çocukken benim dadımdı ve bunca yıl sonra Kaitlyn'in dadısı olarak mı işe alındı? Bu bir tesadüfün ötesinde. Bu işte bir iş var.

Beynimdeki tüm parçaları pürüzsüz bir yüzeye yerleştirmek istiyorum, böylece onları istediğim şekilde düzenlemeye başlayabilirim. Bu karmaşık ve dağınık bir iş ama hepsini bir araya getirebileceğimi biliyorum. Ben bu işte ustayım. Ve şimdi uyuşturucunun yarattığı sis ortadan kalktığına göre, her şey daha netleşmeye başlıyor.

Tüm bunlardan, herkesten uzaklaşabilir ve asla arkama bakmayabilirdim. Bu çok kolay olurdu.

Ama bir bulmacayı asla çözülmeden bırakamam. Görünüşe göre bitirene kadar bu işin içinde olacağım.

İçimden bir ses sonunda ortaya çıkan tablodan hoşlanmayacağımı söylüyor.

CHAPTER TWELVE

Caius

Bu garip yemek ne kadar eğlenceli da, telefonum cebimde çaldığında ara vermek için sabırsızlanıyorum. Romy'nin masanın karşısından zorlukla gizlenen bir merakla beni süzdüğünü yakalıyorum.

Unknown Number: You're not as tough and uncaring as you lead everyone to believe. I know the real you.

İçim daralıyor.

Me: S?

Unknown Number: I'm flattered you remember.

S'yi rehberime ekleme zahmetine girmiyorum çünkü bu kişi geçen seferki gibi numaranın bağlantısını kesecek. Bulunmak istemiyorlar. Bu çok açık.

Me: What do you want?

Unknown Number: For you to admit there's a heart inside that cavernous, frigid chest of yours.

Me: Again with the games.

Unknown Number: I don't play games. That's simply for entertainment. I do work. Real work. What you see is what you get with me.

Me: As you hide behind this S persona...

Unknown Number: You're so testy in text. It's a delicious glimpse into the real you that you hide from everyone.

Me: If you know where she is, why not tell me? What's the point of this?

S'nin cevap vermesini beklerken, Romy'nin Kaitlyn'in etini kesmesine yardım ettiğini görmek için tekrar başımı kaldırıyorum. Öfke içimde büyüyen bir cehennem gibi yanıyor. Romy'ye değil. Babama. Vivienne'i Kaitlyn'in dadısı olarak nasıl seçtiğini hâlâ aklım almıyor. Geçmişini ve daha önce Langstonlar için çalıştığını biliyor muydu?

Tabii ki yaptı.

Babam hiçbir şeyi özlemez. Hiç özlemedi. Bu yüzden Calista'yı bulma isteğimi gizli tuttum. Kız kardeşimi bulmak biliyor, ama içimden bir ses yardımının şartlı olacağını söylüyor. Babam bana bildiği her şeyi öğretme sözünü tuttu ama henüz onu bulmama yardımcı olmadı. Şimdi beni evlat edindiği bu karanlık dünyaya iyice yerleşmişken, kesinlikle onun yardımını istemiyorum. Kız hayatıma geri döndüğünde ne tür bir zihin bulandırma yöntemi kullanacağını kim bilebilir ki?

Kaçmamız, isimlerimizi değiştirmemiz ve hayatımızın geri kalanında saklanmamız gerekecekti.

Onu bulduğumda yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık.

O güne kadar kendi başıma elimden gelen her şeyi yapmaya devam edeceğim ki ona ulaşıp ayrıldığımda babamın gözü arkada kalmasın. Güvenle ortadan kaybolabiliriz.

Unknown Number: Are you sure you want those answers?

Me: Lose my number. You're useless.

Unknown Number: We're just getting started, Caius. You'll see.

Tıpkı geçen sefer S bana mesaj attığında olduğu gibi, Theo ve babam benimle aynı odadalar. Bu sefer Romy de öyle. Bunu yapan her kimse yakın çevremden biri değil. Bu da benim için bir yabancı ya da en azından bir tanıdık olduğu anlamına geliyor. Ama bir tanıdık en karanlık sırrımı nasıl bilebilir?

Cevap vermeye gidiyorum ve numara artık hizmet vermiyor. Bu çok can sıkıcı. Kontrolün bende olmasına ve herkesten bir adım önde olmaya alışkınım. Şu anda kendimi bir düzine yıl önceki o kayıp on beş yaşındaki çocuk gibi hissediyorum.

Tüm bunları çalışırken zihnimin dağılmasını önlemek için oteldeki konsiyerj görevlisine bazı değişiklikler yapması için mesaj gönderdim. Vivienne'e olanlardan sonra, Kaitlyn ile aynı otel odasında kalsam kendimi daha iyi hissederdim. Onun şu anki durumu Romy ile kanepede uyumam gerektiği anlamına geliyor. Öyle bir şey olmayacak. Biraz rüşvet vermek gerekiyor ama konsiyerj isteklerimi yerine getirebiliyor. Bahşiş için fazladan birkaç yüz dolar, biz dönene kadar isteklerimin tamamlanmasını sağlıyor.

Telefonumla meşgul olup S hakkında ipucu arıyorum ama nafile. Pasta yenir yenmez Romy gözleriyle bana yalvaran bir bakış atıyor. *Buradan defolup gidebilir miyiz?*

Bana iki kez sormasına gerek yok.

Romy yan gözle bana bakarak, "bizim odamız değil," diyor.

"Artık öyle." Anahtar kartıyla kapıyı açarken kızgınlığını görmezden geliyorum. "Benimlesin, aşkım."

Süite girerken bana ekşi bir bakış fırlattı. Kapıcı tarafından söz verildiği gibi, mini mutfak ve oturma odası bulunan iki odalı geniş bir süite yükseltildik.

"Kaitlyn orada," diyorum ona, iki odadan küçük olanı işaret ederek. "Onu yatmaya hazırla. Eşyaları içeride olmalı."

Onlar yatak odasında kaybolurken, ben de büyük odaya girdim. Odada bir masa var. Yanında da dizüstü bilgisayar çantam. Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra masaya oturup araştırmama devam ediyorum. Romy nihayet bana katılana kadar en az bir saat geçiyor. Çantasını karıştırıp uyuyacak bir şeyler ararken beni görmezden geliyor. Bir kez daha işimin içinde kayboluyorum. Banyodan çıktığında sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, üzerinde yıpranmış tişörtlerinden biri ve uyku şortu vardı.

Şortunun altından sarkan kık yanaklarını bir an için gördüğümde sikim seğiriyor. Onu elime aldığım ilk haftadan beri çıplak halinin neye benzediğini hep biliyordum, ama ancak bugün altımda çıplak bedeniyle onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu anladım.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve banyoya kaçtım, soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Buz gibi suya uzun süre dayanamıyorum ama sikimi yatıştırmak için harikalar yaratıyor. İhtiyacım olan son şey onunla tekrar yatmak. Aklımı kaçırmıştım ve bundan nefret ediyordum.

Calista'yı bulma umudum varsa, odaklanmalıyım.

Dişlerimi fırçalıyorum ve hızlıca tıraş oluyorum, ondan uzakta yeterince zaman geçirmeyi umuyorum, böylece uykuya dalacak ve ben de onun tarafından baştan çıkarılmak zorunda kalmayacağım.

Tekrar içeri girdiğimde oda karanlık, ki bu benim için sorun değil. Seksi kıvrımlarını ve dudaklarını ne kadar az görürsem o kadar iyi. Sessizce onun yanındaki yatağa giriyorum. Karanlıkta tavana bakıyorum, hiç yorgun değilim.

"Bu sabah olanları tartışacak mıyız?" diye soruyor, sesi bir bıçak gibi keskin. "Yoksa sonsuza dek görmezden mi geleceksin?"

Derin bir iç çektim. "Tartışacak ne var ki?"

Yatak kayıyor ve bana doğru döndüğünü hayal ediyorum. Kokusu beni sarıyor ve sikimin yeniden canlanmasını sağlıyor. Hay sikeyim.

"Sen benim ilkimdin," diye fısıldıyor hüzünle. "Umduğum her şeydi. Ta ki sonrasında beni ucuz bir fahişe gibi hissettirene kadar."

Suçluluk duygusu içime işliyor. Çocukken tacize uğramış ve yakın zamanda tecavüze uğramıştı. Ona karşı nazik olabilirdim ya da istendiğini hissettirebilirdim. Bunun yerine, becerdim ve kaçtım.

Ama ben bir pisliğim.

Bunu kabul ettik.

Neden başka bir şey bekliyor ki?

"Tüm bunların nereye varacağını bilmiyorum," diyor usulca, "ama yardımımı istiyorsan, bana bir ortak gibi davranmanı bekliyorum."

Sözlerine homurdanıyorum. "Yardım mı? Sen yeni dadı değilsin, küçük kız."

Ona böyle seslenmemden nefret ettiğini biliyorum. Belki bu ona buraya nasıl geldiğini hatırlatır. Aslında benim kız arkadaşım değil, ben onu serbest bırakmaya karar verene kadar bir tutsak olduğunu.

Kendine yalan söylemeye devam et, Cai.

"Bir dakika önce nasıl bu kadar tutkulu ve sevgi dolu olabiliyorsun, bir dakika sonra nasıl tam bir pislik olabiliyorsun anlamıyorum." Oflayıp pufluyor ve yanıma doğru kayıyor. "Gitmek istiyorum."

Adrenalinim yükseliyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"İstersem gidebilirim."

İçimden karanlık bir kahkaha yükseliyor. "Hayır, aşkım, yapamazsın."

Whap!

Acı içinde homurdanıyorum. Karnıma vurduğunu anlamam bir saniye sürdü. Sanki gerçekten gidebileceğini düşünüyormuş gibi yuvarlanmaya başladı. Çok hızlıydım, karanlıkta bulabildiğim her şeyi yakalamaya çalışıyordum. Parmaklarım onun şortuna benzeyen bir şey buldu. Onu kendime doğru geri çektim ve sonra üzerime atlayarak onu yüzükoyun altımda kısırdım.

"Bırak," diye tıslıyor.

"Şimdi." Bu seferki çok cesur.

Onu sırt üstü çevirebilecek kadar kaldırarak gitmesine izin verebileceğimi düşünmesine izin veriyorum. Nefesi kesik kesik geliyor. Kollarını tutup onları da sabitleyene kadar bana vuruyor.

"Dur," diye uyarıyorum.

Kan sikime hücum ediyor. Aramızda sertleşiyor. O da karşılık olarak kıvranıyor.

"Beni iğrendiriyorsun," diye yalan söylüyor. "Bırak beni."

Yardım edemiyorum ama kalçalarımı ona doğru sallayarak aletimdeki ağrıyı hafifletiyorum. Keskin bir nefes alıyor. Bacakları belime dolanana kadar daha fazla kıpırdanma oluyor. İkimiz de sessiz, birbirimize bakıyoruz ama hiçbir şey göremiyoruz. Sıcak nefesi yüzümü gıdıklıyor. Kalçalarım yine kendiliğinden hareket ediyor. Zevk omurgamda zonkluyor. Romy buna karşılık olarak titriyor ve zevk çığlığını bastıramıyor.

"Caius," diye mırıldanıyor. "Ruh halindeki değişimlerle kafamı karıştırıyorsun." Kafamı karıştırıyorum, lanet olsun.

Kendimi durduramadan dudaklarımı onun dudaklarında buluyorum. Önce tereddütle öpüyor, sonra açgözlülükle dilimi yalıyor ve ısıyor. Alaycı ağzının her hareketi vücuduma zevk dolu nabız atışları gönderiyor. Ağzını yutuyorum, tatlı alt dudağını ısıyorum ve sonra neden olduğum acıyı emiyorum.

Bir şekilde kollarını bıraktım. Beni tokatlamak yerine, parmakları saçlarıma dolanıyor ve onu kuru kuru beceme şeklimle birlikte hareket ediyor. Elimi gömleğinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra kumaşın altına geri dönüyorum. Parmaklarım meme ucuyla oynarken ağzımın içinde inliyor.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Öpüşmemizden uzaklaştığımda inliyor. Tişörtünü yukarı itiyorum ve hevesle ağzımı çıplak bedenine dayıyorum. Sırtı kavislenirken, vücudu daha fazlası için yalvarırken muhtaç bir inilti ondan kaçıyor.

Çakıl taşlı meme ucunu bulup ağzıma alıyorum. Sadece yumuşak bir deri, ama tadı çok tatlı. Emiyorum, kemiriyorum ve hatta ilgiden çiğ kaldığından emin olana kadar ısıyorum. Göğüslerinin her yerinde daha sonra hayran olacağım mor izler bırakma fikri aklımdan çıkaramadığım bir görüntü.

Ayak parmakları bir şekilde boxerıma takılıyor ve umutsuzca aşağı itiyor. Sonra saçlarımdan çekiştirerek beni öpmek için ağzına doğru çekiyor. Sikim artık serbest, ince uyku şortunun üzerinden amına sürtünüyor. Altına külot giymiş miydi acaba?

Kahretsin, ona yine ihtiyacım var.

Şortunu yana çekerek aramıza uzanıyor. Sikim çıplak amına sürtündüğü anda ikimiz de inliyoruz. Şu anda sırlıslıkla olduğu için yarığı boyunca kolayca kayıyorum.

İçine girebilir ve bu sabah yaptığım gibi ona sahip çıkabilirdim.

Çok kolay olurdu.

Sikimin ucu deliğine doğru bastırıyor. Ancak, şortunun malzemesi yoluna geri kaymıştı. Onları tamamen yırtmama saniyeler kaldı.

Aletim beynimin kapanması için ama zihnim açılıyor. Bunu yapamayız.

Kurallar ve parametreler olmadan olmaz.

Bu kontrol kaybı ve bu kadının içinde kaybolmak -tutsağım- sadece aramızdaki şeyleri karmaşıklatacaktır.

Odaklanabilmem için Romy ile aramda sınırlar olmalı.

Onu becermek çok karışık. Bunu istiyorum. Bu her şeyi değiştirir.

Sonsuz bir özdenetimle ondan uzaklaşıp kalçalarımın üzerine oturuyorum. İnleyerek bana uzanıyor, parmak uçları karın kaslarımın üzerinde geziniyor.

"Caius," diye nefes alıyor, sesindeki arzu neredeyse beni mahvediyor. "Lütfen."

"Hayır," diye homurdandım.

Bu sefer, bunu söyleyen benim ve çok ciddiylim.

Aceleyle banyoya kaçarken ondan gelen küfürleri duymazdan geliyorum. Lavaboda kendimi serbest bırakmak için okşarken utanmadan az önce olanlarla ilgili anılarımı da canlandırıyorum.

Aramızdaki bu elektrik bağlantısı artık durdu.

CHAPTER THIRTEEN

Romy

Dün gece hiç uyumadım.

Zihnim inanılmaz derecede incinmiş olmakla tamamen kızgın olmak arasında gidip geliyordu. Eva sabahın köründe, huysuz yatak arkadaşım uyanmadan önce bana mesaj attığında, yataktan kalkmak için bir nedenim olduğu için çok hevesliydim.

Buluşmak istedi, bu yüzden gün doğmadan önce otelimizin kaldırımında duruyorum, buz gibi rüzgara karşı titriyorum.

Birkaç dakika önce fark edilmeden odamdan sıvışmak kolay oldu. Ne Caius ne de Kaitlyn kıpırdadı. Orion ya da Theo'yla da karşılaşmadığım için mutluydum. Bu insanlardan gerçekten ayrılmak isteseydim, ayrılabilirdim.

Sen neden yapmıyorsun?

Acı yalnızlık kalbimi pençeliyor. Gidecek hiçbir yerim yok. Eva'yı sevmeme rağmen onunla kalmayacağım, çünkü mecbur kalmadıkça babamı tekrar görmeye dayanamıyorum. Kardeşimin evine gitmek şaka gibi. Peki ya üniversite? Artık orada bir odam olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bu dünyaya tek göğüs gerebilirim. Bu sadece acı veriyor.

Ben o kadar güçlü değilim. Nokta. En azından yurttaki bir oda arkadaşım vardı.

Siyah bir SUV kaldırımı yanaştı. Şoför aracın ön tarafına geçti. "Bayan Langston?"

"Benim," diyorum ve ona garip bir şekilde el sallıyorum.

Saatın erken olmasına rağmen sıcak bir şekilde gülümsüyor ve benim için arka kapıyı açıyor. Eva'nın tanıdık parfümü beni karşılıyor.

Yanına oturduğumda elimi sıkan Eva, "Benimle buluşabildiğin için çok mutluyum," diyor. "Erken olduğunu biliyorum."

"Uyuyamadım." bağlarken omuz silktim. "Babamın peşime takılmamasına şaşırdım."

Eva şoföre doğru bakar ve dudaklarını büzer. Mesajı aldım. Söylenen her şey babama rapor edilecek.

Kafeye doğru giderken önemsiz şeyler hakkında sohbet ediyoruz. Geçen yazdan beri oraya gitmemiştim. En iyi portakallı çörekleri var.

Biz soğuk rüzgârdan kaçmak için aceleyle çıkarken şoför kaldırımında bekliyor. İçeri girdiğimizde Eva kasaya doğru ilerlerken bir masa kapmam için bana el sallıyor. Birkaç adamın işlerini bitirdiğini fark ediyorum, bu yüzden pencerelerin yanındaki masalarını kapıyorum. Birkaç dakika sonra Eva elinde bir tabak portakallı çörek ve dumanı tüten iki latte ile geliyor.

Ben kendi çöreğimi yerken o da kendi çöreğini yiyor. Hatırladığımdan bile daha güzeldi. Eve dönmeden önce Kaitlyn'i buraya getirmeyi aklıma not ediyorum.

Kanada'nın evde olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. *Caius*'un evde olması.

Eva dudaklarını peçeteyle sildikten sonra, "Geçen gece için özür dilerim," diyor. "Baban haddini aştı."

Başımı salladım, tamamen aynı fikirdeydim. "Biliyor muydun?"

"Ne yazık ki hayır." İç çekiyor. "Sadece bana söylediklerini biliyordum. Daha önce sanrılar ve benzeri şeyler nedeniyle psikiyatrik tedavi gördüğünü ama terapinin yardımcı olduğunu. Detayları tam olarak araştırmadık."

Eva'yı suçlayamam. Vivienne gittikten sonra ortaya çıktı. Babam muhtemelen ondan çok fazla bilgi sakladı. Ona göre, o sadece bir ödül, gerçek bir ortak değil.

"O anıları bastırmıştım," diyorum ona usulca, bakışlarımı yarısı yenmiş ikinci çöreğime çevirerek. "İlaçlarımı yeni bırakmıştım, bu yüzden evdeki odamdayken hatırladım. Her şey geri geldi..." Sözümü kesiyorum, titriyorum. "Onu affedebilir miyim bilmiyorum."

Eva masanın öbür ucuna uzanıp kolumu tutuyor. "Umarım yolunu bulursun. Zaten çok şey yaşadın. Bu öfkeyi taşımak her şeyi daha da kötüleştirecek."

Bir an için, acaba babam onu bana danışmanlık yapması için mi gönderdi diye düşündüm. Latteme ilaçlarımı karıştırmasını mı istedi? İçeceğe ihtiyatla bakıyorum.

"Ve sonra Bastian beni üzdü," diyorum, kasıtlı olarak belirsiz kalarak. "Seni görmek dışında, korkunç bir ziyaret oldu."

Eva kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Kardeşine tapıyorsun. Eminim her ne olduysa, bunu babanla olan olaydan çok daha çabuk atlatacaksın."

Şüpheli.

"Belki," diye yalan söylüyorum. Lattemi elime alıyorum ve kokluyorum. Garip bir şey yok. Bir yudum alıyorum ve sonra mutlu bir şekilde iç çekiyorum. "Oh, bunu özlemişim."

İkimiz de memnuniyetle sırtıyoruz.

Bazen Eva'ya anne deseydim ne yapardı diye merak ediyorum. O benim hiç sahip olmadığım annem oldu. Kendi annem beni terk etti. Aslında, neye benzediğini bile hatırlamıyorum.

"Buluşmamızın nedeni," diyor Eva çantasını açarken, "sana bir şey vermek istememdi."

Bir hediye bekliyorum. Makyaj, mücevher ya da para. Eva hediyeleri sever. Bunların hiçbirisi değil. Bana galon büyüklüğünde bir dondurucu poşetinin içinde bir günlük ve bir avuç fotoğrafa benzeyen bir şey uzatıyor. Ondan alıyorum ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Yanınıza ilk taşındığımda bunu misafir odalarından birinde buldum." Manikürlü elini bana doğru sallayarak açmam için beni cesaretlendiriyor. "Gid'e gösterdim ve bana bunu atmamı söyledi. Bir şey beni itaat etmekten alıkoydu."

Çantanın fermuarını açtım ve bir resim çıkardım. Bebekliğim, altın sarısı saçlarım başımın üstünde parlıyor. Fotoğrafta dişsiz bir sırıtışım var.

"Bebek resimleri mi?" Kaşlarım çatılmış bir halde ona bakarak söylüyorum. "Ah, teşekkürler."

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunların çoğuna sahibim. Evimde aile fotoğraf albümleri vardı ama bunlar dolaplarda saklanırdı. Babam çoğu ailenin yaptığı gibi çocuklarının fotoğraflarıyla hiç . Ancak bizim fotoğraflarımızı çekerti.

"Onlar senin ve dadının." Son kelimedede yüzünü buruşturuyor. "Onları isteyeceğini düşündüm. Elden çıkarmak için ya da her neyse."

İçimi bir endişe kaplıyor ama kendimi çantadan bir resim daha çıkarmaya zorluyorum. Bu sefer iki yaşımdayım ve mama sandalyesinde oturuyorum. Yanımda Bastian, elinde bir doğum günü pastası ve kameraya gülümsüyor. Vivienne bir kenarda durmuş bizi izliyor. Fotoğrafçı babam olmalı.

Kendi annemi ve onun bu zaman çizelgesinde nereye oturduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Gittiğinde, canavarın içeri girmesi için kapıyı açık mı bıraktı?

"Ro-laaaaaa."

Neredeyse çantayı düşürüyordum. Midemdeki çörekler çalkalanıyor. Eva'yla kahve içmek için buluşmayı kabul ettiğimde bu fotoğrafları beklemiyordum.

Bir başka fotoğrafta Vivienne'in odasında, ki şu anda misafir odası olarak kullanılıyor, saçında fiyonklar var. Dört ya da beş yaşlarında olmalıyım. Onun saçlarını fiyonklarla süslediğim için gurur duyuyorum. Acaba fotoğrafı çeken Bastian mıydı yoksa babam mıydı? Ayrıca hangi noktada

benimle oynayan şefkatli bir dadıdan geceleri beni takip eden bir canavara dönüştü.

Artık bunlara bakamıyorum.

Fotoğrafları çantaya geri koyarken derin bir iç geçirdim. "Teşekkürler. Sanırım."

"Onun günlüğünün sorularınıza ve karanlık geçmişinize ışık tutabileceğini düşündüm. Okumadım ama sayısız kayıt olduğunu görmek için göz gezdirdim. Eğer seni rahatsız ediyorsa, çıkarken hepsini çöpe atabilirsin. Sadece sende kalsın istedim, hepsi bu."

Ceketimin cebinden telefonum çalıyor. Çıkardım ve ekranda Caius'un adını gördüm. *Reddedildi.*

Hemen geri aradı. O aramayı da reddediyorum. Reddettiği beş ayrı aramadan sonra, sonunda aramayı bıraktı. Sonra mesajlar geliyor. İlkinde telefonumu ceketimin cebine geri sokup onu tamamen görmezden geliyorum.

Caius: Where the hell are you? Come back now.

Eva'nın kaşları soru sorarcasına kalkıyor. "Erkek arkadaşın seni mi arıyor?" "Evet. Ben de ona kızgınım."

O kıkırdar. "I anlamak Bu, Bal. Erkekler olabilir olmak bazen zor oluyor."

Bazen mi?

Peki ya her zaman?

"Çok sıcak ve soğuk biri," diye homurdanarak itiraf ediyorum. "Dün gece bir tartışmaya girdik. Her şey tutkulu bir hal aldı ve sonra o... durdu. Çok kabaydı ve açıkçası duygularımı incitti."

Tamam, bunu iyi hissettirdi.

Maura'ya ihtiyacım olmayabilir ama Crowne soyadını taşımayan birinin dertlerimi dinlemesi güzel.

"Baban gibi konuştun," diyor Eva kaşlarını çatarak. "Soğuk davrandıklarında karşı tarafta olmak iyi hissettirmiyor."

Boğazımda oluşan duygu yumağını yutuyorum. Babam bana karşı hep soğuktu. Caius'un bir ileri bir geri gitmesi kalbim için çok kafa karıştırıcı. Sadece soğuk olduğu zamanlar daha kolaydı. Ondan bu şekilde nefret edebilirdim.

Şu anda ondan gerçekten nefret etmek çok zor.

Telefonum çalmaya devam ediyor. Belki bensiz uyanmak, dün gece bana nasıl davrandığını yeniden düşünmesini sağlar.

Birden izlendiğim hissine kapıldım. Kafeyi taradığımda, kimse göze çarpmıyor. Tuhaf.

"Ona karşı sabırlı ol," diyor Eva bana nazik bir ses tonuyla. "Tüm o buzun altında sevmeye değer bir adam var. Bunu biliyorum çünkü ben babanın merkezini buldum. Senin de Caius'ta aynısını yapacağına inanıyorum." Bana göz kırpmıyor. "Ayrıca, sana nasıl baktığını gördüm. Oldukça saplantılı olduğunu söyleyebilirim."

Alaycı bir homurtuyu bastırıyorum. Esirinin görüş alanından fazla uzaklaşmadığından emin olmaya kafayı takmış.

"Ben tuvalete gidiyorum. Dönerken sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Biraz daha çörek," diyorum gülümseyerek. "Ama hepsini yememem için bir kutuya koy. Kaitlyn'in de denemesini istiyorum."

Eva yanımdan ayrılıyor ve ben de çörek tabağının kalanını bitiriyorum. Tam yapış yapış parmaklarımı temizliyordum ki yakınımda bir varlık hissettim. Eva'yı görmeyi bekliyordum ama bir adam bana çok yakın duruyordu.

"Merhaba," diye irkilmiş bir ses tonuyla söze giriyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında olan adam bana bakıyor. Hayır, bana doğru bakıyor. Sanki ben burada oturmuyormuşum gibi. Beni rahatsız ettiğini söylemek hafif kalır.

Belki de dışarıda birini arıyordur.

Ceketinin yakasının üzerinden görünen bir dövmesi olduğunu fark ediyorum. Boynunun yan tarafındaki kas tekrar tekrar esneyip gevşiyor.

"Efendim?" Bu sefer biraz daha yüksek sesle söyledim. "Yardımcı olabilir miyim?"

Mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. Bakışlarına hapsolmek sinir bozucu. Bu adamda bir gariplik var. Sanki kopmanın eşiğindeymiş gibi.

Sonra ne olacak?

Birinin müdahale etmesini bekliyorum ama kimse müdahale etmiyor. Sonunda Eva banyodan çıkıyor ve yanımdaki garip adamı fark ediyor.

Adam ellerini iki yanında yumruk yapıyor ve dudağı hafifçe yukarı kıvrılıyor. İşte o zaman görüyorum. Öfke, hiddet, nefret; bakışlarında kızgın bir güneş gibi parlıyor. Dehşet verici. Haberlerden uzak durmaya çalışıyorum ama her gün dünyanın dört bir yanında kadınlara şiddet uygulayan bir kaçık ortaya çıkıyor.

Kaçmalıyım.

Vücudu tekrar geriliyor, sanki bana saldırmamak için kendini zor tutuyor. Aptal bir av gibi donmuş bir şekilde oturuyorum, hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Ve sonra hareket eder.

Biri omzuna sert bir vuruşla onu benden uzaklaştırdı. Sonra tanıdık bir parfüm burun deliklerime çarpıyor. Birkaç dakika önce beni öfkeliendirecek bir koku ama şu anda hissettiğim tek şey ezici bir rahatlık.

Caius.

"Aşkım," diye homurdanıyor Caius. "Her yerde seni arıyordum."

Herhangi bir rahatsızlık olup olmadığını fiziksel olarak kontrol etmek istercesine bir elini başımın üstünde gezdiriyor, sonra dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Vücudumun tüm bunların tatlılığına bu kadar tepki vermesinden nefret ediyorum.

Az önceki sürüngen yakınlarda duruyor. Caius beni bir kez daha kontrol ettikten sonra adamı ceketinin yakalarından tutuyor. Caius onu kafenin dışına ve gözden uzak bir yere sürüklerken ağzım açık bir şekilde şaşkınlıkla izliyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Her neyse, Caius az önce seni kurtardı.

CHAPTER FOURTEEN

Caius

"Süpernova."

Ölü, ruhsuz gözleri olan adam kafede bana bakmaya devam ediyor ama komutuma yanıt vermiyor.

"Süper. Nova," diye bağırdım, telaffuzumu netleştirerek. "Dinle, lanet olsun."

Onu binanın tuğla duvarına doğru itmeme, ön kolumun hava akışını kesmesine rağmen, ona bakmak için duyduğu umutsuz ihtiyaçtan etkilenmemiş görünüyor.

Romy.

Neden?

O bizimkilerden biri, CUP Star. Bunu biliyorum çünkü şakağındaki yıldız şeklindeki küçük yarayı görebiliyorum. Bu da birinin onu önceden belirlenmiş bir tetikleyici kelimeyle aktive ettiği anlamına geliyor. Ancak, babamın yarattığı bir arka kapı kelimesiyle onu etkisiz hale getirebilirim.

İşe yaramıyor.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken beynim aşırı hızda çalışıyor. Süpernova kod kelimesini kullanmanın işe yaramamasının tek bir nedeni var.

Baba.

Olaydan sonra farklı bir arıza emniyeti yaratmış olması gerekirdi. Ve bunu yapmasının tek bir nedeni var.

Beni güçsüz kılmak için.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti süzülüyor ve bunun soğuk New York havasıyla hiçbir ilgisi yok.

Önümdeki adam Romy'ye bakmaya çalışarak boynunu germeye devam ediyor. Kocaman ve kaslı. Eğer ellerini Romy'nin üzerine koysaydı, planları her neyse ondan kaçmak mümkün olmazdı.

Ya da bu aktif askerin arkasında kim varsa.

Telefonu çalışıyor - tuhaf bir zil sesi - ve sonra, sanki sersemlikten uyanmış gibi, telefonunu almak için cebine uzanırken rahatlıyor. Cevap verirken ona bakıyorum, boğazına dayanan kolumdan henüz rahatsız olmamış.

"Alo?" diye . Sonra kıkırdıyor. "Yanlış numara."

Adam göz kırpmıyor ve sonra tekrar kırpmıyor. Yüzündeki aşırı sabitlenmiş ifade kayboldu. Şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Beni kendisinden uzaklaştırıyor, yüz hatlarında ateşli bir öfke parıltısı belirliyor.

Sendeleyerek uzaklaşıyorum, artık sersemliğini üzerinden atmış olan adamın gücüyle boy ölçüşecek durumda değilim. "Kız arkadaşına bakıyordun. Onunla bir sorunun mu var? Seni kim gönderdi?"

Adam dudak bükerek ve elini kaldırarak bir alyans gösterir. "Ben evliyim, göt herif. Kıskançlığını kontrol et. Yanlış düşünmüşsün."

Bana bir saniye bile bakmadan kaldırımdan aşağı doğru fırladı. İçimdeki huzursuzluk hissini silkeleyip kafeye doğru ilerliyorum. Romy, elinde bir kutuyla ve Eva restorandan çıkıyorlar. Romy yanımdan endişeli bir bakış fırlatmadan önce bana kaşlarını çatıyor.

O gitti, küçük kız. Bir şey değil.

"," diyorum ona, kolundan tutarak. "Hadi gidelim."

Elimden kurtuldu ve bana dudak büktü. "Çok yüzüzsün, Caius."

Kaşlarım havaya kalktı. "Pardon? Az önce kışını kurtardım." "Neyden?"

Alay eder ve sahte bir güven gösterisi yapar. "Tek yaptığım beni takip ettiğini gördüm. Bana sahip değilsin, biliyorsun. Ben özgür bir kadınıam."

Eva başını sallayarak ona katılıyor. İkisini de boğazlamak istiyorum.

Eva'ya "Evine git," diye homurdandım. "Romy'yi güvenli bir yere, otele geri götürüyorum."

"Biraz aşırı korumacı davranmıyor musun?" Eva soruyor. "Romy hayatı boyunca burada yaşadı ve sen olmadan da gayet iyi idare etti."

Derin bir iç çekiyorum ve parmaklarımı bu sabah düzeltmeye vakit bulamadığım dağınık saçlarımda gezdiriyorum. "Lütfen, aşkım."

Romy daha nazik bir ses tonuyla yumuşuyor. Neredeyse kaçırıyordum ama gözlerinde kısa süreli bir rahatlama parıltısı vardı. Adam onu korkutmuş, korkması gerektiği gibi, onu tanıdığım kadarıyla ve onun için geldiğim için minnettar.

Romy Eva'ya, "Zaten bunları Kaitlyn'e geri götürmem gerekiyor," diyor. "Seninle vakit geçirmek güzeldi."

İki kadın kucaklaşıyor ve Eva aceleyle bekleyen bir cipe doğru ilerliyor. Bir kolumu Romy'nin omuzlarına atıp onu kendime çekiyorum. Otelimize kadar uzun bir yürüyüş olacak ama düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Kıpırdamıyor, onun yerine bana daha da yaklaşıyor. Bu beni rahatlatıyor. Yine de tehdit ararken yanımdan geçen her insandan gözlerimi ayırmıyorum.

Onu babam mı gönderdi?

Bu Romy'nin pisliğini temizleme çabası mı?

Çünkü o çok dağınık. Theo onu hayatımıza soktuğundan beri her şeyi karıştırıyor. Babam benim görmediğim bir şeyi mi görüyor? Onunla çok mu derine iniyorum?

Gerçek şu ki... evet.

Onun iyiliğini gerçekten önemsemeye başladım. O yönetilmesi gereken bir sorundan daha fazlası. Kaitlyn'de olduğu gibi onu istemiyordum ama şimdi ona sahibim ve bunu görmezden gelemem.

"Kimdi o adam?" Romy nihayet sorar, artık sinirlenmekten vazgeçmiştir.

"Emin değilim. Yine de onu korkutup kaçırdım."

Bir sonraki bloğa geçmek için yolu geçerken bir süre sessiz kalıyor. Rüzgar binaların arasından geçerek, bir sonraki binalar tarafından tekrar korunana kadar bizi dövüyor.

"Sanırım bana zarar vermek istedi," diyor sesi titreyerek. "Neden?"

Ona Crowne Birlik Projesi'nin ya da gizli yan proje CUP Stars'ın inceliklerini açıklayacak değilim.

"Bilmiyorum," diyorum, "ama tek kelime etmeden, nereye gittiğini söylemeden kaçıp gitmeseydin bu sorunu yaşamayacaktın."

Başını sallıyor, ofluyor, önünde beyaz bir bulut patlıyor. "Beni sorunsuz bir şekilde bulabilirsin. Bir dahaki sefere telefonumu evde bırakacağım."

Bir dahaki sefer olmayacak.

İkinci kez elimden kayıp gitmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Dün gece duygularımı incittin," diyor usulca. "Sanmıştım ki... yeni bir çığır açtığımızı. Yanılmışım."

Sözleri göğsüme bir yumruk gibi indi. Dün gece onu üzdüğümü biliyorum. Bu sabah onu kahvaltıya götürerek işleri yoluna koymayı planlıyordum. Onu düşmanım olarak görmek olmaz.

"Özür dilerim," mırıldandım. "Çok fazla duygusallaşıyordum."

Aniden duruyor ve dönüyor, kutu neredeyse aramızda parçalanıyor. Yüz ifademi incelerken geniş gözleriyle bana bakıyor, yalan arıyor. Hiçbiri yok.

Elimde olmadan yüzüne sarı saçlarını düzeltmek için bir elimi kaldırıyorum. Hafifçe avucuma doğru eğiliyor. Başparmağım yanağını okşuyor. Ne kadar da yumuşak.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye mırıldanıyor, "tüm bunlar hakkında benim de kafam karışık." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Nefret etmiyorum."

Dün gecenin anıları tarafından bombardımana tutuldum, nasıl öpüştüğümüz, dalga geçtiğimiz ve neredeyse seks yaptığımız. Tekrar. Hatırladıkça sıkım kalınlaşıyor. Burayı tekrar yatağa götürmek için can atıyorum.

Hayır.

Birdenbire, onu öpmeyi tercih etmeme rağmen ondan uzaklaşıyorum. Hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu bilemem çünkü sıcak bir öfke onu yakıp kavuruyor. Kutusunu göğsüne bastırarak önümde yürüyor.

Otele giden yolun geri kalanında ne dokunduk ne de konuştuk. Asansörde katımıza çıkarken ona gizlice bakıyorum ama bana bakmıyor. Yanakları rüzgârdan kıpkırmızı olmuş ve güzel yüzünde soğuk bir ifade var.

Süite girdiğimizde Theo ve Kaitlyn'i Netflix'te bir Noel filmi izlerken buluyoruz. Kaitlyn yere bir battaniye sermiş ve pelüş hayvanları sarmış. Theo, garip bir şekilde filme dalmış, yayıldığı kanepedeki tüneğinden el sallıyor.

"Gelin filmi izleyin," diyor Kaitlyn bize göz ucuyla bile bakmadan. "Noel Baba'yı görmek üzereyiz."

Oturacak tek yer aşk koltuğu. Romy'nin Kaitlyn'in yanında yere oturmayı tercih ettiğini söyleyebilirim ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kutuyu yere bırakıyor ve Kaitlyn'e ödülleri onun için aldığını söylüyor, ardından çantasını ve dış giysilerini çıkarıyor. Hemen ceketimi çıkarıyorum ve Romy kaçamadan elini tutuyorum. Onu yanıma, aşk koltuğuna oturması için çektiğimde sessiz kalıyor. Onu yanıma çektiğimde vücudu kaskatı kesiliyor ama birkaç rahatsız edici saniyeden sonra rahatlıyor ve başını göğsüme yaslıyor.

Romy'nin güvende olduğunu bildiğim için gerginlik bedenimden akıp giderken, zihnim dolaşüyor. Uzun geçmişe ait bir anıya sürüklenmeden önce hatırladığım son şey filmin arka planında çalan bir şarkı oluyor.

Uyandım, terden sıırıslıklam olmuştum, kalbim çılgınca çarpıyordu. Beni evlat edinen adam

-Orion Crowne başucumda oturmuş, kaşlarını çatmış bana bakıyor.

"İşte . Artık uyanıksın. Sadece kötü bir rüyaydı."

Sakin sözleri, düzensiz atan kalbimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Duygular boğazıma düğümleniyor ve gözlerim yaşıyor. Ailemin bir araba kazasında öldüğünü öğrendiğimden beri böyle bir çaresizlik hissetmemiştim. Ve sonra, onu terk etmek zorunda kaldığımda.

Onu özliyorum.

Orion beni incelerken gözleri kısılıyor. "Yine rüyada onu mu görüyordun?"

Calista benden alınmadan hemen önce bu adama en ufak bir kırılmanlık gösterdiğim için iğreniyorum. Sanki kalbimin zonklayan içeriğini görmesi için kendi kalbimin derisini yüzmüşüm gibi buna tanık oldu.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim, sesim uykudan boğuk çıkıyordu. "Gidip duş almalıyım."

Orion merhamet etmiyor. Kaşları benim için endişeyle çatılmıştı. Beni o cehennem çukurundan kurtardığı için minnettar da, bu evlat edinme işine pek hevesli değilim. Benim yeni babam olmak istiyor. Benim zaten bir babam var. Öldü tabii ama hâlâ benim babam. Bu adam bir sahtekar, bir sahte, bir dublör. Asla doğru hissettirmeyecek.

"Neden sonra uyumak için bir şeyler almıyorsun?" diye soruyor Orion. "Buraya geldiğinden beri pek uyuyamadın ve aylar oldu evlat."

Sözlerinin sonunda geri çekiliyorum. Oğlun mu? Ben onun değilim. Asla onun olamayacağım. "Ben iyiyim," diye boğuluyorum, bu sefer gerçeği söylüyorum.

İyi olacağım. Olmak zorundayım.

"Calista adını söylediğini duydum," diyor Orion usulca. "Bu o mu?"

Bakışlarımı ondan ayırıp pencereye bakıyorum. bir pencere değil. Aslında, orada bir pencere varmış görüntüsü vermek için perdelerle kapatılmış bir pencereden ibaretti. İlk kez kaçmaya çalıştığımda, o perdelerin arkasındaki duvardan şok edici bir şekilde haberdar olmuşum.

çıkış yok. Bir hapishaneden diğerine.

Bu hapishane dışında, Orion beni yapmak şeyleri yapmaya zorlamıyor. Zorla terapiler, ilaçlar ya da makineler yok. Her zaman soruyor. Henüz bana zarar vermediği için, gardımı düşürmekten kendimi alamıyorum. Ayrıca, başka bir çocuğu evlat edinmesi gerektiğini söylüyor, böylece güvenebileceğim benim yaşımda biri olacak.

Kız kardeşimin yasını tutarken bunu atlatmamı sağlayacak bir erkek kardeşimin olması düşüncesi cesaret verici.

Calista hakkındaki soruya cevap vermek yerine terden sırılsıklam olmuş battaniyemi üzerimden atıyorum. Orion yataktan kalkıyor ve kenara çekiliyor. Yataktan kayarak çıkıyorum ve giysilerimin düzgünce istiflendiği şifonyere yöneliyorum.

"Sana yardım edebilirim," diyor Orion. "Kelimeleri söyle ve sana bu işi öğreteyim. Dışarı çıkıp onu yakalamak için ihtiyacın olan her şeyi öğreneceksin."

Sözlerinde aldatma var ve bu tüylerimi diken ediyor.

Adının Calista olduğunu ya da kız kardeşimi geri almak için çaresiz olduğumu teyit etmiyorum. Bunun yerine, birkaç kıyafet alıp banyoya gidiyorum. Kapıyı kapatmadan önce duruyorum ve ona bakmak için dönüyorum. Başını hafifçe yana eğmiş, sabırla konuşmamı bekliyor.

"Yarın," diye , sesim hâlâ kısıktı. "Bilgisayar kullanmayı öğrenmek istiyorum. Bir telefon istiyorum. Dışarı çıkmak istiyorum. Bir kardeşim olsun istiyorum."

Orion'un yüzündeki sırıtma ikiye böler. Doğru şeyi söylediğimi biliyorum.

Bana kendi yöntemlerini öğretmesine izin vereceğim, ama Calista benim. Onu onunla ya da başkasıyla paylaşmayacağım. Çünkü paylaşırsam ve Orion onu almamda bana yardım ederse, bazı bağlar olabilir. Ya onu da burada yaşamaya zorlarsa? Odasında da pencere olmaz mı? Sonunda onu tekrar bulduğumda, ikimiz de kaçacağız.

Artık hapisane yok.

Artık iplerimizi çeken kötü adamlar yok.

Telefonum çalıyor, zihnimi çekip alıyor ve beni şimdi ve burada bırakıyor. Romy'nin de okuduğunu fark etmeden önce mesajı okuyorum.

Unknown Number: Caius, it's Calista. Stop looking for me. You're going down a dangerous path you can't come back from. I love you, but leave me alone.

Zihnimin bana oyun oynamadığından emin olmak için gözlerim metni tekrar tekrar tarıyor. Romy başını kaldırıp bana bakıyor, dudakları şokla aralanmış.

Calista onu aradığımı biliyor.

Biliyor ve beni buna karşı uyarıyor.

Böyle bir şey olmayacak.

CHAPTER FIFTEEN

Romy

Calista.

Sır, adını söyleyemeyeceğimiz Calista, az önce Caius'a mesaj attı. Sert ve şok olmuş yanıtına bakılırsa, ondan mesaj almaya alışık değil. Ona hemen bir cevap metni gönderdi.

Caius: Prove it's you.

Bu ilgimi çekti. Calista'dan ayrılmış mı? Gizlice onu mu arıyor? Belki de bu yüzden adının söylenmesini istemiyordur. Belki de onu güvende tutmak istiyordur.

Neredeyse onun kadar hızlı cevap veriyor.

Unknown Number: You were fifteen when they took you from me. I was made to stay behind. You wore a green shirt that day when those two suited men came for you.

"Siktir," diye küfrediyor nefesinin altında. "Siktir, siktir, siktir, siktir."

Aşk koltuğundan fırladı ve odamıza doğru fırladı. Neler olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek için çaresizce peşinden koşuyorum. Caius genelde sımsıkı sarılır. Onu gözle görülür bir şekilde kendini kaybederken görmek endişe verici.

Odamızın kapısını kapatıyorum, gözleri telefonuna yapışmış bir halde yatağın önünde volta atarken onu izliyorum. Acı, çarpık ifadesine kazınmış durumda ve bu da göğsümün onun için ağrmasına neden oluyor.

Kesinlikle onun için önemli biri.

Onun geçmişte romantik bir ilgi alanı, muhtemelen bir lise ya da üniversite kız arkadaşı olabileceği düşüncesi şaşırtıcı bir şekilde acı verir.

Yavaşça Caius'a yaklaşıyorum. Gergin ve kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor. Koluna hafifçe dokunduğumda, sanki onu başka bir dünyadan çekip almışım gibi irkiliyor.

"Numaranın izini süremiyorum," diye ağzından geçiriyor, gözleri ekranına geri dönmeden önce benimkilere sığıyor. "Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum."

Caius bir canavar. Aşağılık şeyler yaptı. Ama derinlerde saklanan savunmasız bir adam var. Zaman zaman ona dair bir şeyler gördüm. Soğuk, kötü kalpli pislik, aslında birisini saklayan kalın bir cephedir.

Alttan alta sevimli. Kaitlyn'e ve hatta zaman zaman bana karşı nazik ve şefkatli doğasını gördüm. Keşke yardım edebilseydim dediğim adam.

"Solomon Calista'nın nerede olduğunu biliyor olabilir mi?" Ben soruyorum. "Ya da Ava'nın?" Sözlerim karşısında irkiliyor ve bana iğrenmiş bir bakış fırlatıyor. "Hayır." *Tamam.*

"Peki ya baban?"

Bu kez yüz hatları katı buza dönüşüyor ve gözleri kararıyor. "Dur." "Karını bulmana yardım etmeyi bırakayım mı?"

Beni küçümsüyor. "O benim karım değil, kıskanç küçük kız, o benim kız kardeşim."

Sonra ne yaptığını anlayınca öfkesi azaldı. Ateşli bir öfke patlamasıyla bana yapbozunun bir parçasını verdi. Parmakları çenemi kavradığında irkildim. Gözlerinin bir ileri bir geri gidip gelmesi dehşet verici, sanki şu anda ve burada aklını kaybediyor.

"Kardeşim," diye mırıldanıyorum, öfkesine rağmen onun için kalbim parçalanıyor. "Tüm kaynakların ve bağlantılarıyla onu nasıl bulamazsın?"

Yanlış soru.

Benden sendeleyerek uzaklaşıyor, bir eliyle titreyerek parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Diğer eliyle telefonunu öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemleri acayip bir şekilde beyazlaşıyor. Onu hiç bu kadar telaşlı ya da sarsılmış görmemiştim. Hiçbir zaman görmedim.

"Seni aşağılamıyordum," diyorum usulca. "Meşru bir soruydu. Belki yardım edebilirim. Yardım etmek istiyorum, Caius."

Sanki fikrim mantıksızmış gibi kafasını ileri geri sallıyor. Yardım etmek istediğim yaralı bir hayvana yaptığım gibi ona doğru yürüyorum. *Lütfen ısırma. Sadece artık canının yanmasını istemiyorum.*

Avuçlarım göğsünü buluyor ve dokunuşumla ürperiyor. sert göğüs kaslarının üzerinde kaydırıldığında hafifçe gevşiyor. Avuçlarımı boynunda gezdiriyorum ve sonra yüzünü avuçlarımla sarıyorum, parmak uçlarım kafa derisinde rahatlatıcı hareketler yapıyor. Gözleri dalgalanıyor ve yakışıklı yüzü gevşiyor.

Bu . Sakin ol. Tuttum seni.

Boştaki eli kalçamı kavıyor, parmakları sanki kendini bana sabitliyormuş gibi sertçe ısıyor. Morartıcı dokunuş karşısında acı dolu bir iniltiyi bastırıyorum. Tutuşunu gevşetiyor, avucunu kıcıma kaydırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Kalp atışlarımız aramızda çarpışıyor. Zihnim binlerce düşünceyle dolup taşıyor. Eminim onunki de aynı şeyi yapıyordur.

Ayak parmaklarımla üzerinde duruyorum ve hafifçe ayrılmış dudaklarını öpüyorum. Öpücük nazik ve tatlı. Onu öpmeme izin veriyor, dilini buraya uzatıyor,

ve hatta muhtaç bir homurtu.

Ve sonra, sanki nerede olduğunu hatırlamış gibi, taşa dönüşüyor. Artık kalbi kırık, sıcak kanlı bir adamı öpmüyorum. Şimdi bir heykelle öpüşüyorum; soğuk, kıpırtısız, kırılmaz.

Omzumu tutuyor ve beni kendisinden birkaç adım uzaklaştırıyor. Ağzım hala açık ve yüzüm onun tırmalamalarından dolayı çığ. Son buz tabakası onu benden saklamadan önce gözleri ağzıma bir bakış atıyor, bir saniyeliğine sıcak bir şekilde parlıyor.

"Bundan kimseye bahsetme," diye homurdanıyor, mesaj yazarken gözlerini telefonundan ayırmıyor. "Tek kelime bile etme."

Reddedilmek içimi yakıyor. "Kime söyleyebilirim ki? Buralarda beni önemseyen kimse yok."

Bakışlarını telefonundan ayırıp bana dikti. "Gareth'a söylemişsin."

O adamı hatırlamak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Midem şiddetle çalkalanıyor, portakallı çörekler karnımda ekşiyor. "Beni o zorladı," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek. "Başka seçeneğim yoktu."

"Hayır diyebilirdin."

Gareth, *"Bana onun büyük sırrını söyle," diyor. "Söyle ve her şey bitsin. Sana zarar vermeyeceğim."*

"Hayır. Sır falan yok. Yemin ederim."

"Şimdi söyle."

Hayır dedim. Hayır dedim. Dedim. Hayır dedim.

"Caius," diye mırıldanıyorum, gözlerim yaşıyor. "Zalimce davranıyorsun."

"Zalim mi?" Caius soğuk bir kahkaha atıyor. "Sana hatırlatıyorum ki Gareth'a bir şey ifşa etmeyi seçti. Müdahale etmeseydim yaptığım her şeyi tehlikeye atabilirdi."

"Bunu durduracak gücüm var."

"Cehenneme git."

"Sen bilirsin."

Ve sonra acı, acı, acı.

Durmasını istiyorum.

"Calista."

Nefret dolu gözler her korkunç hamlede beni delip geçiyordu. "Bu da ne?"

"Calista onun sırrı. Kes şunu. Söz vermiştin."

Ama durmuyor.

Ben doğruyu söyledim ve o bir yalancı.

"Bu adil değil" diyorum, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını titreyerek siliyorum. "Ben... Ben buna zorlandım."

Yüzü duygusuz. Öfke ya da ihanet yok. Sakin ve . "Gitmem gerek," diyor bana bir kez daha bakmadan.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz yere oturuyorum ve tecavüz anılarım bana saldırırken ağlıyorum, neredeyse fiziksel eylemin kendisi kadar acımasız.

Bu sefer, Caius beni kurtarmayacak.

Kimse kurtaramaz.

Boş küvetin içinde oturuyorum, Eva'nın bana verdiği çantanın içindekiler etrafıma saçılmış. Babamın atmasını emrettiği fotoğrafların çoğunda Vivienne var ama birçoğu da sadece bana ait. Rahatsız edici fotoğraflar bulmadığım için minnettarım. Caius gittikten sonra çılgınca aramaya başlamamın nedeni buydu. Sapığın elinde bana yaptıklarının fotoğrafları olduğundan emindim. İçim rahatladı, hiç yoktu.

Sadece mutlu resimler.

Fotoğrafların hepsi Vivienne'e ait olmalıydı çünkü bazılarının arkasına şöyle yazılmıştı. *Ben ve Ro-la, Cadılar Bayramı*. Vivienne'in dört yaşındaki elimi tuttuğu bir fotoğraf, ikimiz de Dalmaçyalılar gibi giyinmişiz. *Ben, Ro-la ve Noel Baba, Noel*. İkimiz alışveriş merkezinde Noel Baba'nın yanındayız; o sırtıyor, ben ise kıpkırmızı kesilmiş dehşet içinde çığlık atıyorum. Fotoğrafta en fazla iki ya da üç yaşındaydım.

Annem o noktada açıkça bizi terk etmişti. Babamla olan ilişkisinin ihanetini ve ardından bizi terk edişini çok net hatırlıyorum. Vivienne'in resme ne zaman girdiğini hâlâ anlamlandıramıyorum. Annem hala bizimle yaşarken mi dadılık yapıyordu yoksa daha sonra mı?

Anıların bu kadar bulanık olmasından nefret ediyorum.

Yine de bu resimleri görmek geçmişime yeni bir ışık tuttu.

Korkunç bir araba kazasına bakar gibi, gözlerimi rüyalarımada dadanan canavardan alamıyorum. Herkesin bana gerçek olmadığını söylediği canavardan. Sadece kesinlikle gerçek değildi, aynı zamanda fotoğraflı kanıtı da vardı.

Ve günlük.

Hâlâ açmak için kendimi heyecanlandırmaya çalışıyorum.

O kadının kafasının içine girmek beni dehşete düşürüyor, ama aynı zamanda bir insanın bir çocuğa bunu yapmak istemesine neyin sebep olduğunu anlamak için de çaresizim. Bunu benim istemediğimi bilecek kadar akıllıyım. Yapabileceğim hiçbir şey buna sebep olamazdı.

Peki neden?

O, Gareth ve Solomon gibi bazı insanlar doğuştan mı kötü?

Günlük, soluk pembe dikişli, sade, deri bir günlük. İlk bakışta çok mütevazı görünüyor. Açtığımda, eski kâğıtların tanıdık kokusunu alıyorum. En son ne zaman açıldığını merak ediyorum. Eva onu açtı, okudu ve sonra bir daha hiç bakmadı mı?

Burayı sevdim.

Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor.

El yazısı okunaklı ama çok az. Listede tarih de yok. Sadece rastgele bir düşünce. Altında başka bir renk mürekkeple yazılmış kalpler var. Onun altındaki kırmızı yazı ise daha karmakarışık.

Gideon çoğu gün üşür. Neredeyse evi kadar soğuk. Bazen eski yatağımı özliyorum. Sıcaktı. Beni seveceğini gerçekten düşünmüş müydüm?

Babam hakkında yanılmıyor. Kızının dadısı olarak bunu neden önemseydiği ise rahatsız edici. Aşkî yanlış yerlerde aradığı çok açık.

Onu seviyorum. Bu evdeki tek sıcaklık o. Bana sanki onun kurtarıcısıymışım gibi bakması kalbimi eritiyor. Adı Romy. Ona Ro-la diyorum çünkü bu onu gülümsetiyor.

Bunu okuyunca midem bulandı. Genç, masum, bana güvenen halimi hayal ediyorum. Çok savunmasız. Yürek parçalayıcı.

Gideon benimle seks yaptı. Çok güzeldi. İçinde bir sıcaklık var.

Babamın dadıyla yattığını düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Küçük kızını taciz eden dadıyla aynı dadı.

Bir aile olabilir miyiz? Burada güvendeyim. Gideon mükemmel bir bakıcıdır. Bastian onun gururu ve neşesi. Romy'yi kucağına aldığı anda, gözlerinde normalde görmediğim bir yumuşaklık var. Ve benimle yataktayken, çok düşkün bir aşık. Onun karısı olmak istiyorum.

Babam her zaman sert ve ciddi bir adam olmuştur. Onu onun tarif ettiği gibi hayal edemiyorum.

Yatak odasının kapısını kilitledi. Bunu neden yapsın ki? Beni artık istemiyor mu?

Herhangi bir tarih olmadığı ve Vivienne'in birden fazla kalem, keçeli kalem ve kurşun kalem kullandığı için her bir kayıt arasında ne kadar zaman geçtiğini söylemek zor.

Romy'yi bebek arabasına koydum ve onu takip ettim. Bir kadınla randevuydu. İş yerinden biri de olabilirdi ama çok samimi görünüyorlardı. Kalbim paramparça oldu.

Babamı takip eden bu akli dengesi yerinde olmayan kadın tarafından şehrin her yerine itilip kakılma düşüncesi endişe verici. Ya yaptığı şeyi onu cezalandırmak için yaptıysa?

Beni güvende tutması ve koruması gerekiyordu ama beni içten içe parçalayan o. Uzun zamandır seks yapmıyoruz. Muhtemelen arkamdan kendi yaşındaki kadınlarla yattığı içindir. Neden şimdi benden nefret ediyor?

Babam hakkında kuruntu mu yapıyor yoksa gerçekten böyle mi oldu anlamak zor. Onun hakkında bildiğim kadarıyla, akli dengesi yerinde değil. Ama babam da günlüğünde anlattığı gibi soğuk bir piç olabilir.

Bugün yataktan çıkamadım. Gideon şehir dışında. Bastian'ı da yanında götürdü. Bizi hiç götürmez. Çok depresifim. Romy'nin ağlaması, beslenmek için yalvarması, kendimi yataktan dışarı sürüklememin tek nedeni. Eğer onu yalnız bırakmazlarsa, hayatıma son vereceğim. Bana nasıl davrandığı için kendini çok kötü hissedirdi.

Kalbim düzensiz bir şekilde atarken günlüğü kapattım. O kadınla yalnız kalma düşüncesi beni strese sokuyor. Zihnimde kendimi değil, Kaitlyn'i görüyorum ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Onun da benim gibi bu kadınla uğraştığını bilmek yıkıcı.

Gözlerimde yaşlarla, tüm resimleri ve günlüğü çılgınca çantaya geri tikiştirmaya başladım. Sonra da çantama tikiştiriyorum. İçimden acı dolu bir feryat kopuyor. Caius'la olan ve tecavüzün dehşetini geri getiren kavga ve şimdi Vivienne'le olan tüm bu şeyler arasında, kendimi içi boşalmış ve kırılgan hissediyorum.

Ve beni tutacak, her şeyin yoluna gireceğine dair söz verecek kimse yok.

Banyo kapısı hızla açıldı. Gerginim, başka bir savaşa hazırım Caius. Ama o değil. Theo küvetin üzerine eğiliyor, kollarını altıma koyuyor ve beni dışarı çıkarıyor. Gözyaşlarım sel olup akarken ona sarılıyorum.

Hâlâ beni önemseyen biri olduğunu hatırlatıyor.

İstediğim bu değil ama şu anda seçici davranacak durumda değilim.

CHAPTER SIXTEEN

Caius

Romy dikkat dağıtıyor.

Bu sabah onu otel odasında bıraktım, kaçmam ve Calista'nın bana gönderdiği mesajı incelemem gerekiyordu. Kafamı boşaltmak için bu gerekliydi. Calista'ya cevap vermeye çalıştım ama cevap vermedi.

Daha da kötüsü, telefonun yerini tespit edemiyordum. Aşağıda, kamp kurduğum otelin lobisinde saatlerce uğraştım. Kahve içip dizüstü bilgisayarım da her zamanki kanallarımı tararken personel beni rahat bıraktı.

Hiçbir şey.

On yılı aşkın süredir yaptığım tek şey buymuş gibi hissediyorum. Var olmayan bir şeyi . En azından öyle hissettiriyor.

Ama o .

Gönderdiği mesajlar kanıttı.

Başka birinin bana bu detayları vermesine yok.

Babam olabilirdi.

Her ne kadar kolay lokma olsa da, içimden bir ses bana mesajları gönderenin o olmadığını söylüyor. Babam bana ulaşmak isteseydi, bu konuda çok daha akıllıca davranırdı. Ayrıca, bir sebebi yok.

Tabii Romy'ye fazla kaptırdığını .

Bu hala mantıklı değil.

"Bir tane daha, bebeğim?" diye soruyor güzel barmen.

Lobiden bara geçeli saatler oldu. Dizüstü bilgisayarım barın üstünde kapalı duruyor ve bardağım boş. Gözlerim kamaşıyor ve sarhoş olmaya yaklaşıyorum. Bu kesinlikle Calista'yı arama çabalarım a yardımcı olmayacak.

Saatime bakıyorum, gece on biri geçtiğini görünce şaşırıyorum. Bütün gün yoktum.

Romy hala üzgün mü yoksa atlattı mı?

Geri dönmem gerek. Zaten işe yarar bir şey bulduğum da söylenemez.

"Hayır," diyorum üzümlere. "Sadece hesabımı odama yükleyin."

Cüzdanımdan yüz dolarlık bir banknot bahşış için ona uzatıyorum. Bana çapkınca sırtıyor ama ben ilgilenmiyorum. Elbette hoş biri ama zaten yatağında bekleyen bir kız var. Denkleme bir tane daha eklememe gerek olmadığına eminim.

"İyi akşamlar."

İşten çıkarıldığı için hayal kırıklığına uğradıysa da belli etmiyor. Dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi başımı eğip teşekkür ediyorum. Oda biraz eğiliyor. Sersemlemeden önce mideme yemek koymak akıllıca olurdu. İçki festivalime saatler kala bir sepet mozzarella çubuğu alkolü emmek için pek işe yaramadı.

Asansöre binip süitimize çıkmayı başardım. Babam ne yaptığımı öğrenmek için mesaj attı ama ben onu görmezden geldim. Calista konusunda ne yapacağımı bulana kadar ondan uzak durmak istiyorum. Her şey karmakarışıkken kafamın içine girmesine ihtiyacım yok.

Süit karanlık. Kaitlyn'in kapısı kapalı. Benim odamın kapısı da kapalı. Dizüstü bilgisayarımı olabildiğince sessiz bir şekilde sehpanın üzerine bıraktıktan sonra odamıza giriyorum. Banyodan gelen ışık odayı aydınlatıyor ama yatağı iyi göremiyorum. Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve sendeleyerek başucu lambasına doğru ilerliyorum.

"Dostum, bu da ne böyle?" diye homurdanıyor derinden gelen bir ses.

Başımı çevirdiğimde Theo'nun kadınıma sarılmış olduğunu görüyorum. Adam tamamen giyinik, ama kadın yetersiz pijamalarını giymiş; sadece bir şort ve giydiğini gördüğüm en ince, en dar tişört. Onları yatakta birlikte görmek kanımı kaynatıyor.

"Get. Al. Siktir. Çık. Of. Yatağımdan. Yatağımdan." Boynumu kırıyorum, oradaki ani gerginliği gevşetmeye çalışıyorum. Vurgulama için parmağımı kapıya doğru uzatıyorum. "Şimdi."

Theo bana ters ters bakıyor ama akıllıca yataktan kayıyor. Eli artık kızın kalçasında olmadığı için daha rahat nefes alabiliyorum. Üzerinde sert bir kıyafet olduğu gerçeğini özlemiyorum.

Kıçında hissetti mi?

Onu boğma dürtüsü çok güçlü. Bunu hissetmiş olmalı çünkü beni kelimelerle kışkırtmıyor ve kapıya doğru ilerlerken ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Yine de benden duyduğu açık hoşnutsuzluğu saklamıyor.

Romy'yle işi batırdım.

Yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum.

Ne olmuş yani? İlk kez üzerime çullanmaya hazır mı?

Kapı arkasından kapanır kapanmaz iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum ve Romy ile birlikte yatağa giriyorum. Şişmiş, kırmızı göz kapakları ve benekli yanakları bütün günü ağlayarak geçirdiğinin kanıtı.

Benim yüzümden mi?

Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Kendimi durduramadan nemli saçlarını yüzünden çekip alınına bir öpücük konduruyorum. Yeni şampuanlanmış saçları ve sadece ona ait olan bir tatlılık kokuyor.

Yatakta onunla birlikte olan, ona sarılan ve onu rahatlatan ben olmalıydım, Theo değil.

Artık buradasın, salak.

Bir kolumu altından geçirerek onu kendime çektim. Sanki içgüdüsel olarak göğsüme uzanıyor ve bacağına benimkiyle birleştiriyor. Baş omzuma yaslanacak ve nefesi boynumun kenarını gıcıklayacak şekilde onu kendime yaklaşıtıyorum.

Onu tam burada, böyle seviyorum.

Islak saçlarıyla oynarken, bu kızla planlarımın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ona ne kadar uzun süre sahip olursam, gizliden gizliye onu elimde tutmayı o kadar çok istiyorum. Bu gurur duyduğum ya da yüksek sesle itiraf ettiğim bir şey değil. Sadece onun etrafımda olmasından hoşlanıyorum.

Küstah, seksi ve çok zeki.

"Kız kardeşinle ilgili bir şey bulabildin mi?" diye fısıldıyor, uykudan sesi kısılmış. "Bütün gün yoktun. Bir şey bulmanı umuyordum."

Kalbim ısındı. Alkolden ya da kız kardeşim hakkında dertleşebileceğim birinin olması güzel bir duygu olabilir. Romy onu biliyor ve onu bulmama yardım etmek istiyor.

"Görünüşe göre sen de benim Bastian'la büyürken olduğum gibi ona yakınmışsın," diye üzgün bir tonda devam ediyor. "Sevdiğin birini kaybetmek acı verir. Bastian için üzgünüm ama isteseydim onu görmeye gidebilirdim. Senin böyle bir lüksün yok."

Göğsümün içinde kız kardeşimin yaşadığı yarık her zamankinden daha boş geliyor. Kalbimin üzerindeki deriyi ovalayarak oradaki kaybın acısını dindirmeye çalışıyorum.

"Sadece onu geri istiyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "İsteddiğini biliyorum."

Üzerimize sessizlik çöküyor ve uyuyup kalmadığını merak ediyorum. Sonra eli göğsümden yukarı kayıyor ve benimkini örtüyor.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Az önce tam bir hıyar gibi davrandım. Kayıp kız kardeşimden gelen mesaj beni şok etti."

Dirseğinin üzerinde oturuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne zamandır kayıp? Biri onu kaçırdı mı?"

Benim için endişelenmesi düşünceli, ama şişmiş dudakları dikkatimi dağıtıyor. Theo onu yine öptü mü? Onu vücudundan silmek için duyduğum ani dürtü, onu öpmek için ayağa kalkmama neden oldu. Beni nazıkçe geri itmeden önce öpücüğüme karşı gülümsüyor.

"Seni böyle sevsem de, bir konuşmanın ortasındayız Caius."

Öpücüğümden kaçtığı için dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve etini ağzıma alıyorum. Hızlı ve sert bir şekilde çektiğimden emin oluyorum, gözle görülür bir iz daha bırakacağımdan eminim.

"Caius," diye mırıldanarak yatağa uzanıyor. "Bu konu hakkında konuşmaktan kaçınıyorsun."

"Sonra konuşuruz," diye törpüledim boynunu. "Senin içine ihtiyacım var, aşkım."

Onu tekrar dudaklarından öptüğümde inliyor ve beni itmiyor. Vücudumu onunkinin üzerine yuvarlıyorum, vücudunun kısıtılmış ve benim merhametimde olmasının tadını çıkarıyorum. Elim gömleğinin altından kayıyor ve mükemmel göğüslerinden birini kolayca buluyor.

"Tadın alkol gibi," diyor öpücüklerin arasında. "Sarhoş musun?"

"Senden."

O kıkırdıyor ve ben de kendimi tutamayıp sırıtıyorum. Tüm hayatım ciddiydi. Onunlayken daha hafif, eğlenceli anlar oluyor. Normal insanlar böyle mi davranır?

"Barmen beni istedi," diye itiraf ediyorum, acaba bu onu kışkandıracak mı? "Ona sahip olabilirdim."

Kolumun tarafına . "Ciddi misin? Bırak beni."

Alt dudağını ısıırıyorum ve bırakmadan önce çekiştiriyorum. Gözlerim onunkilere dikildi. "Tek düşünebildiğim sendin. Onu istemiyorum. Burada olmak istiyorum. Beni nasıl delirteceğini bilen tek kişi sensin."

Ondan gelen memnun iç çekiş beni tekrar gülümsetiyor. Gözleri, zihnindeki ifadeyi kataloglamak istercesine yüzümde geziniyor. O doyarken ben de tişörtünü çıkarmaya başlıyorum. Onu attıktan sonra dizlerimin üzerine oturuyorum, böylece şortunu da çıkarabiliyorum.

Şimdi çıplak ve beni bekliyor.

"Çok ateşlisin," diye mırıldanıyorum boxerımı çıkarırken. "Beni delirtiyorsun."

Uzun bacakları etrafımı sararak beni kendisine doğru çekiyor. Ağzımı onunkine çarpıyorum, onu açığa çıkmış bir tutkuyla öpüyorum. Sertleşmiş ve ön sperm sızdıran sikim amına yaslanmış, girmeyi bekliyor. Hemen başlamak yerine, derin öpüşmeye devam ediyoruz, birbirimizin bedenlerini tanırken ellerimiz birbirimizin etinde geziniyor.

Kıvranmaya başladığında, yaptığımız şeyi tırmandırmak istediğini anlıyorum.

"Amını yalamamı ister misin?" Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirerek soruyorum.

"Evet, ama sonra. Şu anda sana tekrar bağlı hissetmeye ihtiyacım var. Bu duyguyu seviyorum."

Sikimi kavramak için aramıza uzanıyorum ve sonra kaygan deliğini kızdırıyorum. İçine bastırdığımda keskin bir nefes alıyor. Tahrik olmuş ve ıslak olmasına rağmen, sıkı vücuduna girmek için hâlâ çaba sarf ediyorum. Tamamen içine girmeden önce sikimi kayganlaştırmak için birkaç sığ vuruş gerekiyor.

"Bu his," diye mırıldanıyor, zevkten titriyor. "Çok... yoğun." Önce dudağını sonra da çenesini ısııyorum. "Buna bayılıyorsun."

Başını salladığında, sertçe itmeye başladım. Boşalma ihtiyacı çok büyük. Sadece onu sikerek boşalmasını sağlayabilir miyim emin değilim, bu yüzden parmaklarımı klitorisinin üzerinde kaydırıyorum, öfkeyle ovuyorum. Bu onun vücudunu ateşe veriyor gibi görünüyor. Omuzlarıma pençelerini geçiriyor ve boğuk zevk sesleri çıkarıyor.

"Acıtıyor," diye açıklıyor nefes nefese. "Ama aynı zamanda iyi hissettiriyor. Açıklayamıyorum o."

Klitorisini çimve bir çığlık atıyor. "Anladım. Konuşmayı kes ve orgazm ol. Gelmemek için kendini çok iyi hissediyorsun."

Altımda çırpınıyor, dokunuşumdan aldığı zevk onu ele geçiriyor. Kalçalarımın her hareketiyle birlikte komodinin üzerindeki abajurun sallanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde içine girmeye devam ediyorum.

Ondan gelen iniltili bir ses, serbest kalacağının sinyalini veriyor. Vücudundaki her kas kasılıyor, ardından tüm vücudu titreyerek patlıyor. Çılgınca titrerken ve amcığı sikimi sağarken, kendi zevkimin tüm kontrolünü kaybediyorum.

Taşaklarım geriliyor ve sonra mutluluk omurgamdan aşağı akıyor. İçimden sıcak döller fişkırıyor, onun titreyen bedenine akıyor. Geri çekilmemek ve onun yerine onu doldurmak neredeyse orgazmın kendisi kadar iyi hissettiriyor. Beynim bağırıyor

çekip gergin karnının her tarafına boşalmamı istiyor ama içimdeki ilkel, tamamen erkek olan kısım, içimdeki son damla da dökülene kadar kasılmaya devam ediyor.

Geçen sefer ona olan hislerimden korktuğum için kaçmıştım. Bu sefer kalıyorum.

Şişmiş gözlerine ve şişmiş dudaklarına bakıyorum, ne kadar güzel olduğuna hayranlıkla bakıyorum. Alkol bu sefer çekingenliğimi azaltmış olabilir ve ben de bundan faydalaniyorum. Sikim sarkıyor ama ondan kurtulmak için acele etmiyorum.

Ona tembel bir gülümseme gösteriyorum. "şekilde uyuyabilirim." "Ortalığı dağıttık. Bu şekilde uyuyamazsın."

Bedenim onunkinin üstünde gevşiyor. Başımı yanındaki yastığa yaslıyorum ama ondan ayrılmak için hiçbir harekette bulunmuyorum. "Bahse girmek ister misin?"

Saniyeler içinde uyuyakalıyorum.

Bir süre sonra sikim beni uyandırıyor ve kaldığımız yerden devam etmek için oldukça uygun bir pozisyonda.

CHAPTER SEVENTEEN

Romy

Kapının vurulması beni uyandırdı. Tepeden tırnağa yara bere içindeyim. Dün gecenin anıları bir ışık gösterisi gibi içeri süzülüyor.

Seks yaptık.

Birçok kez.

Aslında, bir saatten fazla uyuyabildiğimden emin değilim. Ne zaman düşsem, Caius beni bir çeşit zevkle uyandırır. En iyisi, dili içimdeyken uyanmaktır.

Bu sabah neden uyandığımı hatırlatan sesler devam ediyor. Caius tamamen kendinden geçmiş, kapıyı açmamızı sağlamaya çalışan kişinin farkında değil. Bugün çok güzel bir akşamdan kalma olacak.

Sallanan, zayıf bacaklarımın üzerinde beceriksizce yataktan kalkıyorum. Meğer gece boyunca birden fazla orgazm yaşamak tüm vücudunuzu maraton koşmuş gibi hissettiriyormuş. Kasların var olduğunu bile bilmediğim yerlerimde kas ağrıları var.

Kıyafetlerimi hiçbir yerde bulamıyorum ama Caius'un beyaz gömleğinin dikkatsizce yere atıldığını görüyorum. Onu kapıp üzerime geçiriyorum. Kapıya doğru giderken, ziyaretçiye hiçbir şey göstermediğimden emin olmak için yeterince düğmeyi hızlıca ilikliyorum.

"Kim o?" Gözetleme deliğinden bakarken tıslıyorum.

Bastian mı?

Neden burada olduğuna şaşırmış bir halde kapının kilidini açıyorum. Yüz hatlarından rahatlama akıyor. Beni gördüğü için gerçekten mutlu görünüyordu. Onun için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim.

"Konuşabilir miyiz?" diye sorar, kaşları birbirine kenetlenir. "Lütfen."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kardeşimin önünde zar zor giyindiğim gerçeğinden rahatsız oluyorum. Kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

"Kahve ister misin?" Mini mutfığa doğru ilerlerken sordum. "Tabii."

O bölgenin ışığını açıyorum ve bir kâğıt parçası görüyorum. Kağıdın üzerine bir not karalanmış.

Ben ve çocuk babamla kahvaltuya gittik. Geçen gece siz ikiniz kavga ederken kanepede uyumak işkence gibiydi. Sonra görüşürüz. - Theo

Şimdi kendimi nankör bir velet gibi hissediyorum. Vivienne'in günlüğünde bulduğum ve Caius'un benden sakladığı şeyler yüzünden üzgünken Theo beni teselli etti. Bana yemek ısmarladı, benimle film izledi, bana daha fazla yemek ısmarladı ve tüm bu süre boyunca Kaitlyn'in iyi olduğundan emin oldu. Sonra, kendimi yalnız ve yenilmiş hissettiğimde, benimle yatağa girdi ve bana sarıldı.

Beni arkadaştan daha çok sevdiğini biliyorum. Aslında, onu kendi tarafıma çekmek için daha önce buna oynamıştım. Ama ona karşı hissettiğim şey saf arkadaşlık. Caius ile çok farklı.

Caius beni tüketiyor.

Onun için yanıyorum.

Tanrım, tam bir kaltağım.

Ben kahvelerimizi hazırlarken Bastian arkamda volta atıyor. Theo'yu nasıl incitmiş olabileceğimden ziyade kardeşimin neden burada olduğuna odaklanmaya çalışıyorum. Onun üzgün olduğunu bilmek bana ne kadar acı verse de, Caius ile yeni bir bölgeye geçtiğim için üzgün değilim.

Her şey karmakarışık ama dün gece birbirimize bağlandık. Bunu inkar etmek ya da değiştirmek mümkün değil. Onunla tekrar yatağa girip beşinci raundu ya da kaçınıcı raunttaysak onu yapma düşüncesi tenimi kızartıyor.

"Ee," diyorum, dönüp kahve fincanını kardeşime doğru iterek. "Konuş."

Bakışları boynuma düşüyor ve gözleri kısıyor. Tenimin neye benzediğini ancak hayal edebiliyorum. Gecenin bir yarısı, Caius söylediği gibi beni "işaretlemekten" büyük keyif aldı. O zamanlar sıcak ve zevkliydi. Şimdi ise utanıyorum.

"Ne?" Savunmacı bir tonda talep ediyorum.

Cevap veremeden arkasından ayak sesleri geliyor. *Üzerinde boxer'ından başka bir şey olmadan* bana doğru ilerleyen Caius'un uykulu gözlerini yakalıyorum.

"Benim için de yaptın mı, aşkım?" Caius başımın üstünü gagalarken, avucu gömleğimin altından kayarak çıplak kıkımın yanağını avuçluyor. "Akşamdan kalma gibiyim."

Onu kendimden uzaklaştırmak için kupamı ona uzattım. Onu istemediğimden değil, çünkü gerçekten istiyorum, ama kardeşim bir metre ötemde dururken olmaz. Caius kupayı almak için kıkımı bırakıyor. Yudumluyor ve dövmeli kaburgalarını kaşırken inliyor. İçimde bir sıcaklık dalgalanıyor.

Bastian yüzünde tiksinti ifadesiyle ona bakıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

"Onunla yalnız mı kalmak istiyorsun?" Caius kardeşime karşı duyduğu hoşnutsuzluğu zorlukla bastırarak soruyor. "Sen nasıl istersen, aşkım."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı. Gerçekten umursuyor mu yoksa sadece Bastian'ı kızdırmaya mı çalışıyor anlamak zor.

"Yalnız konuşabiliriz," diyorum nefes nefese. "Sorun değil. Gidip aileni bulmalısın. Kahvaltıya gittiler."

Caius bir süre beni inceledikten sonra başını sallıyor. "Seninle duş almak isterdim ama bunu daha sonra yapabiliriz." Yarısı boş kupayı bana geri veriyor ve bir aile üyesi tarafından asla görülmemesi gereken ıslak, dağınık bir öpücük alıyor. "Bana ihtiyacın olursa ara. Otelden ayrılma."

Patronluk taslamasına gözlerimi deviriyorum ama umursuyor gibi görüldüğü için minnettarım. Kendimi bu konuşma için fazla soyunmuş hissediyorum ama Caius'la odama gidersem Bastian için işlerin çok daha garip bir hal alacağını hissediyorum çünkü uslu durmamızın imkânı yok.

Dudaklarımdaki sırtışla mücadele etmek çok zor. Kendimi ortaokuldaymışım ve hoşlandığım çocuk da benden hoşlandığını onaylamış gibi hissediyorum. Bu çok aptalca.

Kaitlyn'in battaniyesini yerden alıp koltuğa yerleştiriyorum ve çıplak bacaklarımın üzerine çekiyorum. Bu beni biraz daha derli toplu hissettiriyor. Bastian, eğer onu tanıyorsam polo tişörtünün üzerine pantolon ve ceket giymiş, kanepede oturuyor. Bakışları yine boynuma kayıyor. Orada gördüğü şey burun deliklerinin açılmasına neden oluyor.

Havadan sudan konuşuyoruz ve içimden bir ses Bastian'ın Caius gidene kadar oyalandığını söylüyor. On beş dakika sonra Caius yatak odasından yeni duş almış ve yemek yiyebilecek kadar güzel kokarak çıkıyor. Bana doğru yürürken kara gözleri beni yutuyor.

"En fazla bir saatliğine gideceğim," diyor, parmağını çenemin altına sokuyor ve başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşturuyor. "Yeterince vaktimiz var."

Naneli öpücüğü baş döndürücü. Benimle işini bitirdiğinde dudaklarımı ayırmış ve nefes nefese kalmıştım. Süitten çıkarken arkasından bakakalıyorum. Kardeşime tekrar bakabilmem için saniyeler geçmesi gerekiyor.

"Seni büyüğü altına almış."

Kelimeler, kızgın ve ani, derime işliyor. "Pardon?" "İnsanları kontrol altında tutmak için ne tür çılgınlıklar yapıyorlarsa," dedi. mırıldanıyor. "Bunu sana o yapıyor."

Dişlerimi sıkıyorum, içimde öfke yükseliyor. Onun üzerine gitmek yerine, bakışlarımı ona dikiyorum. "Bu ziyaretin amacına gel."

Ses tonumla irkildi ve minderlere yaslandı. "Siktir. Üzgünüm, Romy. Ben sadece... geçen günden beri kafam çok karışık."

"Sence ben nasıl hissediyorum?" Soru sorar gibi bir kaşımı kaldırıyorum. "Ailem yıllardır bana yalan söylemekten başka bir şey yapmadı."

"Biliyorum," diyor kaşlarını çatarak. "İşte bu yüzden buradayım. Özür dilemek ve açık bir kitap olmak için. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım."

Koltuğumda kıpırdanıyorum ve battaniyenin bir ucunu avucumun içinde çeviriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Megan konusunda daha az kafam karışık. Bu... şey, en hafif tabirle sinir bozucu ama... kadar incitici değil."

"Vivienne."

Ona sertçe başımı salladım. "Evet. Hayal ettiğim dadı."

Utanarak ve yüzünü buruşturarak bakma nezaketini gösteriyor. "Hepsi babamın fikriydi. Ben sadece bir çocuktum. Yardımcı olacağını söylediği için kabul ettim."

Ona ne kadar kızmak istesem de bana doğruyu söylediğini biliyorum. Babam kontrolcü ve zorba olabilir. Eğer bir şeyin kanun olduğunu söylüyorsa, başınıza bela açmamak için o kanuna uysanız iyi edersiniz.

"Beni delirtti," diyorum ona, sesim titreyerek. "Yalanlar kafamı allak bullak etti, Bas."

Avucunu yüzünde gezdiriyor. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Ne kadar yanlış olduğunu şimdi anlıyorum."

Duygudan boğazım ağrıyor ama dünden beri ağlıyorum. "Bana neler olduğunu anlat. Nasıl öğrendin?"

Yutkunurken adem elması sallanıyor, gözlerimle buluşamıyor. "Bir gün Vivienne ile her şey yolundaydı. Sahile bir gezi planlıyorduk. Ve sonra..." Bir an için sessizleşiyor. "Gecenin bir yarısı bağırışmalar oldu. Babam bağıırıyordu. Daha önce hiç böyle bağırdığını duymamıştım."

Babam bir pislik olmasına rağmen, güvendiğiniz birinin kendi çatınız altında küçük kızınıza böyle korkunç şeyler yaptığını öğrenmenin ne kadar üzücü olduğunu bilmek kalbimi acıtıyor.

"Beni uyandırdılar," diye anlatıyor Bastian. "Dinlemek için odamdan çıktım. Babam odasındaydı, o yatakta oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlarken eşyalarını poşetlere dolduruyordu." Kaşlarını çatıyor. "Her zaman çok şıktı; topuklu ayakkabı giyerdi, makyaj yapardı, güzel saçları ve tırnakları vardı. Ama o gece? Enkaz gibiydi."

"mü yakalandı?" Alt dudağım titreyerek soruyorum.

Böyle korkunç bir olayı hatırlayamadığıma şaşırmış gibi başını eğip beni inceliyor. Babam unutmam için iyi para ödedi.

"Onunla konuşurken duyduklarımın anladığım kadarıyla evet. Tuhaf davrandığını söylüyordu ve bir şey ona onu kontrol etmesini söyledi." Bastian tekrar sertçe yutkunuyor ve parmak eklemlerine bakıyor. "Ona vurmasına nasıl şaşırdığıyla ilgili bir şeyler söyledi. Ona bunu hak eden bir pedofil dedi."

"Ona vurdu mu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Ah evet." Hatırlayınca başını sallıyor. "Sadece bir tokat da değil. Kafasına vurdum. Ben onu gördüğümde gözünün altı morarmıştı bile."

"Nerede kalmıştım?"

"Şey," diyor üzüntüyle, "benim de sorum buydu. Ne olduğunu fark eder etmez hemen odana koştum. Önce seni bulamadım ama sonra dolabındaki bebeklerin ve oyuncaklarının altına saklanmış halde buldum."

Sözleri karşısında ürperiyorum, devam etsin diye gözlerimi ona dikiyorum.

"Canavar hakkında mırıldanıyordun ve sen..." Gözyaşları oluşurken yumruğunu ısıyor. "Çıplaktın."

Gözlerim yaşla doldu. için çok fazla. "Sonra ne olacak?"

"Seni oradan çıkardım, yeni pijamalarını giydirdim ve sonra güvende olacağın odama götürdüm." Ağır ağır iç geçiriyor. "Babam ona bağırmaya devam etti ve sonra..."

"O gitmişti."

"Evet, gitmişti. Babam odama geldi, ikimizi kontrol etti ve sonra gitti."

"Hangi noktada bana unutturmanın çözüm olduğuna karar verdi?"

Bastian bakışlarıma kendi sert bakışlarıyla karşılık veriyor. "Sanırım seni bir terapistle götürdükten sonra. Ne söylendiğinden emin değilim ama babam Vivienne'i ve yaptıklarını untabilmen için çok daha yoğun bir terapiye ihtiyacın olacağını söyledi."

Bir bakıma, o kadar yıl sonra onu tanımak zorunda kalmadığım için mutluyum.

"Görünüşe göre işe yaramış," diye mırıldandım. "Unutmuşum ta ki..."

Ta ki Theo beni kaçırana ve Caius'un sorunu olana kadar. Beni ilaçlarıma devam ettirmediler. Ayrıca, kafamla oynadılar.

Crown'ların umduğu sonuçtan ziyade solucan kutusu.

"Vivienne'i bir daha hiç görmedik," diyor Bastian kararlılıkla. "Babamın onun nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Geri dönüp seni çalmaya çalışabileceğinden endişelendiğini biliyorum. İkimizden biri dışında kimseyle yalnız kalmaman gerekiyordu. Sanırım üniversiteye gitmen konusunda bu kadar endişelenmesinin bir nedeni de buydu."

Babamın endişelenmesi düşüncesi, düşünmek için çok garip bir kavram.

"Beni tanıımıyormuş gibi davrandı," diyorum sertçe. "Onunla tanıştığımda ondan korktuğumu hissetmiştim. Onunla ilgili kötü bir şeyler olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum." Gözlerimden daha fazla yaş akıyor. "Kaitlyn'e de o korkunç şeyleri yaptı."

Kardeşim utanç içinde başını öne eğdi. "Üzgünüm, Romy. Başına gelenler için çok üzgünüm."

"Olan oldu," diye homurdandım. "Şimdi hatırlıyorum ve ikinizin de bunu benden saklamaya çalıştığınızı biliyorum. Bu da bana hayatımda başka nelerin yalan olduğunu merak ettiriyor."

Her zaman iddia ettikleri gibi annem gerçekten beni artık görmek istemiyor mu? Yoksa kızını kaybetmenin üzüntüsüyle bir yerlerde bir hayat mı yaşıyor? Bu da bir yalan olabilir. Keşke daha gençken onu görmek için baskı yapsaydım da beni artık sevip sevmediğine kendim karar verebilseydim.

Gözlerini kapatır ve oflar. "Biliyorum. Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Vivienne ve Megan'la olanlar yüzünden güvenin sarsıldı. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. Vivienne'i sana unutturmak için yaptığım her şeyin seni sevdiğim için olduğunu bil."

"Ya Megan?"

"O benim içindi. Bencilce, biliyorum." Burun delikleri alevlendi. "İşte bu yüzden bir Crowne ile birlikte olman beni heyecanlandırmıyor. Ne tür şeyler yapabildiklerini biliyorum."

"Sen ve babam onlarla arkadaşlık ediyorsunuz. İkinizin ne tür şeyler yapabileceğinizi merak ediyorum."

Yüzü buza dönüyor, bana babamı hatırlatıyor. "Biz de onlardan pek farklı değiliz. VEIL küresel bir medya holdinginden daha fazlası. Bizim bir amacımız var."

"Haber vermenin dışında mı?"

"Bazen haberlerin insanların kaldırabileceği porsiyonlarda ya da tatlarda servis edilmesi gerekir," diye belli belirsiz açıklıyor. "İzleyicilerimiz için menüyü oluşturuyor ve onları kendimiz kaşıkla besliyoruz."

"Bu ne demek-"

Telefonunun çalması sorumu yarıda kesti. Telefonu çıkardı ve kaşlarını çattı. "Babam arıyor." Aramayı cevaplamak için kaydırıyor. "Selam, baba. Evet, geliyorum. Yoldayım. Kahve almak için durmam gerekti. Birazdan orada olurum."

Telefon görüşmesini sonlandırır ve aniden ayağa kalkar. "Nereye gidiyorsun?" Kaşlarını çatarak soruyorum.

"Çalışmak için. Babam sana bunları anlattığımı bilseydi..." Başını sallıyor. "Bu bizim sırrımız olabilir mi?"

Görünüşe göre, bu ailenin tek yaptığı bu. Birbirlerinden sır saklamak.

"Tüm alabildiğim bu, ha?"

Başını sallıyor ve sonra eğilip bana hızlıca sarılıyor. "Şimdilik. Belki babam bir gün sana şirketle ilgili her şeyi anlatır. Bilmeyi hak ediyorsun."

Bu şifreli sözlerle ayrılır.

Ne zaman hayatımı kontrol altına aldığımı hissetsem, etrafımda daha fazla soru belirliyor ve kafam her zamankinden daha fazla karışıyor.

CHAPTER EIGHTEEN

Caius

Yüzüme ve saçlarıma düşen kar taneleri, hâlâ lav gibi yanan aletimi soğutmaya yetmiyor. Tanrı aşkına, dışarıdayım ve aletimin şişmesini engellemekte zorlanıyorum.

Dün gece...

Dikkat dağıtmaktan çok daha fazlasıydı. Tüm dünyamın yeniden konumlandırılmasıydı. Romy'nin yapbozlarını hatırladım. Tüm parçaların belli bir şekilde bir araya getirilmesi planlanmıştı, ama sonra o benim dünyama girdi, yıldırım hızıyla hepsini yeniden düzenledi ve şimdi farklı bir resim görüyorum.

Bunu sevdim.

Hem de çok.

Bu da başlı başına sinir bozucu bir durum. Odaklanmam gerekiyor, özellikle de kız kardeşim nihayet hedefimdeyken. Dün, o meşum günde onu terk ettiğimden beri elime geçen en iyi ipucuydu.

Telefonum çalıyor ve bir parçam Romy'nin aramasını umuyor. Bugünlerde aklımın sadece ve sadece ona takılı kalması canımı sıkıyor.

Bu o değil.

Dad: We went ahead and ordered. I got you their special. ETA?

Hızlıca bir cevap yazdım.

Me: That's fine. Around the corner. Two minutes.

Telefonumu ceketimin cebine geri koyduktan sonra hızımı artırıyorum. Romy'nin düşünceleri bir kez daha beynimi dolduruyor.

Dün gece ondan uzak duramadım. Dün gece ondan uzak bile duramadım. Uyandığımda tam anlamıyla onu beceriyordum, bunun gerçekten iyi bir rüya olduğunu düşündüm. Ama rüya değildi. Gerçektir.

Onun içine boşaldın, aptal. Sayılamayacak kadar çok kez.

Hatırlatma sert oldu ama iyi ruh halimi bozmasına izin vermedim. Ayrıca, bir yere gittiği yok. Eğer bir şey olursa, bununla başa çıkacağım.

Sadece onu tutmak için bir sebep istiyorsun.

Bu düşünceyi doğrulamak ya da reddetmek yerine restoranın kapısını açıp içeri giriyorum. Theo, babam ve Kaitlyn'in çoktan oturmuş olduğu arka tarafta bir masa buluyorum. Paltomu çıkarıp babamın yanına oturduktan sonra, Kaitlyn'in dağınık sarı saçlarını karıştırmak için masaya uzanıyorum.

"Ne sipariş ettiniz?" Ona sordum. "Dur tahmin edeyim. Ispanak."

Burnunu kıvırıyor ve başını sallıyor. "Ew, Cai Amca. Çikolata parçacıklı ve krem şantili krep aldım."

"Ama ıspanak yemezsen nasıl kas yapacaksın?" "Kas istemiyorum," diyor hışımla. "Çikolata istiyorum." "Gerçek bir hanımefendi gibi konuştun," diyor Theo ve onu yumruklamak için dönüyor.

Neredeyse diğer dirseğiyle portakal suyu bardağını devirecekti ama babam bardak masanın üzerinden kucağına uçmadan önce onu sabitledi.

Yemeğimi sipariş etme girişiminde bulundukları için minnettarım çünkü açlıktan ölüyorum. Bütün geceyi kız arkadaşını sikerek geçirmek insana bunu yaptırıyor.

Dur. Düşünmeyi. Hakkında. Düşünmeyi.

Theo, sanki beynime uyum sağlamış gibi kaşlarını çatıyor ve telefonuyla mesajlaşmaya başlıyor. Romy'den hoşlanıyor. Bunu anlıyorum. O akıllı ve güzel. Ama o benim. Onu kaçırıp bu büyük fiyaskoyu yaratmış olabilir ama ben ona sahip çıktım. Şimdi, dün gecedен sonra, o kesinlikle benim. Eğer onu tekrar yatakta yakalarsam, bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyeceğim.

Kaitlyn, Barbie bebeklerini masanın üzerinde oturur pozisyona getirmekle meşgul olur ve ardından hepsine önlük yapmak için bir peçeteyi yırtar.

"Elimizde kalan tek aile bu," diyor babam alçak sesle, yakınına eğilerek. "Değerini bil oğlum."

Şimdi bana oğlum dediğinde, on beş yaşındaki gibi sinirlenmiyorum. O benim gerçek babam değil ama son on iki yılımı bana babalık yaparak geçirdi. Birkaç yıl sonra Orion'un gerçek babamdan daha uzun süre babam olacağını düşünmek zor.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Gareth her ne kadar canavar olsa da hâlâ ailemden biriydi. Onu babamdan, Theo'dan ve Kaitlyn'den çaldım.

Onu Romy ile basmayı düşünmeyi reddediyorum. Dün gecedен sonra ona karşı hislerim değişti. Şu anda kendimi masayı devirmekten alıkoyabileceğimden emin değilim.

Bu kadın aklımı kaçırmama neden oluyor.

"Crowne ailesi dışındaki herkes birer piyon, Caius," diye mırıldandı babam. "Bizler yöneticileri ve kontrolörleriyiz. Sana ve kardeşlerine iyi öğrettim."

Aynı fikirdeymişim gibi başımı sallıyorum ama gerçekten öyle değil. Her zaman Calista'ya odaklanmış olsam da, ahlakın yanlış tarafında olmanın ağırlığını hissettim. Biz Crowne'larla yolları kesişen bazı insanlar için bir şeyler hissetmemek için robot ya da psikopat olmak gerekir. Bunun Theo'yu etkilediğini biliyorum. Acı çeken gözlerinde görebiliyorum.

Babama baktığımda o da bana bakıyor, gözleri ruhsuz ve boş. Bizi de kendisi gibi yapmak için çok çalıştı. Onun davranışlarını en iyi taklit eden benim. Ama içimde?

Solomon'un yatındaki o kızı düşündüm. Calista hakkında bilgi almak için duyduğum çaresiz ihtiyaç beni kör etmişti. Orada oturmuş, adamın taciz ettiği kızı -LuLu- izliyordum. Kaitlyn'den on yaş kadar büyüktü.

Romy gelmeden önce, yarattığım bu soğuk ve acımasız adamın arkasına saklanmak kolaydı. Ama o beni soydu ve ortaya çıkardı. Artık görmezden gelmek yok. Yardım edemem ama görüyorum.

Babam en kötüsü.

Gareth'tan bile daha fazla.

Masumlardan pek hoşlanmasa da zihinleri manipüle etmekten büyük keyif alıyor. Bu onun hayatının işi.

Garson yemeğimizi getiriyor ve ben bir yığın bisküvi ve sos görmekten memnun oluyorum. Kaitlyn'in krebi saf şeker gibi görünüyor. Çırpılmış sosla gülen surat yaptıkları için memnun. Biz yerken herkes sessizdi. Romy için bir şeyler getirmeyi not ettim. Dün geceki aralıksız antrenmanımızdan sonra çok acıktığına eminim.

Ailem sapkınlık yapmadığında, yemek yediğimiz ve güldüğümüz bu gibi anlar benim için unutulmaz ve değerlidir. Bana çocukluğumu hatırlatıyor. Annem her zaman en iyi kahvaltıyı hazırlardı ve babam da her zaman büyük bir sevgiyle yerdi.

Theo yemeğinin geri kalanını rekor bir hızla bitirdikten sonra, "Yakınlarda bir elbise dükkânı buldum," diyor. "Kaitlyn'in başkanın balosu için şık bir şeye ihtiyacı olacak. Orada bir stilistle randevulaştım ve denemesi için bazı seçenekler hazırladım." Sonra da yeğenimize, "Bebeklerin gibi prenses elbisesi giymeye hazır mısınız?" diye soruyor.

Bu sorudan sonra Kaitlyn heyecanla çılgılık atmak için yarısı yenmiş krepini bırakır. Babam sırtıyor ve onlara el sallıyor. Onlar gittikten ve biz yemeğimizi bitirdikten sonra masamızı temizlemesi için garsona işaret ediyorum. Kahvelerimizi doldurduktan sonra, babamın karşısındaki kabinin diğer tarafına geçiyorum.

"İyi misin oğlum? Bu sabah kafanın içinde bir şeyler oluyor."

Ona tatlı, seksi esirime kafayı taktığımı söylememin imkanı yok.

"Evet. Bastian'ın Bastian'ın Romy'ye ne söylediğini merak ediyorum. Bu sabah tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünerek geldi."

"Öyle mi?" Kahvesini yudumluyor ve daha yakına eğiliyor. "Anlat."

Tam olarak ne kadarını söyleyeceğimi merak ediyorum. Babam belli ki onun bu konuda üzgün olduğunu biliyor. Öz kardeşi Megan'ı CUP'tan almak için onunla birlikte çalıştı. Bu ona ihanet gibi geliyor olmalı. Onun yerinde olsaydım benim için de öyle olurdu.

"Romy serttir. Bunu onun yanına bırakmaz." Kupamı kaldırıyorum ve tanıdık kokuyu içime çekiyorum.

Babam koltuğunda arkasına yaslanmış, beni inceliyor. "Şimdiye kadar uysallaşmış olmalıydı, oğlum. Bu sorunu sen devraldığında daha fazla sonuç bekliyordum."

O haklı.

Theo onu kaçırdıktan sonra yatağının yanında durduğumda, her şeyi daha iyi hale getireceğime yemin ettim. O zamanlar, bunu yapmak için her türlü niyetim vardı. Çeşitli yollarla denedim. Ne yazık ki, bazı denekler gibi Romy de normal adaylar gibi tepki vermiyor.

Ayrıca, ona karşı hoşgörülüsün. Ondan hoşlanıyorsun. Beynini yeniden düzenlemeye çalışmaktan vazgeçtin.

Bu kısmı bilmesine gerek yok.

"Hâlâ çalışıyorum," diye yalan söyledim.

Babam kahvesinden bir yudum daha almadan önce, "Sende bir şey var," diyor. "Duygularını bastırmak için her zaman çok uğraştın, ama bir şeyler anlatıyorsun. Gözlerin. İnanılmaz derecede açıklayıcılar."

"Baba..."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, elini kaldırarak. "Langston denen kızla fazla içli dışlı oldun ve bunu sen de biliyorsun."

"Hepsi rol icabı." Omuzlarımı silkiyorum ve soğukkanlı bir kayıtsızlık taklidi yapıyorum. "Benim önceliğim ailemiz. Bunların hepsi bir güç oyunu."

Yalanlarımdan ikna olmayan babam bana sert bir bakış fırlattı. "Bence onu laboratuvara göndermeliyiz. Üzerinde her türlü incelemeyi yapalım. Hatta onunla bire bir çalışacağım."

Romy'nin bağlama sandalyelerinden birine bağlandığını, onu kıracak şeyleri izlemeye ve bunlara katlanmaya zorlandığını düşününce tansiyonum yükseliyor

Aklıma. Fincanımın kulpunu o kadar sert sıkıdığımı fark ediyorum ki sallanmaya başlıyor ve sıcak kahve masanın her tarafına saçılıyor. Biraz fazla güç kullanarak, yüksek bir sesle masanın üzerine koyuyorum.

Babamın ifadesi hiç değişmiyor. Her detayı izliyor ve ben de ona güzel bir gösteri sundum.

"Oğlum," diyor nazik bir gülümsemeyle, "onu sana geri vereceğim. Tüm kusurlarıyla birlikte."

O iltica etmedi.

O bu mükemmel.

Tabii ki lanet yüzüm ona her şeyi açıklıyor.

"Baba," diye acele ediyorum, ses tonumda bıkkınlık var. "Bana zaman ver. Lütfen. Ben hiçbir şey istemiyorum. Asla."

Tamam, şimdi şımarık bir çocuk gibi konuştum. Her neyse.

İlk başta cevap vermiyor. de, bu bir anlaşma değil. "Sen gençken, senden bir duygu görmeyi çok istiyordum. Derinlerde bir yerde bir şey istediğini biliyordum. Sana bunu veremeyeceğimi, sana öğrettiklerimi alıp kendin yapman gerektiğini söylemiştim. Bunca yıl sonra, hala sormadın. Şaşırdım, hepsi bu. Peki ya o?"

Calista.

Kız

kardeşim.

"Peki ya o?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Onu tekrar görmek istemiyor musun? Ben aptal değilim, Caius. Gözümün üzerinde olmadığını, her hareketini izlemediğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Yaptığın her şeyin seni onu bulmaya götüreceğini biliyorum. Yani, Bayan Langston gelene kadar. Sonra, puf, sanki hafızanı kaybetmişsin gibi. Ya da daha kötüsü, sadece sakinle düşünüyorsun. Tecrübelerime dayanarak söylemeliyim ki, bu düşünmek için berbat bir yol."

Öfkeli duyguların yüzüme yansımasını engellemek için umutsuzca çabalıyorum. Korkudan öfkeye ve aradaki her şey buz tutmuş yüzeyi aşmak için savaşıyor. Babam, pusuda bekleyen bir aslan gibi, bunu yaptığım anda saldırmaya hazır.

"Romy'ye ulaşmaya çalışıyorum," diyorum çok daha sakin bir şekilde. "Konu kapanmıştır. Diğer sorunuza gelince. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Babam kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Belki de." Benimle oynuyor ve bu sinir bozucu.

"Şuna ne dersin?" dedi babam, hınzır bir sırıtışla. "Langston prensesi ile ilgilenmeme izin ver, ben de sana Calista hakkında bilmek istediklerini söyleyeyim."

Onun adını ağzından duymak içimde öfke dalgaları yaratıyor. Bunların hepsi onun için büyük bir oyun. Solomon'a babamın yumuşamaya başladığını söylediğimde yalan söylemişim. Yaşlı adam bu oyunu oynama konusunda benden çok daha ileride. Lanet olsun, içindeki programları o yarattı.

"Romy'nin üzerinde CUP Star var mı?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Dün, üvey annesiyle kahvaltıya giderken onu takip eden bir asker vardı. Yapması gerektiği gibi geri çekilmedi."

Babamın kaşları birbirine çatılır. Bu onun söylemlerinden biri. Sanki yeni bir bilgi çalışıyormuş gibi. Yarattığımız şeyi kontrol edemiyorsak bu iyi bir şey olamaz. O da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor ama daha fazla tartışmadan sözümüz kesiliyor.

"Büyükbaba!" Kaitlyn, babamın yanındaki kabine atlıyor. "Balo için bir elbisemiz var!"

Theo'nun hızlı refleksleri olmasaydı, çantadan çıkardığı elbise babamın kahvesine doğru fırlayacaktı. Bize göstermek için elbiseyi ondan alıyor. Pembe ve dantelli. Ona çok yakışacak.

"Prenses elbisesine benziyor," diyor babası ona. "Yanına ayakkabı aldın mı? Başkanla tanışmak için şık olmalısın."

Mutlu bir şekilde başını sallıyor, ikimize de sırıtıyor. Babamın sırlarından biri olan Vivienne'in bir zamanlar Romy'yi incittiği gibi bu küçük kızı da incitmesine izin verildiği için göğsüm ağrıyor.

Hayatımın nereye gittiğinden emin değilim ama sadece Calista'ya odaklanarak boş boş oturamayacağım çok açık. Yardıma ihtiyacı olan başkaları da var. Önümdeki küçük kız ve otelde bıraktığım ateşli kız.

Kahretsin, bu hiç kolay olmayacak.

CHAPTER NINETEEN

Romy

Trafik kilometrelerce uzadı ama umurumda değil. Bu, en azından yarım saat kadar daha su toplamama neden olacak topuklu ayakkabılarımı giymek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Bu akşamki etkinliği dört gözle beklemiyorum ama Caius'un bu yeni versiyonunun yanımda olması bunu biraz daha kabul edilebilir kılıyor.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi kalçamı sıkıyor, babasıyla sohbetini hiç aksatmıyor. Bu kez yolcu koltuğunda oturan Theo, orta sırada oturan Kaitlyn ile şakalaşmak için araya giriyor.

Böyle zamanlarda, bu ailede hoş karşılandığımı hissediyorum. Sanki burada olmayı ben seçmişim gibi. Bu his ne olsun, bu aileyle ilk tanıştığım zamandan çok farklı. Yolculuğum zorlu geçti ama şu anda bulunduğum yeri seviyorum.

Bastian bana başka bir video gönderdi. Bir diğerini izlerken kulaklıklarımın birini kulağıma takıyorum. Dünya'da olan garip şeylerle ilgili geçmiş haber yayınları. İlk mesajında bana bunun çözebileceğim bir bulmaca olduğunu ve belki de yaparken dünyayı da kurtaracağımı söylemişti. Onun bu aptallığı beni eğlendirmişti, ancak kardeşimle daha normal bir yere dönmek iyi hissettirmişti.

İzlediğim üçüncü video, kripto para madenciliği ve yoğun elektrik ihtiyacı nedeniyle atmosferin sera gazı emisyonuna nasıl katkıda bulunduğu hakkındaydı. Bundan önceki videoda beton üretiminin nasıl önemli miktarda karbondioksit yarattığı ve bunun da küresel emisyonlara nasıl katkıda bulunduğu anlatılıyordu.

Caius kısa bir süreliğine izlediğim şeye bakıyor ama sonra tekrar sohbete dalıyor. Somut olmayan bir şey için madencilik yapmanın çevremiz için ne kadar korkunç bir şey olduğu beni büyülüyor. Yapay zeka için de aynı şeyin geçerli olduğunu anlatmaya devam ediyorlar. Acaba Caius, yapay zeka programını insanların -yani benim- seslerini yeniden yaratmak için her kullandığında gezegenimize zarar verdiğini biliyor mu?

Bir tavşan deliğine giriyorum. Her zamanki saplantılı çekişlerimden farklı hissettiriyor. Bu seferki duyularımı keskinleştirmiyor ve beni ihtiyacım olan yere götürmüyor.

Git. Sanki ayak bileklerime bağlanmış taşlar beni zihinsel bir uçurumun derinliklerine çekiyor.

Caius telefonumu elimden çekip alıyor ve cebime sokuyor. Şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum.

"Bunu neden yaptın?" Kulaklığı çıkarırken soruyorum. "Onları izlemenin tam ortasıydım."

"Biliyorum," diye gürlüyor ağzını kulağıma yaklaştırırken. "Dikkatinin üzerimde olması hoşuma gidiyor."

Zihnim hâlâ o lanet olası çevreyle ilgili düşüncelerle dolup taşıyor ama o hızla dikkatimi dağıtıyor. Boynumdaki dudakları beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. Aracın içi karanlık, bu yüzden biri doğrudan bize bakmıyorsa, boynumu öpmesi özel bir şey.

"Bu gece çok seksi görüldüğünü söylemiş miydim?"

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum. "Yine de bana anlatabilirsin." "Çok ateşli, aşkım."

Bana olan arzusunu gizlemeyen bu versiyonu benim favorim. Babasının ya da Theo'nun önünde gösteriş yapmıyor, ki buna minnettarım ama saklamıyor da. Bastian gittikten ve Caius döndükten sonra bu akşamki etkinlik için alışverişe çıktık. O kolayca giyecek bir smokin bulurken benim arayışım çok daha zor oldu. Başkanla tanışmak için ne giyiyorsun?

Başkan kripto para madenciliğinin çevre için ne kadar kötü olduğunu biliyor mu? Belki de videoyu onunla paylaşmalıyım.

Düşüncelerim bir kez daha Caius'a geri dönüyor. Avucu, elbisemin yüksek yırtmacından görünen çıplak kalçamın üzerinde tembelce geziniyor. Arabada başka insanlar da var ama keşke sadece biz olsaydık diyorum. Şu anda bana yapmasına izin vereceğim şeyler...

"Kim olduğunu bildiğin kişiden bir daha haber aldın mı?" İçimde tutuşan ateşin üzerine bir battaniye örtme ihtiyacıyla fısıldıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce. Sanırım bu konuşma burada sona erdi.

Kelimeler yerine öpücüğü tercih ederim. Beni derinden ve öylesine sahiplenerek öpüyor ki kendimi ona ait hissediyorum. Bu kadar istendiğimi ve önemsendiğimi hissetmek güzel.

Ne kadar süre için?

Olumsuz düşünceleri görmezden geliyorum. Onları dışarı itmek ve iyi şeylere odaklanmak kolaydır. Dikkat etmem gereken adam vücudumla nasıl oynayacağını biliyor.

tam da oynanması gerektiği gibi. Parmak uçları tangamın üzerinden amımın dudaklarına değiyor ve şaşkınlıkla sarsılmama neden oluyor. Beni sertçe öpüyor ve içimden gelen şaşkınlık çığlığını bastırıyor.

Bu işi arabada insan varken yapamayız.

Yine de bu süslü elbisenin içinde bacaklarımı ayırmaya çalışıyorum. Fazla hareket edemiyorum, ama o yeterince baskı uygulayabiliyor.

"Sence orada hiç seksi model ya da aktris olacak mı?" Theo ön koltuktan soruyor.

Caius, parmak ucunu tam istediğim yerde tutarken, ona cevap vermek için öpüşmemizden uzaklaşıyor. "Doğal olarak. Güzel insanlar her zaman önce davet edilir."

Kaitlyn daha sonra Theo'ya orada gerçek prensesler olup olmayacağını soruyor. Caius beni kızdırmaya devam ederken onların konuşmalarına ayak uyduramıyorum. Tam boşalacağımı düşündüğüm anda duruyor.

Kalbim kontrolden çıkıyor ve ona ters ters bakmak için kafamı kırbaçlıyorum. Bu, nefesinin altında kıkırdamasına neden oluyor.

Onu gülerken gördüm -gerçekten gülerken- ve şimdi de ben ona gülüyorum. Bu gerçek hayat mı? İlk buluşmamızda bana silah doğrultan ve sonra beni tekrar yerin altına kilitleyen psikopat nerede? Ya da işine geldiğinde beni uyuşturmakta hiçbir sakınca görmeyen uğursuz adam nerede?

Sanırım o da orada. Bu adamın birçok katmanı var.

Bizim ozonumuz gibi mi? Muhtemelen her yerinde delikler vardır. Sadece New York eyaletinin havaya ne kadar emisyon saldıgını merak ediyorum. Keşke telefonum yanımda olsaydı da bu bakabilseydim. Tahmin etmem gerekirse, günlük hayatımızda kullandığımız şeylerin büyük bir kısmını ürettikleri için kazanan Çin olurdu.

Zevk yine içimde zonkluyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Parmağı yine benimle alay ediyor, karanlık aracın ışık parıltılarıyla aydınlanmasını sağlıyor. Çok yakın. Ben de gelmek istiyorum. Neredeyse geldim.

Ve yine durdu.

Onu öldürebilir miyim? Papyonuyla boğabilir miyim?

Devam etmesi için mesajı alacağını umarak koltuğumda kayıyorum. Bırakmadan önce klitorisime bir kez bastırıyor. Sadece kaba.

"Sen zalim bir adamsın," diye homurdanıyorum sessizce. "Bu senin cezan."

Alay ediyorum. "Ne için?"

Cevap vermiyor. Parmağı işe geri dönüyor. Bileğini kavıyorum, onu tam istediğim yerde tutuyorum. Bacaklarım serbest bırakma ihtiyacıyla titriyor. İniltili bir sesin kaçmasına engel olamıyorum ama o hemen başka bir derin öpücükle yutuyor.

Bu sefer beni uçurumun kenarına götürüyor. Zevk dalgasına binerken sessiz kalmak inanılmaz bir başarı. Parmağı bacaklarımın arasında daha derine itiyor, beni uyarılmamın ıslak noktasına sürüyor. Seks şenliğimizden dolayı hala ağrım var, ama yalnız olsaydık, sırf bu bağlantıyı tekrar kurmak için oradaki acıya rağmen bir kez daha denerdim.

Sonunda elini çekip elbisemi düzeltiyor. Sonra, gözleri gözlerime kilitlenmişken, parmağının ucunu kabaca yalıyor. İçime bir sıcaklık doluyor, hiç şüphesiz tenimi kıpkırmızı boyuyor. Karanlık arabada kimsenin göremediğine şükrediyorum.

"Çok iğrençsin," diye fısıldıyorum, başımı omzuna yaslayarak. O yine gülüyor. Tanrım, bu kalbimi nasıl da ısıtıyor.

"Az önce tattığım şeyde iğrenç bir şey yoktu."

Kaitlyn ve Theo hızlı bir şekilde mantıklı bile olmayan aptalca şakalar yapıyor, bu yüzden ne yaptığımıza dikkat edemeyecek kadar meşguller.

Kolu bana sarılıyor, beni kendine çekiyor. Keşke bu gece bu şeye gitmek zorunda olmasaydık. Birbirimizle oynasırken Caius'un yanına yapışmış bir şekilde şehirde dolaşmayı tercih ederdim. Yapabileceği daha iğrenç şeyleri hayal etmeye çalışıyorum ama zihnim sürekli o videolara geri dönüyor.

Gezegeni öldürmek mi istiyorlar? Kötü gaz emisyonları sonunda atmosferde en kötü etkilerini gösterdiğinde ne olacak? Hepimiz boğulup ölecek miyiz?

Bunu Bastian'la konuşmam gerek.

Telefonumu aramak için Caius'un ceketinin cebini yokladığımda bileğimi tutuyor.

"Hayır," diyor usulca.

"Neden?" "Çünkü ben öyle dedim."

Bana babamı hatırlatan ses tonuna sinirleniyorum. Kolumu serbest bırakma çabalarım boşa çıkıyor. "Caius, telefonumu ver. Daha önce bir şey izliyordum-"

"Biliyorum." Kavrayışı sıkılaşıyor ve .

Yaptıklarına sinirlendim ama bu kripto para madenciliği tesislerinin neye benzediğini merak ettiğimde sinirim çabucak geçti. Bir tanesini kapattırmak ne kadar kolay olurdu? Belki bombalayabilirim.

Bekle, ne?

Dışarıdaki sert hava ile hiçbir ilgisi olmayan soğuk ve gergin bir hisse kapılıyorum. Neden bu videolara bu kadar takıntılıyım? Ne zamandan beri bu şeyleri gerçekten önemsiyorum?

Zihnim kendi sağduyumla ve daha fazlasını izlemenin baştan çıkarıcı ihtiyacıyla savaşıyor.

"Belki babam bir gün sana şirket hakkında her şeyi anlatır. Bilmeyi hak ediyorsun."

Bastian'ın önceki sözleri aklımdan çıkmıyor. Crowne'ların benim ailemle olan bağlantısı masum olamaz. Crowne'larla aynı siperdeyim ve ne yaptıklarını çok iyi biliyorum.

Bastian'ın bana göndermeye çalıştığı bir mesaj var mıydı?

Ailemiz bir şekilde Dünya'nın atmosferine zarar verme işine mi karıştı?

Hayır.

Bu çok... Bilmiyorum, *karmaşık*. Bundan daha basit.

Tam yüzümün önünde.

Düşün.

Babamın bu kadar gizli kapaklı ne yaptığını anlamaya çalıştıkça aklım aptal videoya, aptal kripto para madenciliğine ve aptal atmosfere geri dönüyor.

Bir kız bombayı nereden alır ki?

Telefonumu geri aldığımda, bunu öğrenmem gerekecek...

CHAPTER TWENTY

Caius

Romy bugün erken saatlerde aldığı uçuk mavi elbisenin içinde tam bir afet. Soyunma odasından çıktığında, elbiseyi üzerinden çıkarmak için takip etmek üzereydim. ona yardım eden kadın benden önce davrandı.

Artık mekandayız, diğer herkesin de onun ne kadar muhteşem olduğunu fark etmesine şaşırmadım. Elbise onun zayıf ve kaslı vücuduna tam oturuyor ve seksi bacaklarını tamamen ortaya çıkarıyor. Her adım attığında, tüm mekâna zarif tenini gösteriyor. Elim çıplaklığını örtmek için seçiriyor ve onu herkesten saklıyor.

Yine de gördüğü ilgi benim için iyi. Balo salonundan geçerken hem erkeklerin hem de kadınların dikkati dağılıyor, her biri aval aval ona bakıyor. Bazıları fısıldaşıyor, şüphesiz ünlü ya da tanınmaları gereken biri olup olmadığını soruyorlar. Onun sohbet konusu olması hoşuma gidiyor. Etrafındaki insanları incelemek için bana bolca zaman veriyor.

Tuvalet için etrafı tarıyorum. El sıkışırken yakalanmadan önce ellerimi yıkamam gerekecek. İsteyeceğim son şey onun kokusunu bu odadaki her azgın köpeğe bulaştırmak.

"Ona göz kulak ol, tamam mı?" Theo'ya söyledim. "Tuvalette bir mola vermem gerekiyor."

Başını sallıyor, gözlerini onun kışından alamıyor. Onun için çok zor olmamalı. Homurdanarak teşekkür ediyorum ve tuvalete gitmek için izin istiyorum. Cebimdeki telefonu gelen mesajlarla vızıldamaya devam ediyor. Bastian'ın ona başka ne gönderdiğini merak ediyorum.

Gönderdiği şeyin bir yöntemi vardı ve bu onu etkiledi.

Tam olarak ne olduğunu bulacağım.

Banyoya giriyorum ve lavaboya doğru ilerliyorum. Ne kadar güzel koktuğunu hatırlatacak bir kokunun tadını çıkardıktan sonra sabun ve suyla temizleniyorum. Kurulandıktan sonra cebimden telefonunu çıkarıyorum. Bu telefonu ben ayarladığım için, kendi kodumla onun kilit ekranını atlatıyorum.

Sağ ol baba.

Ona bilgisayar öğrenmek istediğimi söylediğimde bana bildiği her şeyi öğretti ama aynı zamanda dünyaca ünlü bilgisayar korsanlarını ve programcıları işe aldı. Hepsini bir sünger gibi emdim. On beş yaşındaki hangi çocuk eğlenmek için şirketleri, web sitelerini ve insanların telefonlarını hackleme hayalleri kurmaz ki? Bir genç olarak bundan oldukça keyif aldım.

Mesajları Bastian'ın videolarıyla dolu. Telefonunu kurduğumda, benim telefonuma yönlendirilen ailesinin sahte kişilerini oluşturdum. Yarattığım program onlara o olarak cevap vermemi sağladı. Ona gelince, onlar gibi cevap verme ya da mesajlarını ona iletme zahmetine girmedim. Onlarla ilişkisinin tamamen kesilmesi onun uyumlu olması için daha iyiydi.

Peki ona nasıl ulaşmış?

Bugün ben kahvaltıdayken bu manevrayı yapmış olması beni biraz sinirlendirdi. Yaptığı her şeyi takip eden bir arka plan uygulaması olan telefonunun veri kaydını açıyorum ve muhtemelen Bastian'ın çıkmaya hazırlandığı saatlerde, bu sabah eklendiğini doğruluyorum.

Aralarındaki mesajlaşmalar iyi niyetli. Sonra rastgele ona izlemesi için videolar göndermeye başlıyor. tıklamıyorum. Medya taktiklerinin . Beklediğim gibi değil - ailemle ilgili hikayeler ya da benzeri şeyler - ama bunun yerine iklim değişikliği saçmalığıyla ilgililer. Onunla paylaşmak garip bir şey.

Videolarda onu tekrar uyumlu hale getirecek bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Langston'ın iki adamı da onun kucağına düşmesinden memnun değildi. Babası, onu soktukları küçük büyüünün etkisinin geçmesinden tedirgindi. Onu tekrar aralarına katmak için bir yol olabilir.

Romy'ye kişisel olarak yaptığım her şeye rağmen, başkalarının ona bunu yapması fikri beni öfkeyle titretiyor.

Telefonunu cebime geri koyuyorum ve banyodan çıkıyorum. Ben çıkarken başka bir adam içeri giriyor. Gözleri ileriye sabitlenmiş ve kararlı adımlarla yürüyor. Tavrındaki bir şey tüylerimi diken diken ediyor. Kapının arkasında kaybolurken onu izlemek için başımı çeviriyorum.

Askerdi.

Başkan'ın güvenlik bir parçası mı?

Olabilir. Benim gibi smokin giymiş. Sadece elleriyle bile ölümcül olabileceğine hiç şüphem yok.

Ama bir şeyler ters
gidiyordu. Bunu
hissettim.

Grubumu bulmak çok kolay. Romy bir hayran kitlesi topladı. Gecenin sonunda benimle eve döndüğü sürece onların doymasına izin vermekte bir sakınca görmüyorum. Adamın ne zaman çıkacağını görebilmek için banyonun kapısını izliyorum. Saniyeler sonra dışarı çıkıyor ve kalabalığı tarıyor.

Birini arıyor.

Gözleri sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gidiyor. Aramayı bıraktığında, bakışlarını Romy'ye doğru takip ediyorum.

Yine mi?

Bundan sorumlu olup olmadığını görmek için babama bakıyorum. Yaşlı bir adamla konuşuyor, sanki dünyada hiçbir endişesi yokmuş gibi gülüyor. Eğer bu adamı Romy'nin peşinden gönderen kişi o olsaydı, sanırım şu anda bu eğlenceyi izliyor olurdu.

Babam değil.

Adam odaklandığı için, ben de rahatça yanına yaklaşıyorum. Yaklaştığımda yıldız şeklindeki küçük yara izini görüyorum. Bu dünkü adam değil. Yeni biri. Kaç tanesi aktif hale getirildi? Ne amaçla?

Yüksek güvenli bir etkinlikteyiz. Kapıdaki güvenlikten geçmemiz çok uzun sürdü. Bu adam her kimse, gizli servis elemanları tarafından yakalanmadan fazla bir şey yapamaz.

Ne yapıyor peki?

Eğlenmek için kızımı mı

izliyorsun? Buna inanmıyorum.

"Süpernova," diyorum ona, yüksek sesle ve kararlı bir şekilde. Adam irkilmedi bile.

Birileri CUP Yıldızlarımızla dalga geçiyor. Bunu yapabilmeleri için psikoloji, CIA zihin kontrol taktikleri ve fizyolojik düzeyde insan beyni hakkında geniş bilgiye sahip olmaları gerekir. Dışarıda böyle bir şeyi başarabilecek çok fazla insan yok. Tehdit ya bu konuda bilgili başka birinden gelir ya da içeriden gelir. Babamın benimle uğraşmak için arka planda oyunlar oynaması gibi.

Romy'nin yanına dönerken pantolonumun cebinden telefonum çalıyor. Telefonumu çıkarıyorum, kalbim boğazımda, arayanın yine Calista olup olmadığını merak ediyorum. Bilinmeyen bir numara olsa da, o değil.

Unknown Number: She's beautiful.

İçimi bir ürperti kaplıyor. Mesajın arkasındaki kişinin o olup olmadığını görmek için Yıldız askerine bakıyorum.

Ben: Kim bu7

Bilinmeyen Numara: S. Beni

özle7 Ben: Ne istiyorsun7

Bilinmeyen Numara: Seni

uyarmak için. Ben: Bu bir tehdit7

Bilinmeyen Numara: Hayır. Bu bir uyarı. Etrafına bak, Caius. Kurtlar dışarıda. Topun güzeline tasma tak.

Gözlerimi telefonumdan ayırıp bakabildiğim her yüze bakıyorum. Bu insanların hepsi parti modunda, şık giyinmişken gülüyor ve sohbet ediyorlar. Yıldız asker dışında kimse göze çarpmıyor.

Ben: Nerede7

Bilinmeyen Numara: Her yerde. Çoğu bu kadar cesurca öne çıkmaz. Koyun postuna bürünmüş bir sürü var.

Ben: Sen gerçekte kimsin7

Bilinmeyen Numara: Arkadaşın.

Yüzünü göster. Burada olduğunu biliyorum.

Bilinmeyen Numara: Apaçıklığın Efendisi. Başka türlü senin kızında nasıl gözüm olabilir7 Kim bilir, belki de hello7 demek için sırada ben varımdır

Ben: O kadar cesur musun? Gözüm onun üzerinde. Kendini ele vereceksin. Artık takip edilemeyen bir numaranın arkasına saklanmak yok.

Bilinmeyen Numara: Dürüst olmak gerekirse, teknoloji alanındaki hünerinizle, beni çoktan bulmadığınıza şaşırdım. Oyunu daha iyi oynuyor olmalıyım.

Dişlerimi sıkıyorum, ellerimi S'nin boğazına götürmek için yanıp tutuşuyorum.

Senin Soğuk Caius Crowne olman gerekiyordu. Nereye gitti bu adam7 Şu anda tek gördüğüm soğukkanlılığını hızla kaybeden bir adam.

O haklı.

Romy'nin üzerböyle bir etkisi var.

Ben: Not edildi. Gerçek adın ne7 Bilinmeyen

Numara: Zamanı gelince öğreneceksin. Ben:

Bu mesajların amacı7

Bilinmeyen Numara: Sana zaten söyledim. Sizi uyarmak için. Kötü adamlar etrafınızda, gözünüzün önünde gizleniyorlar. Güzel sarışının güvende değil.

Ben: Kimse onun teline dokunmayacak. Bundan emin olacağım.

Unknown Number: I bet you'll sure try. But don't worry, Caius. I have your back. It's in my interest to keep her safe as well.

Bu metin karşısında tüylerim diken diken oldu.

Me: Why?

"Teslim edilemedi" cevabı geldiğinde telefonumu fırlatmak istiyorum.

Kim bu S ve neden hayatıma girmeye, kafamı sorularla ve kafa karışıklığıyla doldurmaya karar verdi?

Biri beni dürtüyor ve neredeyse telefonumu düşürüyordum.

"Her şey yolunda mı oğlum?" Babam kaşlarını çatarak sordu. "Pek mutlu görünmüyorsun."

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve omuz silkiyorum. "Sadece can sıkıcı bir şeyle uğraşıyorum."

"Paylaşmak ister misin?"

Dönüp CUP Star'a doğru başımı sallıyorum. "Bu sen misin?" "Ne ben miyim?"

"O. Tıpkı lokantadaki gibi."

Babam gözlerini kısarak onu inceliyor. "Belki de *kız arkadaşını* karşı konulmaz bir kış parçası olarak gören sıcak kanlı bir erkektir." Sırıttıyor. "Bilirsin, tıpkı diğer erkeklerin onun için neredeyse salyalarını akıtması gibi."

İkimiz de bunun doğru *olmadığını* biliyoruz.

Sadece bu haydut CUP Star için endişelenmek zorunda değilim, aynı zamanda S de buralarda bir yerde. Benimle oynuyor, her zaman benden bir adım önde olduğunu gösteriyor. Ama ne amaçla? Gerçekten ne istiyor? Arkadaşlık değil, bundan eminim.

Simsiyah saçlı ve yontulmuş çeneli bir adam Romy'nin yanına yaklaşır. Romy'nin kızarmasına neden olan bir şey söylüyor. Sonra da banyoya doğru işaret eder. Romy başını sallar, güler ve şakacı bir şekilde adamı iter.

Bu S mi?

Kalabalığın arasına karıştı. Peşinden gitmek için babamın ayrılıyorum. O her kimse, kızın alındığını bilmesi gerekiyor, gerçi kız onu yoluna göndermekle iyi bir iş yaptı.

Herif uzun boylu ve uzun adımları var. Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor. Bir bar alanına ulaştığında, elimi omzuna atarak onu durduruyorum. Demir gibi kavrayışından irkildi ve dönüp bana baktı.

"İmzamı istiyorsan, dostum, sadece sor. Bana saldırmaya gerek yok." Sabırsızlıkla ofluyor. "Neyi imzalamamı istiyorsun?"

"Sen de kimsin lan?" Homurdanıyorum.

Yüzündeki dehşet ifadesi neredeyse komikti. Sanırım insanların ayaklarının dibine düşmesine alışkın.

"James Clayton." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Bir şey çağırıyor mu?"

"Hamile kız arkadaşına ne dedin?" Talep ediyorum.

Alay ediyor. "Her şeyden önce, pislik, onun alındığını bilmiyordum. Vücudu da çok güzel, hamile olduğunu anlayamadım."

"Ona ne söyledin?"

"Dahası," diyor, sesi yükseliyor, çünkü görünüşe göre konuşmayı seviyor. "Eğer o benim kadınımsa olsaydı, yanından asla ayrılmazdım. Çok ateşli."

Bu sik kafalının çenesine vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Aktris olup olmadığını sordum," diye cevap veriyor yavaşça, sanki ben aptalmışım gibi. "Öyle görünüyordu. Sonra ona banyoda hızlıca sevişmek isteyip istemediğini sordum. Çoğunlukla şaka yapıyordum."

Etrafımız iğrenç miktarda güvenlikle çevrili olduğu için şanslı. Başka bir yerde olsaydım, sıkıca kontrol ettiğim öfkemi serbest bırakır ve eğlence için güzel yüzünü mahvederdim.

Bu adam açıkça S değil.

O sadece kızımın etrafında dolaşan başka bir kurt.

Başa döndük.

CHAPTER TWENTY-ONE

Romy

Tanıdık mavi gözlü bir adam, alıştırılmış bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor. Sanırım onda daha önce gördüğüm bir şey var. Başka bir aktör mü? James Clayton'ın bana asıldığına inanamıyorum. Yanaklarındaki allık hâlâ sıcaktan yanıyor.

"Vay canına," diyor yeni adam, gözleri parlayarak, "buralarda oldukça popülersiniz."

"İnsanlar her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler," diyorum kibar bir gülümsemeyle. "Erkek arkadaşım buralarda. Sanırım bunu hissedebiliyorlar."

Gülüyor. "Onun yerini alma şansım var mı? Bana bunun vampir çocuğunkinden daha yumuşak bir tavlama cümlesi olduğunu söyle."

James Clayton hakkında yaptığı özetlemeye gülmekten kendimi alamadım. HBO'da yedi sezon süren *Blood Boys of Boston* adlı bir dizide başroldeydi. Başladığında, bir vampirle karşılaşan, vampir tarafından dönüştürülen ve daha sonra yeni yetenekleriyle okulun yıldız oyuncusu olmaya devam eden bir lise sporcusunu canlandırıyordu. Tüm takımı vampire dönüştürmek gibi parlak bir fikri var ama asıl vampir çocuk kendisiydi. Buharlı, kanlı, bağımlılık yapan bir diziydi ve ona aşık olan tek kız ben değildim. TikTok'taki takipçilerine bakılırsa dünyanın yarısı ona aşıktı. Muhtemelen hala da öyle.

"Kabul ediyorum," diyorum gerçek bir sırıtışla. "Konuşma becerilerin şimdiden onunkinden fersah fersah üstün. Ben Romy."

Elimi sıktı. "Doktor Junior."

"Doc Junior? Bu senin adın değil."

"Yasal olarak değil, hayır," diyor hınzır bir sırıtışla, "ama cevapladığım şey bu için."

Başka bir adam Doc Junior'ın yanına gelir ve şakacı bir şekilde arkadaşının altın sarısı jöleli saçlarını karıştırdı. "Tesisteki herkesin onu böyle çağırdığını doğrulayabilirim. O da gerçek bir doktor, sadece televizyondaki bir aktör değil."

"Bu adam," diyor Doktor Junior, "Dr. Portman."

Dr. Portman, Doktor Junior ile aynı yaşta, boyda ve yapıda. Benzerlikler burada bitiyor. Dr. Portman'ın kumral saçları ve sayılamayacak kadar çok çilini gizleyen biraz kirli bir sakalı var.

"Doktorlar. Ne kadar saygıdeğer."

Doktor Junior arkadaşına dirsek atar. "Duydun mu? Biz saygıdeğeriz." "Ne zamandan beri?" Dr. Portman gülerek karşılık verir.

İki adam da sertleşiyor ve eğlenceleri azalıyor. Arkamdan bir gölge belirdiğinde, onu görmeme gerek kalmadan kim olduğunu anlıyorum. Nefis kokusu onu her zaman ele verir. Caius bir kolunu belime doluyor ve bariz bir sahiplenme gösterisiyle beni kendine çekiyor. İçimden bir sıcaklık fışkırıyor. Vampir çocukla tuvalete kaçmak istememiş olabilirim ama arkamda buz gibi bir adam varken bu yolculuğa çıkmak için iki kere düşünmezdim.

"Tanıdık geliyorsun," diyor Caius Doktor Junior'a. "Neden?"

Doktor Junior sinirlendiyse de belli etmez. "Oh, hadi ama. Çekingen davranma dostum."

Caius geldikleri kadar ciddi. Bu adamla kesinlikle oynamıyor.

"Vay canına. Belki bir dahaki sefere bir etkinliğe gittiğinizde Google'ı tazelersiniz." Doc Junior kalabalığın üzerinden henüz girmediğimiz bir yönü işaret ediyor. "Prez benim babam."

"Dr. Alexander Huxley Jr.," diyor Dr. Portman, başparmağını Doc Junior'a doğru uzatarak. "Karışıklığı önlemek için herkes ona Doktor Junior diyor."

Oh.

Caius'un da aynı şekilde şaşırdığını söyleyebilirim çünkü buna söyleyecek bir şeyi yok. Theo yakında belirliyor, kardeşine olan sadakati ıslıl ıslıl parlıyor. Kaitlyn Orion'un yanında, onun elini tutuyor ve tüm güzel kadınları ve elbiselerini işaret ediyor. En azından Caius sikini çıkarıp bu adamların önünde üzerime işlemeye karar verirse diye ateş hattının dışında.

"Kaba davrandıysak özür dilerim," diyorum Doktor Junior'a. "Bilmiyorduk."

Doktor Junior sırtıyor. "Hayır, unut gitsin. Biz daha çok perde arkasındaki adamlarız. Babam spot ışıklarını seven biri."

"Caius Crowne," diyor Caius, sonunda tokalaşmak için elini uzatarak. "Bu benim kız arkadaşım, Romy Langston."

Her iki adam da Caius'un elini sıkar, ancak tanınmış aile isimlerimizden korkmak yerine, buna şaşırmış gibi görünmezler

Bilgi.

"Senin aksine," diyor Doc Junior, parmağını Caius'un burnuna tehlikeli bir şekilde yaklaştırarak, "biz ev ödevimizi yaptık. *Senin* kim olduğunu biliyoruz."

Caius gergin ve parmakları belimi ısıyor. Bu adamların onu tedirgin ettiğini söyleyebilirim ama ben herhangi bir tuhaflık hissetmiyorum. Yeterince arkadaş canlısılar. Doktor Junior şakacı bir şekilde bana asılsa da ciddi olduğunu sanmıyorum. Ancak arkadaşı bana gizlice bakıp duruyor. Gurur verici olsa da, keşke kesip atsa. Caius başkalarıyla iyi geçinmez.

"Yine de gitmeliyiz," diyor Doktor Junior. "Babam birazdan konuşmasını yaparken yakınımızda olmamızı istiyor. Odadaki en güzel kızla tanışmadan edemedim."

Onun aptallığına gülüyorum ve sakinleşmesini umarak dirseğimle Caius'u dürtüyorum.

Dr. Portman kumral kaşlarını bana doğru sallayarak, "Bana daha sonra bir dans ayır," diyor. "Korkunç adam fark etmeden önce ayaklarınızı yerden kesebilirim."

Söz konusu korkunç adam hayal kırıklığı içinde ofluyor.

"Hoşça kal," diyorum abartılı bir şekilde, sırtımdan kendimi alamayarak.

Onlar gidince Caius'un kollarına dönüyorum. Buz gibi bakışları gözlerimin içine bakarken eriyor.

"İşte sevdiğim adam." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarımdan üzerinde duruyorum. "Çoğu kadın erkeğinin vahşileşmesinden hoşlanırken, ben senin düğmelerini ilikleme ve uslu durmanı tercih ederim."

Elleriyle kıcımı kavıyor ve sıkıyor. "Kesinlikle uslu durmak istemiyorum, aşkım." Alnını benimkine yaslıyor. "Dr. Doofus'la o dansı yap ve canavarın ortaya çıktığını göreceksin."

Tamam, belki ben de onun vahşi tarafını seviyorumdur.

Dr. Huxley ya da Başkan Huxley, televizyonda gördüğüm adamın ta kendisi. Parlak beyaz gülümsemesi her zaman mükemmel bir şekilde sabitlenmiş. Muhtemelen babam ve Orion'un yaşlarında ama ikisinin toplamından çok daha sıcak. Sürekli sırtıttığı için gözlerinin köşelerinde kalıcı kırışıklıklar var.

Ve yine de...

Onda tuhaf bir şey var.

En azından babamla, onun duygularını biliyorum. Ya da eksikliğini. Ne düşündüğü ya da hissettiği asla bir sır değildir. Ama bu adam usta bir şovmen. James Clayton'ın bu adamın oyunculuk yetenekleri karşısında hiçbir şeyi yok.

Belki de sadece paranoyaksındır, Romy.

Bir zamanlar ben de böyle düşünürdüm. Bunu takıntılı doğamın çirkin yüzünü göstermesine ve inanmam için hikayeler uydurmasına bağlardım.

Ama bu hikayeler doğru çıktı.

dinlemem gerekirken, sevdiğim insanlar öyle söylediği için onları görmezden geldim. Hatta bu içgüdünün iyi olduğundan ve köreldiğinden emin olmak için üstüne dağlar kadar terapi ve ilaç eklediler.

Şimdi duyularım tam alarımda olduğu için sevgili başkanımızın her ayrıntısını inceliyorum. Oğlu Doc Junior, gerçek bir çekicilik yayıyordu. Huxley sahnede her ne yapıyorsa, gerçek değil.

Bu saçmalığı satın alan başka biri var mı diye etrafa bakıyorum. Büyük bir şok yaşadım, alıyorlardı. Erkekler, kadınlar ve etkinlikteki bir avuç çocuk, katıldıkları için herkese teşekkür eden zarif konuşmasıyla büyülenmiş durumdalar. Gizli servis görevlilerinden biri bile bu adama hayranlıkla bakmak için balo salonunu taramayı bıraktı.

Onun aldatmacasını nasıl göremezler?

İşte kızım, yine hikayeler uyduruyorsun.

Kafamın içinde, terapistim Maura'ya benzeyen ve garip bir şekilde genizden gelen o sesle savaşıyorum. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağımı bilmek beni özgürleştiriyor. Tek gereken kaçırılmak, uyuşturulmak, tecavüze uğramak, zihnimin sikilmesi ve sonunda soğuk Caius Crowne'a aşık olmaya başlamaktı.

Söz konusu adam kolunu bana dolamış, dalgın bir şekilde avucunu kolumun yan tarafında aşağı yukarı gezdiriyor. İçerideki yüzlerce insana rağmen burası biraz serin ve o da bunu bir şekilde biliyor. Onun bu şefkatli hareketi içimi ısıtıyor.

Caius sanki görünmeyen bir güce karşı tetikteymiş gibi gergin duruyor. James Clayton'ın peşinde dolandığını fark etmediğimi sanmayın. Umarım adamın güzel yüzü hala bozulmamıştır da daha fazla bağımlılık yaratan şovlar yapmaya devam edebilir. Diğer tarafımdaki Theo, Kaitlyn'in elini tutuyor ama aynı zamanda kavga etmeye hazır görünüyor.

oluyor?

Bir şey mi kaçırıyorum?

Ailem burada olabilir. Caius kardeşimin pek hayranı sayılmaz. Otelde onun önünde yarı çıplak kasıla kasıla dolaşıp bana karşı bir tür alfa erkeği sahiplenme gösterisi yapmıştı. Onlar da burada olmalı ama henüz onları görmedim.

Ya da tamamen farklı bir şey olabilir.

Dr. Huxley kalabalığa sırtarak, "...hepinizi Amerika'nın geçmişindeki dehşetten kurtarmak benim görevim," dedi. "Burada olduğunuz için hepinize tekrar teşekkür ederim. Tanrı sizi korusun."

Nedense tüylerim diken diken oluyor. Onun sözlerine takıldım. Hepsine değil, sadece bir avuç kadarına.

İyileş.

İyileştir.

İyileştir.

Ürperiyorum ve içgüdüsel olarak Caius'un göğsüne dönüyorum, onun koruyucu kalkanına ihtiyaç duyuyorum. O da beni kendine çekerek buna karşılık veriyor. Soğuk ve karıncalı bir his, hem çıplak hem de elbisemin altında saklı olan tenimin her santimini kaplıyor.

"İyi misin?" Caius soruyor, sesi alçak ve nefesi başımın üstünü gıdıklıyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Gözyaşlarımın eşliğindeyim ve bu hiç mantıklı değil. Regl dönemim başlamak üzere mi? Bu ani duygu saldırısı neden?

"Evet," diye yalan söyledim. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Caius gözlerimin içine bakmak için uzaklaşıyor. Karanlık bakışları büyüleyici, sıcak ve rahatlatıcı. Bir zamanlar bunun ürpertici olduğunu düşündüğüme inanmak zor. Bana inanmadığı belli olan kaşlarını çatıyor ama başını sallayarak onaylıyor. Elimi tutup beni bar alanına doğru yönlendirdiğinde minnettar oluyorum.

Sırada beklerken "Ferahlatıcı mı, rahatlatıcı mı?" diye soruyor. "Rahatlatıcı."

Bir kadeh bana, bir kadeh de kendisine şarap söyledi. İki kadehi de arka arkaya hızlıca içiyorum. Beni incelerken gözleri dar yarıklara dönüşüyor, yüz ifademde gerçekleri arıyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum, alkol karnımı ısıtırken kanım vızıldıyor. "Ben sadece... Huxley seni ürkütüyor mu?"

Homurdanıyor ve barmene bardaklarımızı doldurması için başıyla işaret ediyor. "Hangisi?"

Sırıtmaya başlıyorum, biraz neşeli olduğum için minnettarım. "Belli ki büyük olan. Doktor Junior tarafından tehdit mi ediliyorsun? Biliyorsun Caius, o senin kadar sevimli değil, eğer endişeleniyorsan."

"Endişelenmedim," diyor soğukkanlılıkla, yeniden doldurulmuş bardağımı bana uzatırken. "Bunu yavaş iç. Seni buradan omzumun üzerinde taşımak zorunda kalmak istemiyorum. O zaman herkes kışına bakar."

Onun kıskançlığı karşısında kendimi tutamıyorum. Haftalar önce bana, sevgilisi başka erkekleri kıskandığında hafifçe tahrik olan bir kız olup olamayacağımı sorsaydınız gülerdim.

Bar alanından uzaklaşıyoruz ve ben şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Huxley, normal, özgür düşünen insanların tüylerini ürpertecek kadar sahte olan o kibirli, güçlü adamlardan sadece biri. Konuşmasının uzun sürmemesine ve onu bir saniye daha dinlemek zorunda kalmadığıma sevindim. Doc Junior'ın annesi gerçek bir kişiliğe sahip olmalı çünkü bu iki adam, yakışıklılıkları bir yana, neredeyse aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyorlar.

Bastian ve Megan'ın başka bir çiftle konuştuğunu fark ediyorum. Uzaktan bakınca hoş bir çift gibi görünüyorlar. Sanki başka bir dünya, boyut ya da zaman parçasıymış gibi hissediyorum, o benim üniversitedeki partnerimdi. Megan çok utangaç, içine kapanık ve beceriksizdi.

Ne oldu? CUP
oldu.

Şimdi pırıltılı altın rengi elbiseyi çok iyi taşıyor. Omurgası dik, omuzları geride ve göz kamaştırıcı gülümsemesi yerinde. Bir bakıma bana Eva'yı hatırlatıyor. Tatlı ve güzel ama içinde gerçek bir şeyler eksik. Sanki onu eşsiz kılan şeyin içini boşaltmışlar ve yerine sıradan bir şey koymuşlar.

Tekrar tanıdığım kız olabilecek mi?

CHAPTER TWENTY-TWO

Caius

Romy de bunu hissetti.

Huxley'in konuşmasında beni tedirgin eden bir şeyler vardı. İster kendisi olsun ister ağzından çıkan kelimeler, bir şeyler doğru değildi.

Belki de oğlu dangalağın teki olduğu için beni geriyordur. Pislikleri bir mil öteden ayırt edebilirim. Birini tanımak için biri gerekir. Doc Junior -ne kadar aptal bir isim bu böyle?- babasının karbon kopyası.

Doktor Junior ve arkadaşı Dr. Portman'ın yırtıcı bir havası olduğunu onları gördüğüm anda anlamıştım. Bunun nedeni sadece Romy'ye bu akşamki tatlı menüsünün bir parçasıymış gibi salyalarını akıtmaları değildi. Sanki gerçekten isterlerse ona sahip olabileceklerini biliyorlarmış gibi bir kibir vardı.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Son zamanlarda ona olan takıntım beni heyecanlandırmıyor. Onunla birlikte olmak için inşa etmek için çok çalıştığım her şeyi bir kenara attığımı fark ettim. Dağınık ve tehlikeli ama yine de duramıyorum. Oynamakta çok yetenekli olduğum oyun sanki bitmiş gibi geliyor.

O tüm güç hareketleri ile kraliçe.

Romy, Bastian ve Megan'ı işaret ederek, "Gidip merhaba diyeceğim," diyor. "Sen de geliyor musun?"

En azından ağabeyinin yanında hayranlarından biraz olsun korunmuş olacak. Onunla sohbet etmeye pek hevesli değilim, bu yüzden bu babamın neler yaptığını görmem için iyi bir fırsat.

"Birazdan senin için geri geleceğim. Kardeşinle kal."

Romy bana sırtıyor. "Çok uzun kalmayın yoksa Dr. Portman söz verdiği gibi gelip ayaklarımı yerden kesebilir."

Onun adını duyunca gözlerim seğiriyor. Doğal olarak bu Romy'yi eğlendiriyor ve gülüyor. Narin çenesini kavırıyorum ve veda etmek yerine dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum. Gülümsemesi düşüyor ve gözleri arzuyla kapanıyor.

Şimdi kim daha iyi oyuncu, küçük kız?

Onu terk etme fikrimi değiştirmeden önce, kendimi uzaklaşmaya ve babamı aramaya zorluyorum. Ayrıca gözlerimi CUP Star askerine, aptal doktor ikilisine ve gizemli S'ye dikiyorum. Bu etkinlik tam da hayatım boyunca üzerinde çalıştığım şey. Kimin kim olduğunun bir dökümü, bana bu ülkenin sunduğu en seçkin ve güçlü kişilere kartal gözüyle bir bakış sağlıyor. Calista ile ilgili ipuçları varsa, onları bulacağım yer en tepesidir. Bunu iliklerime kadar biliyorum.

Calista, seni unutmadım.

"Onun" gönderdiği mesajların bir başkası tarafından uydurulmuş olabileceği kesinlikle aklımdan birkaç kez geçti. Ama öyle olsalar bile, bu onu bulma hedefimi değiştirmeyecek. Bu sadece onu elinde tutan kişinin onu bulamayacağımdan emin olmak için fazla mesai yaptığı anlamına gelir.

Ve bu düşünce beni her zaman babama geri götürüyor. Calista'yı bulma arzumu biliyor.

Sanki onu cisimleştirecek gücüm varmış gibi, babamı birkaç adamla sohbet ederken buluyorum. Yaklaştığımda onların Gideon Langston ve Başkan Huxley olduğunu fark ediyorum. Üçü de aynı anda beni görmek için dönüyor. Benim varlığımla oluşan gerginlik duyularımı alarına geçiriyor.

Benim neyim var ki böyle tepki veriyorlar?

Aynı anda birçok teori aklıma geliyor ama hiçbirini derinlemesine düşünecek vaktim yok. Hem Gideon hem de Huxley ile tokalaşarak selamlaşmak için elimi uzatıyorum.

"Beyler," diyorum zoraki, dostane bir ses tonuyla. "Ne kaçırdım?"

Gideon'un çene kasları kasılırken babamın bakışları kayıtsız kalıyor. Bir şeyler saklıyorlar. O zaman Huxley'nin ifadesinin onlarınkinden çok farklı olduğunu fark ediyorum.

Bana gülümsüyor.

Daha önce sahnedeki sahte, alıştırılmış gülümseme değil.

Hayır, bu gerçek, samimi ve dürüst olmak gerekirse itici.

Huxley, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ilk adımlarını atması gibi beni izlemeye devam ediyor. Orada öyle bir aşinalık ve gurur var ki, topuklarımın üzerinde dönüp bu tuhaf heriften kaçmak istiyorum.

Ve yine de...

Vücudum alışılmadık derecede sıcak hissediyor. Başımdan başlayıp dans ederek uzuvlarıma doğru ilerleyen bir karıncalanma var. Parmaklarımı oynatıyorum

ve ellerimi yumruklayarak bu garip hissi üzerimden atmaya çalıştım.

Güzel bir etkinlik.

Herkes çok arkadaş
canlısı.

Keşke bu duyguyu arkadaşlarımıza, ailelerimize ve hatta düşmanlarımıza da aktarabilsek. Bu yeni bir çağ olabilir. Başkan Huxley gerçekten de bu pozisyonda sahip olduğumuz en iyi adam.

Bekle, ne?

Üç adamın da beni ilgiyle izlediğini fark ediyorum. Kafamın içi bulanıklaşıyor. Uyuşturulmuş gibiyim.

Şarap mı?

Barmenin şişeyi açmasını izledim. Mantar patlamadan önce kirlenmiş olmalıydı. Öyle değil.

Bu şarkıyı
seviyorum.

Bekle.

Bu şarkı biz geldiğimizde arka planda çalan şarkının aynısı. Aslında, sanırım tekrar tekrar çalan tek şarkı buydu.

Işık hiç bitmiyor. Beni çıldırtıyor. Neden bu kısmı tekrar tekrar çalmak zorundalar? Aklımı kaçırmam için mi?

Tabii ki öyleler.

Yaptıkları şey bu.

Bağlarımı çekiştiriyorum ama nafile. Müziği kafamdan çıkarmak için yumruklarımı kafatasıma vurmak için çaresizim. En azından parmaklarımı kulak kanallarıma sokup sesi bastırmak istiyorum.

*Yine de dinlemek
zorundayım. Bundan kaçış
yok.*

Ne zamandır buradayım? Saatlerdir mi? Günlerdir mi? Haftalar? Aylardır mı? Damardan sıvı vermelerine yetecek kadar uzun. Yatağımın kenarındaki sidik torbasını değiştirmek için periyodik olarak biri geliyor.

Yüzsüz canavarlar tarafından esir tutuluyorum ve aptal, sinir bozucu, bitmemiş bir şarkı tarafından işkence görüyorum.

Bobby McFerrin'den "Don't Worry Be Happy".

Sidik torbası değiştirenlerden biri bana adını söyledi. Onlar için şarkıyı mahvettiğimi söylediler. Benim için. Söz konusu şarkı tarafından tuzağa dūřürülen ve rehin tutulan kiři.

*Ondan
kaçamıyorum.*

Çıldirtıcı.

Dūřünceler kafamın içinde lapaya dönüşüyor. Beynim anılara tutunmaya ya da nerede olduęumu anlamaya çalışıyor ama dūřünemiyorum.

Boğazımdan boğuk bir inilti kopuyor. Genç adamın yalvarışını duyuyorum. O genç adam benim.

Yalvarışlar sağır kulaklara düşer.

Bazen şarkının ıslık kısmını daha yüksek sesle açıp beni boğuyorlar.

Gözlerim yanıyor ve bunun ağladığım için olduğunu biliyorum. Sanırım kalbim acıdığı için, ama nedenini hatırlayamıyorum.

*Benim
ailem.*

Dūřün.

Islık sesi zihnimi o kadar çok parçaya bölüyor ki, hepsini bir arada tutma umudum yok. Parmaklarımın arasından kayıyor, yere düşüyor ve daha da küçük parçalara ayrılıyor.

*Burası
cehennem.
Cehennem
nedir?*

Siyah saçlı ve sevgi dolu bir gülümsemeye sahip bir kadını kısa bir an için dūřünüyorum. Kimdi o kadın? Annem. Benim bir annem var. Daha fazla gözyaşı olurken titreyen dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Hatırlıyorum.

Hatırlıyorum, hatırlıyorum, .

Pazar günleri bana bir kitaptan -İncil'den- bölümler okurdu. Özellikle İncil'in son kitabıyla ilgilendiğimi hatırlıyorum. Adı neydi?

Vahiyler.

Yanan bir ateş gölünden bahsetti.

Büyüleyiciydi.

Bedenim akıl almaz bir acıyla sarsılırken her şey parlak beyaza dönüşüyor. Çıldirtıcı şarkı da dahil olmak üzere her şeyi bloke ediyor, çünkü her sinir ucunun ateşe verilmiş gibi hissetmesinin dehşetine yenik düşüyorum. Çığlıklarım başka bir dünyaya ait.

Ve sonra saldırgan acı azalır.

Tuzlu gözyaşlarıyla karışık ter yüzümden aşağı akıyor. Kan kokusu alıyorum. Bileklerim yanıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Odaya biri giriyor.

"Sanırım bu sefer seni biraz fazla sulandırdı," diyor kadın, diliyle onaylamadığını belirten bir ses çıkararak. "Neredeyse bağlarını koparıyordun."

Gözyaşlarım yüzünden bulanık. Gözlerine bakıp beni bırakması için yalvarmak istiyorum. Bırakacağından değil. Arka plandaki ıslık sesi devam ediyor, gerçi biri sesini kısmış.

"Seni sarması için birini çağıracağım. Sıkı otur ve uslu bir çocuk ol."

O gitmeye başlarken ben bağlara karşı kıvranıyorum. Delilikten ölüyor olmam umurunda değil. Kimsenin umurunda değil.

Umutsuzluk süregelen acıyı kovalıyor ve beni hoş karşılayan bir uyusuklukla kaplıyor. Neden hep onunla savaşıyorum? Bu işkencenin beni sonsuza dek bitirmesine izin versem çok daha iyi olurdu.

Zihnim yanma, elektrik çarpması hissinden önce ne düşündüğümü hatırlamaya çalışıyor, ama hiçbir şey somutlaşmıyor.

Tek beyaz, boş hiçlik. Ve ıslık sesi.

Acaba artık alışıyor muyum? Müzik beni sıcaklık ve memnuniyetle dolduran bir şekilde sakinleştiriyor gibi görünüyor. Belki de müzikle savaşmak yerine onu kucaklamalıyım.

Kuru ve çatlamış dudaklarımla dudaklarımı büzer ve ıslık sesini taklit ederek hafifçe hava üflerim. Ben de öyle yapacağım. ıslık çalacağım.

Gürültülü bir şey beni hafızamdan uzaklaştırdı. Bir bardak kırıldı. Birisi bir şey düşürmüştü. İnsanlar o kişinin sakarlığına gülüyor.

Beynimi tırmalayan bir bulanıklık var ama onunla savaşıyorum. Üç adam hâlâ bana bakıyor, izliyor, bekliyorlar.

Ne için?

Buradan çıkmam lazım.

Panik, bir ömür öncesinden tanıdık bir duygu, içimde dolaşıyor, kaslarıma hayat veriyor ve onları hareket etmeye zorluyor. Kibar bir vedalaşmayı başaramıyorum, bunun yerine bir kaçış için çabalıyorum.

Çalınan şarkı bir düşman.

Derimin üzerinde süründüğünü ve gözeneklerime sızarak kan dolaşıma bulaştığını hissedebiliyorum.

Artık neler olduğunun farkındayım ve buna odaklanmamak için bir şeyler yapabiliyorum. Romy'yi ararken Kaitlyn'in her zaman söylediği bir şarkıyı mırıldanıyorum.

*Yeğenimin şarkısına
odaklan. Romy'yi bul.*

Bunlar benim iki hedefim. Başka hiçbir şeyin önemi yok. İçimde çılgınca bir enerji dolaşıyor, beni canlandırıyor ve derin bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissettiriyor. Müzik eşliğinde sallanan birkaç kişinin yanından geçiyorum, gözleri mutluluktan parlıyor.

Kendilerine gelmeleri için hepsine bağırarak istiyorum. Yanından geçtiğim bir adama yanlışlıkla omuz attığımda homurdanmıyor ya da kızmıyor bile.

Biri bize bunu yapıyor.

Bizi mutluluğa ya da rehavete sürüklemek için lanet bir şarkı çalıyorlar. Ne amaçla, hiçbir fikrim yok. Ama bu gerçek.

*Güzel bir etkinlik.
Herkes çok arkadaş
canlısı.*

Keşke bu duyguyu arkadaşlarımıza, ailelerimize ve hatta düşmanlarımıza da aktarabilsek. Bu yeni bir çağ olabilir. Başkan Huxley gerçekten de bu pozisyonda sahip olduğumuz en iyi adam.

Beynim erken saatlerde tekrar eden düşünceleri yakalamak ve anlamlandırmak için fazla mesai yaparken neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum.

Üzerime soğuk, yağlı bir his çöküyor.

Bu etkinliğin güzel olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar pek arkadaş canlısı değil. Aksine, birkaç pislikle tanıştım. Ve Başkan Huxley de görüldüğü gibi biri değil.

Bu bize verilen bir mesaj. Müzik aracılığıyla.

Kendi isteğimizle onların tuzağına düştük.

Bunun ne olduğu benim için çok açık. Bunu biliyorum çünkü bunun sadece faili değil, aynı zamanda mağduru da oldum.

Burada karanlık bir gündem var.

Biz psikopatlar buna bilinçaltı mesajlaşma diyoruz. Ve

Başkan Huxley bunun başında.

Bu etkinliğin onun onuruna düzenlenmesi dışında bunu nereden mi biliyorum? Kitaplarını okudum.

Diğerlerinin yanı sıra bu konuda da çok bilgili.
Buradan defolup gitmeliyiz.

CHAPTER TWENTY-THREE

Romy

Bu etkinlikten gerçekten keyif aldığımı söylemek beni

şaşırttı. Her şey çok güzel ve insanlar çok iyi.

Belki de şarap beni sıcak ve baş döndürücü hissettiriyordur. Belki de Caius'tur.

Bastian etkileyici hikayelerinden birini anlatırken hepimiz pür dikkat onu dinliyoruz. Yanımdaki Megan, sanki aya asılmış gibi ona bakıyor. Kalbim sıkışıyor ve onun bir gün benim baldızım olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Ben de harika bir teyze olurum.

Zihnimin derinliklerinde bir şeyler yanıp sönüyor ama dikkatimi dağıtıyor. Bastian'ın Kanada Başbakanı'nı VEIL'in birincil haber sağlayıcıları olmasına nasıl ikna ettiğine dair hikayesini dinlemeye devam etmek istiyorum. VEIL CAN, şu anda bilinen adıyla, Kanada'nın en güvenilir haber kaynağı haline geldi. Kardeşimin başarılarından duyduğum gurur cildimin parladığını hissettiriyor.

Bekle.

Caius'un bana ilaç verdiği zamanlardan birini hatırladım. Her şey çok mutlu hissettiriyordu. Çok lezzetliydi. Şarabıma ilaç kattığı düşüncesi midemi bulandırıyor. Buna vakti olduğunu sanmıyorum ve barmenin şişeyi açmasını izlemiştim.

Hayır, bana ilaç vermedi.

Aslında, Erie Gölü'nden ayrıldığımızdan beri bunu yapmadı. O zamandan beri beynim daha önce hiç olmadığı kadar berrak.

Bu geceye kadar. Bir

var.

Bastian yüzümdeki çatık kaşları görünce gözlerini kısıyor ve "Başkan Huxley harika değil mi? Nasıl parti verileceğini çok iyi biliyor."

Gülümseyip başımı sallıyorum

çünkü... neden? Bu adam beni

ürpertiyor.

Harika değil.

Şakağımı ovuşturarak kafamdaki karışıklığı gidermeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Kendimi Başkan Huxley'in neden bir ucube olduğunu hatırlamaya çalışırken buluyorum. Yine hikâyeler mi uyduruyorum?

Hayır.

Düşün.

Seslerin yumuşak uğultusunu, arka planda çalan müziği ve genel gürültü vızıltısından sıyrılan kahkahaları duyabilsem de, bunların hepsi bir araya gelerek beni rahatlatan, dinlendirici bir his yaratıyor.

Karmakarışık zihnimden düşüncelerimi çıkarabilmek umuduyla gözlerimi kapatıyorum.

"Ne güzel bir bebek."

Parlak, altın sarısı saçlarına bakıyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. Bastian bebeklerin aptalca olduğunu düşünüyor çünkü o bir erkek ve artık oyuncaklarla oynamıyor. Ama yine de ağabeyim doğum günümde bana bu bebeği vermişti. Hediyelerim arasında en sevdiğim oydu.

"Kötü rüyalar gördüğünü duydum."

Babam onlara böyle diyor. Kötü rüyalar. Rüyalar sana zarar vermez ama.

"Sana hepsini yok edebileceğimi söylesem ne derdin?"

Bu benim dikkatimi çekti. Bunun ne anlama gelebileceğini merak ederek başımı kaldırıyorum.

Yüzüme geniş ve dostça bir gülümseme yayılıyor ama tenimi kaşındırıyor. Durmam istenene kadar kolumu kaşıyorum.

İnsanların bana dokunmasından hoşlanmıyorum.

Sadece Bastian'a sarılmak hoşuma gidiyor. O beni güvende tutuyor.

"Zihnin sana yalan söylüyor," diyor bana bir parça hüznle. "Zihnin uslu durmuyor, tatlım."

Bunu sevmedim. Tatlı olan. Bu beni daha da kaşındırıyor, ama tekrar rahatsız edilmemek için kaşırmaktan kaçınıyorum.

"Tanıdığım hoş bir bayan konuşacağın kişi olacak. Yaramaz zihnini düzeltmek için çok çalıştıktan sonra. Anladın mı?"

Pek sayılmaz. Yine de hızlıca başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma. Bunu da atlatacaksın. Bundan emin olacağım." Sonra yavru bir köpekmişim gibi başımı okşuyor. Neredeyse tüm başımı kaplayan büyük elden kaçmak istiyorum. "Bana çok sevdiğim birini hatırlatıyorsun." Hüzün geri döndü. "O artık yok."

mi? Öldü mü?

Belki de başının okşanmasından ve beyninin bir yalancı olduğunun söylenmesinden hoşlanmamıştır.

Öfke patlaması tenimi ısıtıyor. Bu öfke patlamalarını bastırmayı öğrendim çünkü eğer sinirlenirsem babam beni tokatlayacak. Dayak yemekten hoşlanmıyorum çünkü bu Bastian'ın yüzünü gerçekten korkunç bir şekilde buruşturup ağlamak istememe neden oluyor. Şaplağın kendisinden daha çok acıtıyor.

"O da aynı suratı yapardı." Bu sözleri sıcak bir kıkırdama takip ediyor. "Sorun yok, tatlım. Başın belada değil. Unutma, ben seni iyileştirmek için buradayım. Benim işim bu ve bu işte gerçekten iyiyim."

Beyaz elbiseli ve beyaz şapkalı bir kadın arkamızdan yaklaşıyor. Kadın görüldüğünde içimden koşmak geliyor. Koşmak başımı belaya sokacak ama.

"Dikkatini dağıtmaya devam et," diyor kadın. "Sadece bir saniye sürecek." Ne bir saniye sürecek?

"Bebeğiniz bu güzel elbiseyle mi geldi?" Dikkatimi kadından bebeğe çekerek soruyorum. "Bu mağazalarda gördüklerime hiç benzemiyor."

Bebeğin ipeksi pembe elbisesinin üzerindeki pembe dantel dikkatimi çekti. Çok güzel. Bastian harçlıklarını tüm bebeklerime özel el yapımı elbiseler almak için kullanıyor. Onlar çok özel ve-

"Ah!" Kadından uzaklaşarak haykırdım.

çekiliyor, elinde tıpkı doktorların bana kontrolümde verdikleri gibi büyük bir iğne var. Koluma bakıyorum ve küçük bir nokta kan oluşuyor.

"İşte böyle," diyor kadın. "İyi iş çıkardın. Çıbanını kapatmak için sana güzel bir pembe bandaj getirelim."

Barbie'nin yüzünün olduğu bir yara bandını kan lekesinin üzerine hızla yerleştirirken gözlerim doluyor. Sanki bana bir oyun oynamışlar gibi hissediyorum. Bebeğimin güzel elbisesi dikkatimi dağıtmak için kullanılmıştı.

Saniyeler içinde uykum gelmeye başladı.

Kadın gittikten sonra bana "Yoruluyor olmalısın," dediler. "Gel bakalım tatlım. Seni şuraya yatıralım."

"Babacığım?", sesim küçük ve korkmuş.

"Birazdan dönecek. Sen yukarı çık."

Üzerinde bir kâğıt olan bir yatağa kaldırılıyorum. Ben uzandıkça buruşuyor. Bebeğim bana geri veriliyor ve onu sıkıca kavriyorum. Vücudumun her parçası spagetti gibi yumuşacık.

Bana bir şarkı mırıldanılıyor, ama ben tanımıyorum. Kolum oyuncak bebeğimden çekilirken bakıyorum ve sonra bileğime kemer görünümlü bir şey bağlanıyor. Çok sıkı, bu da elimi garip hissettiriyor.

Bırakılmayı istemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sadece bebeği tutan elin de bağlandığını izleyebiliyorum. Bebek daha sonra yumuşak bir takırtıyla yere düşüyor.

Çığlık atmaya

çalışıyorum.

Sessizlikten başka bir

şey yok.

"Romy."

Geçmişten günümüze doğru sarsılırken ürperiyorum ve hızla etrafımdaki insanların farkına varıyorum. Tam o sırada harika bir koku burun deliklerime doluyor ve beni topraklıyor.

Caius.

Fiziksel olarak yüzümü ona döndüm. Bakışları endişeyle dolu, bu da kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Avuç içleriyle iki kulağımı da kapatıyor, sadece ona odaklanabilmem için her şeyin sesini bastırıyor.

Önce yavaşça, bir damlama gibi, sonra da büyük bir şelale gibi akarak farkındalık beni yıkıyor. Tenim soğuk ve midem bulanıyor. Dehşet boğazımı tırmalıyor.

Ne oluyor?

Koyu renk gözleri benimkilere dikilmiş, ona odaklanmam için yalvarıyor. Onunla göz göze gelmek için her şeyi görmezden geliyorum. Ona karşı hissettiklerim fiziksel ya da duygusal olmanın ötesine geçiyor. Ona açıklayamadığım bir şekilde bağlıyım.

Gözyaşları oluşurken ona titrek bir gülümseme veriyorum. Yüz hatlarında rahatlamaya benzer bir şey beliriyor. Sonra beni kendine doğru çekip sıkıca kucaklıyor.

"Her şeyi ," diye kulağıma homurdanıyor. "Uyanık kal. Bu müzik."

Müzik mi?

Farkına varmak etimi karıncalandırdı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama ne olduğu konusunda kafam karıştı. Şimdi dikkatimi verdiğimde aynı şarkıyı çaldıklarını fark ettim. İçeri girdiğimizden beri aynı şarkı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Nedense bu beni ürkütüyor. İyi bir sebepten dolayı, çünkü Caius gözle görülür bir şekilde bundan korkuyor.

Artık çok açık.

Uğursuz bir şey için özenle oluşturulmuş melodiler.

Notaların karanlık ve aldatıcı bir havası var, öyle ki bir daha duymamak için kulaklarımı pamukla tıkamak istiyorum.

Gitmek

istiyorum.

Şimdi.

Caius'un yanından geçip etrafımızdaki herkesin sanki garip bir büyüünün etkisindeymiş gibi müzikle hafifçe sallandığını görüyorum.

Neler oluyor?

"Bana güveniyor musun?" Caius alnını benimkine dayayarak soruyor.

Tereddüt etmeden başımı sallıyorum. Yolun bir yerinde, beni hayatımdan alan ve her hareketimi dikte etmeye başlayan bu adama güvenmeye başladım. Şu anda içinde bulunduğumuz gerçekliğe düştük. Buraya nasıl geldiğimiz garip ama yine de buradayız.

Caius benden uzaklaşarak, "Herkesin dikkatine," diyor. Parmaklarını ağzına götürüyor ve yüksek sesle ısıklık çalıyor. "Merhaba. Buradayım."

Birkaç kişi kafalarını bize doğru çeviriyor, bakışlarında şaşkınlık okunuyor. Diğerleri La-La Land'de kaybolmuş durumda.

"Bu yeterli değil," diye gürlüyor. "Burada kal."

Kalabalığın arasından koşarak geçer ve birkaç saniye sonra elinde bir kaşık ve şarap kadehiyle geri döner.

Clang! Çın! Çın!

Bu, daha fazla insanın puslu havadan uyanmasını sağladı.

Bazı insanlar tedirgin olmaya başlayana kadar bardağa vurmaya devam eder. Sonra hem kaşığı hem de bardağı yakındaki rastgele bir adama uzatır. Adam şaşkınlıkla bardağı alır.

"Dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Caius kalabalığa daha önce hiç görmediğim kadar yakışıklı bir sırıtış atarak bağılıyor. Kanımı kaynatıyor.

"Benim gibi bir adamın hayatta özlemini çektiği çok az şey vardır," diyor büyüleyici müziğin üzerinde gürleyen sesiyle. "Eğer bir şey istiyorsam, onu satın alırım." Bakışları, tiksiniş bir ifadeyle ona bakan Bastian'a saplanıyor. "Yine de paranın satın alamayacağı bazı şeyler vardır. Bazı şeyleri kazanmak zorundasınız."

Bu konuşmayla nereye varmaya çalıştığından emin değilim ama insanları sersemliklerinden kurtarmaya çalışıyor. Sadece buradan çıkmak istiyorum.

Elini ceketinin iç cebine sokuyor ve bir yüzük kutusu çıkarıyor. Kalbim göğsümde çırpınıyor.

Bu bir oyun.

Birlikte

oynayacağız.

Bu bizim

kaçışımız.

Ama beni çılgına çeviren ve tehlikeden kurtarmayı seven yakışıklı bir adam elinde kadife siyah bir yüzük kutusu tutuyor. Bunun tek bir anlamı olabilir.

Önümde tek dizinin üzerine çöküşünü büyük bir hayranlıkla izliyorum. Küçük bir kızken bu senaryoyu Barbie bebeklerimle yüzlerce kez oynamıştım. Her zaman çok romantikti ve Barbie her zaman evet derdi.

Bu bin kat daha heyecan verici. Caius, Ken'in kirli ve seksi bir versiyonu.

Ve bu bebeğimin başına gelmiyor. Bana oluyor.

Bu bir rol, Romy.

Yalana kapılmayın.

Yine de iyi bir taklitçiyim.

"Romy Langston, aşkım, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Caius'un gülümsemesi şefkatli ve çok gerçek görünüyor. Sanki beni gerçekten istiyor gibi. Yatak odasında eğlenceli vakit geçiriyoruz ve ortak noktalar buluyoruz ama benimle gerçekten evlenmek istemiyor.

Sadece 18

yaşıdayım.

Üniversiteli bir

çocuk.

Ve zengin, yaşlı, sofistike. Beni esir alan kişi.

Aklımdan geçen tüm bu düşünceler hiçbir anlam ifade etmiyor. Karar vermeme kesinlikle yardımcı olmuyorlar.

Karar çoktan verildi. Sahte ya

da gerçek.

Cevap şu.

Gözlerimde gerçek yaşlarla "Evet," diyorum. "Evet, seninle evleneceğim, Caius Crowne."

Sol yüzük parmağıma zarif, ışıltılı bir nişan yüzüğü taktı. Ben bugün ayakkabı denerken, o da bunu almak için bir kuyumcuya uğramış olmalı.

"Tanrıya şükür," diye homurdanıyor Caius ayağa kalkarken. "Öp beni, aşkım."

Elleri saçlarımın arasında kayıyor ve yeni parlattığım elimi göğsüne bastırarak kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissediyorum. Öpüşmemiz hikaye kitapları içindi.

Öpücük gerçek.

Biz gerçeğiz.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Caius

Aferin kızıma.

Çok iyi bir oyuncu.

İçim daralıyor. İkimiz de rol yapmadığını biliyoruz. Romy çok çabuk düşünüyor, bu da işleri daha da karmaşıklaştıracak. Ama şu anda bunun bir önemi yok. Onun ve etrafımızdaki herkesin iki seçkin aile arasındaki bu olağanüstü teklife inanmasına ihtiyacım var.

Mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Etrafımızdaki insanlar heyecanla konuşmaya başladı. Büyünün bozulmasına yetecek kadar kargaşa yarattım. Theo'yla göz göze geldiğimde, uyanık olduğunu gördüğüm için minnettarım. Gözlerinde bir endişe parıltısı var.

Kandırıldık.

Sağdan soldan bizi tebrik eden insanlar tarafından bombardımana tutuluyoruz. Kardeşi onlardan biri değil. Bizi saf bir iğrenme ifadesiyle izliyor. Siktir et onu.

Romy nezaketle insanlara teşekkür ediyor ve eşim olacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyor. Yalan söylemeyeceğim ve bunun göğsümü gururla doldurmadığını söyleyemem. Bu oyunumuza kapılan tek kişi o değil.

Etrafımızı saran insanlarla konuşurken kolunu bana doluyor. Dışarıdan biri olsaydım, insanların ona bu kadar ilgi göstermesinden dolayı kraliyet ailesi mensubu olabileceğini düşünürdüm. Bu da onu daha çok koruma isteği uyandırıyor bende.

"Hâlâ iyi misin?" Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak soruyorum.

Dönüp kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Artık öyleyim."

Bir an onun ışıltılı mavi gözlerinde kayboluyorum ama kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Odaklanmam ve birinin buradaki herkese genel bir mesaj göndermeye çalıştığının farkında olmam gerekiyor. Talihsiz bir kurban olmayacağım.

Romy bir tutam sarı saç kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ışık aşırı büyük pırlantayı yakalayarak güzelce parıldamasını sağlıyor. Üzerinde onu bana bağlayan bir şey olduğunu bilmek rahatlatıcı. Bu, aptal doktorlar ve o dangalak aktör gibi ahmakların mesafelerini koruyacakları anlamına geliyor.

Birinin bakışlarını üzerimde hissediyorum ve Doc Junior'ın karanlık bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum. Ahh, görev tamamlandı. Başkanın oğlunu kızdırdım.

Gerçekten Romy gibi bir kadınla şanslı olduğunu mu düşünüyordu?

O bir on bir ve iyi bir günde o bir yedi.

Açıkçası, onun için yeterince iyi değil. Babasının kim olduğu umurumda değil.

öyle.

Ona kendini beğenmiş bir sırıtışla *"O benim, sürtük. Onunla birlikte koş "Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştır."*

Öfke yüzünü değiştirir ve onu eskisinden daha da çirkin yapar. Aptal doktor arkadaşı yanında belirir, gözlerinde endişe vardır.

O dansı alamayacaksın, göt herif.

Romy'yi tekrar yüzüme doğru çeviriyorum, onu onların önünde öpmek için sabırsızlanıyorum. Ona verdiğim öpücük hiç de masum değildi. Dilimi ağzının derinliklerine daldırıyorum ve ondan sikimi uyandıran bir zevk iniltisi çıkarıyorum.

Nihayet çekildiğimde, dolgun, hala ayırık dudaklarının ve şu anda ne kadar ateşli olduğunun tadını çıkarırken, aptal doktorların ortadan kaybolduğunu görmek beni memnun ediyor.

İyi kurtulduk.

Theo da beni izliyor ama yüzünde kederli bir ifade var. Onu kötü hissettirmek, ilişkimi onun önünde sergilemek hoşuma gitmiyor ama bu işin yürümesi için hepsi gerekli. Bunu atlatacaktır. Çocuk istediği kadını elde edebilir. Sadece benimkini alamaz.

"İzninizle," diyorum etrafımızdaki insanlara. "Teşekkür ederim."

Romy'nin elini tutuyorum ve onu Theo ile konuşmak izleyicilerden uzaklaştırıyorum. Yaklaştığımızda sertleşiyor.

"Tebrikler," diyor, sesi kederli. "İkiniz de çok mutlu olmalısınız."

Bu kadar tiyatro yeter.

"Odaklan," diye homurdanıyorum alçak bir ses tonuyla. "Bir Uber çağır ve Kaitlyn'i buradan götür. Bizimle oynuyorlar."

Başını sallıyor, yüz hatları ciddileşiyor. "Evet, şimdi anlıyorum. İyi karar. Sanırım tüm bunlar dikkat dağıtmak içindi, ha?"

Onaylamıyorum ya da inkar etmiyorum.

"Otele geri dön, Theo."

Romy Theo'ya sarılır ve "Onu güvende tut."

der. "Koruyacağım."

Kollarını ona doluyor ve benim istediğimden biraz daha uzun süre sarılıyor. Sonunda kalabalığın içinde kaybolmadan önce bırakıyor. Romy'nin elini tekrar tutuyorum ve onu insanlardan uzaklaştırıp tuvaletlere giden koridora yönlendiriyorum.

Cebimden telefonunu çıkarıp Beethoven açıyorum. "Kulaklık tak ve bana bir tane ver."

Onları küçük bilekliğinden çıkarıyor. Parmağındaki yüzüğe tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum. Ona çok yakışıyor. Bedenini çok iyi tahmin etmişim.

Beethoven çalmaya başladığında ve kulaklıklar takıldığında nefes alabildiğimi hissediyorum. Tüm bu süre boyunca bize zorla dayattıkları mesajların sesini kesiyor.

Romy kaşlarını çatarak, "Çok gerginsin," diyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

Ona söylemediğim çok şey var. Bu şekilde kalmalı. Ama aptal ağzım yine de bir şeyler geveliyor.

"Birinden mesajlar alıyorum," diyorum, gerçeğin dudaklarımdan dökülmesinden nefret ederek.

"Yine mi Calista?"

"Hayır. Bir adam. Kendisine S diyen bir adam olduğunu varsayıyorum." "S ne istiyor?"

"Benimle dalga geçmek için. Kahretsin, bilmiyorum. Calista'yı biliyor. Benden, senden ve babamdan başka kimse onu bilmiyor."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Sana mesajları gönderen Orion mu?"

Ona neden güvendiğimden emin değilim, ama dürüst olmak gerekirse, birileriyle bir şeyler konuşabilmek güzel.

"Düşündüm," diye itiraf ediyorum. "Ama S daha önce ben babamla konuşurken bana mesaj atmıştı. Theo da oradaydı. Bunu başaramazdı."

"Planlanmış bir mesaj mı?"

"Biz gitti geri ve Dördüncü. Hatta benim YAPAY ZEKA programlar değil o kadar sofistike. Gerçek bir insandı."

"S, Calista gibi davranıyor olabilir mi?"

Önündeki alanı adımlıyorum, parmaklarımı şekillendirdiğim saçlarımın arasından geçiriyorum, muhtemelen karıştırıyorum. "Bilmiyorum. Bu mümkün."

Elini koluma koyarak beni durdurdu. "Caius. Bana bak. Eğer izin verirsen bunu çözmene yardımcı olabilirim."

Söylediği her kelimeye inanarak onun dürüst gözlerine bakıyorum. Bir saniyeliğine bu anın içinde kayboldum. Yattığım kız akıllı,

sadık ve cesur. O benim. Bundan sonra onu yatağa götürebilir ve onun içindeyken tüm dünyayı unutabilirim. Muhtemelen insanlar bu yüzden aşık olur ve evlenirler. Şeytanlarını birlikte yenecekleri bir eş kazanırlar.

Onu kendime çekerek derinden öpüyorum ve dilimi onun dilinin üzerinde gezdirerek söylemek istediğim sözleri söylüyorum. O benim için bir şey ifade ediyor. Bu gerçek. Bunu hissedebiliyor mu?

Öpüşmeyi hareketsiz duruyor, bekliyor. "Yardımlarını istiyorum," diyorum, bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değilim.

Gözlerindeki kararlı parıltı, bunu doğrulamak için harikalar yaratıyor. "Bunu birlikte çöz."

Elini tutuyorum ve incelemem için elması yaklaşıtıyorum, zaman kazanmak için oyalanıyorum. Sabırlı davranıyor ve ben hazır olana kadar bekliyor.

"Sanırım babalarımız da orada yaptıkları müzik işinin içinde," diye itiraf ediyorum, sesim gergin. "Buna sezgi ya da önsezi diyebilirsiniz. Her neyse işte."

"İ inanmak Sen," o diyor, başını sallayarak. "Onlar kanıtlanmış için manipülatif olmak."

"Ve Huxley..." Ne hissettiğimi tam olarak kestiremediğim için sözümü kesiyorum. "Cehennem kadar ürkütücü. Katılıyorum."

Ona sıırıtırıyorum. Dedektif modundayken çok tatlı oluyor.

"Müzik yoluyla subliminal mesaj verme uzun zamandır eden şey," diye açıklıyorum. "Yeni bir şey değil. Ama genellikle niş bir şekilde yapılıyor. Bir hasta için terapi olarak ya da küçük bir grup insan üzerinde deney olarak."

"Kitaplarınızdan birinde bununla ilgili bir bölüm görmüştüm," diye onaylıyor. "Göz gezdirdim ama aşınayım."

"Hangi kitap olduğunu hatırlıyor musun?"

"Propaganda ve Psikolojik Savaş: Geçmiş, Bugün ve Gelecek. Tam olarak sayfa bir-on dört."

Babasının yıllarca onun bu parlak beynini bulandırması çok yazık. Onun ne kadar zeki olduğunu defalarca kabul ettim. Uyuşturucuyla gölgelenmediğinde hafızası kusursuzdur. Baş döndürücü bir hızla bulmacaları bir araya getiriyor.

"Fotoğrafik bir hafızan mı var?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bazı şeyleri hatırlıyorum ve daha sonra kullanmak üzere saklıyorum. Bu daha çok bir iç kataloglama sistemi. O dosyalara ne zaman erişmeniz gerektiğini asla bilemezsiniz."

Bu sistemin, yıllarca anılarını bastırmak zorunda kalmasından doğup doğmadığını merak ediyorum - inkar edildiği gerçeğe ilgili her ipucuna tutunmak için bir hayatta kalma taktiği.

"Sanırım bir tür propaganda olarak subliminal mesaj kullanıyorlar," diye açıklıyorum. "Ne olduğunu anlamadan önce, Huxley'nin ne kadar sağlam bir adam olduğunu düşünüp duruyordum."

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Ben de öyle. Ve bu etkinliğin ne kadar harika olduğunu." En azından delirmiyorum.

"Başkanın arkadaşları ve meslektaşları oldukları için zaten buna inanmaya hazır bir gruba yönelik iyi niyetli bir mesajdı ama bu bir testti." Bakışlarımı koridorda gezdirdiğimde insanların hâlâ bir şekilde etrafta dolaştığını görüyorum. "Kitleler üzerinde denemek için hazırladıkları bir şey olabilir."

İşte burada ailelerimiz çarpışıyor.

Romy kaşlarını çatarak, "Yani aslında baban ve CUP organizasyonu gibi nüfuzlu kişiler bu mesajları takipçilerine ulaştırabilir," diyor. "Damlama etkisi gibi. Müdahaleci olmayan bir şekilde tanıtılacak bir fikir piramidi."

"Kesinlikle," diyorum başımı sallayarak. "Eğer Başkan bir yasa tasarısının geçmesini istiyorsa, kameralar karşısında bunun neden gerekli olduğunu anlatmak yerine, böyle bir etkinlikte Kongre'ye böyle bir yasa tasarısına ihtiyaç olduğu arzusunu yerleştirebilir."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Bu... bu düpedüz kötülük. Zeki, ama gerçekten, gerçekten kötü."

"Huxley o kitabı-" "Binbaşı Nicolas Cameron ile birlikte yazdı."

"Hatırlıyorsun. Tabii ki ."

Bulmacaya kendi parçasını eklemekten gurur duyarak bana gülümsüyor.

"Peki," diyor bir parmağını çenesine vurarak. "Babanın bu işe nasıl dahil olduğunu biliyoruz ama benimki denkleme nasıl giriyor?"

Bunun cevabını biliyorum. Bir araya getirmesini bekliyorum.

"Haberler." Soluk soluğa, elbisesinin içinde baştan çıkarıcı görünen göğüslerinin üzerine bir elini koyuyor. "Olamaz."

Anladı.

Onun ailesi de benimki kadar kusurlu.

"Ama neden?" diye soruyor, burnunu kıvrarak. "Babam bunu neden yapmak istesin ki?"

"Güç." Omuz silkiyorum. "Çoğu yaşlı adamın hayattaki diğer her şeyi elde ettikten sonra istediği şey budur. Güç, sahip olunması gereken en önemli şeydir. Ben

Sanırım bu, yaşlılıklarında elde edemedikleri değerli ereksiyonları." Ben güç istemiyorum. Bilgiyi arzuluyorum.

Calista'yı bulmak istiyorum, hepsi bu.

Sadece değil. Şimdi değil. Her şeyi karmaşık hale getirdiğinden değil.

Romy gözlerini üzerimde gezdirerek, "Çok ince olurdu," diyor. "Seni içine çekerdi."

Başını sallayarak sendeliyor. Yüzü korkunç bir şey yemiş gibi ekşiyor.

Anladı.

Ne yazık ki, anlıyor.

"Şu videolar. Daha önceki..." Gözlerini genişletiyor. "Biliyordun ya da bir çeşit sezgiye sahiptin. Bu yüzden telefonumu aldın."

Videoları ne kadar çabuk takıntı haline getirdiğini görmüştüm. "Ama onları bana Bastian gönderdi. O yapmazdı..."

Oh, aşkım, kesinlikle yapardı.

"Bir şeyleri havaya uçurmak istedim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bu beni çok kızdırdı."

"Çok işe yaradı," diyorum usulca. "Hazırdın çünkü zaten sana haberi veren kişiyi önemseyen biriydin."

Gözleri sulanıyor, ihanet parlıyor. "Ona güvenmiştim."

Ellerini tutuyorum ve her birinin tepesinden öpüyorum. Bu bilgiyi onunla paylaşmak doğru hissettiriyor. Tüm bu çılgınlıkla yalnız olmamak güzel.

"Bunu yapmayı bıraksan iyi olur aşkım," diyorum ona acımasız bir gülümsemeyle. "Artık güvenebileceğin tek kişi benim."

CHAPTER TWENTY-FIVE

Romy

Bastian bunu bana neden yapsın ki?

Kardeşim hakkında daha çok şey öğrendikçe, onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı daha çok merak ediyorum. Kafamda kurguladığım gibi biri değilmiş. O bir yalancı. En azından babamla nerede durduğunuzu biliyorsunuz çünkü yüzünüze karşı hıyarın teki. Bastian sana yavru köpek bakışları atarken yüzüne karşı yalan söyleyecek.

Hayatım boyunca maruz kaldığım manipülasyon, ayak bileğimin etrafında kenetlenmiş bir ağırlık gibi. Yüzeye çıkıp nefes alabilmek için ne kadar mücadele edersem edeyim, taktikleri beni tekrar suyun altına çekmekle tehdit ediyor.

Caius benim can simidim mi?

Daha yeni evlenme teklif etti ve zamanlamanın bizi garip müzikten kurtarmak ve diğerlerini uyarmak için olduğunu anlamama rağmen, yine de yüzüğü önceden satın aldı.

Neden?

Bu anın geleceğini biliyor muydu yoksa bunu kötü bir gün için mi saklıyordu?

Benimle yatakta birkaç kez oynadıktan sonra evlenmek istediğini düşünmek hayalcilik olur. İyi seksti, beni yanlış anlamayın ama hayat değiştiren bir şey değildi.

O yüzüğü almasının bir nedeni vardı.

Gündemini ilerletecek bir şey.

Beni kaçıran, aklımla oynayan, bana ilaç veren ve bana saldıran bir ailenin parçası olduğunu unutamam.

Onun kollarında olmak, ondan başka bir şey düşünmeyi zorlaştırıyor. Kokusu bana yapıyor, bu adamın etkisinin sürekli bir hatırlatıcısı.

Tüm bunların yanı sıra, onun beni çok kurtardığını da unutmamalıyım. Sadece bu gece birkaç kez beni kurtarmaya geldi. Benim için olduğu gibi onun için de çizgiler gerçekten bulanık olabilir.

Güzel.

En azından yalnız değilim.

"O bir kahraman değil," diyor Caius, sözlerinde acıma var. "Kulak tıkacı taktığını mü?"

Ne?

Caius'a bakakaldım. "Hayır. Bu şu anlama gelir..." Bastian müziği biliyor.

O da işin içinde.

İçimde kaynayan tiksinti, tükettiğim şarabı kusmama neden olma tehdidinde bulunuyor. Mide bulantısı ağzımı sulandırıyor, öyle ki kusmayı tetikleme ihtimaline karşı yutkunmaktan korkuyorsunuz.

"VEIL düşündüğün gibi değil, aşkım," diyor Caius, parmak ucuyla yanağımı şefkatle okşayarak. "Şemsiyeleri altındaki tüm kanallardan ve ağlardan izleyicileri üzerinde deneyler yapıyorlar. İncelik, güçlü pozisyonlarda bulunanlardan dışarıdaki sıradan işçi arılara kadar belirli gündemleri zorlamakta başarılı."

Not defterinde bulduğum kâğıdı hatırlıyorum - en son ne yazdığını görmek için küçük bir araştırma yaparak tozunu aldığım kâğıt. Sadece kız kardeşinin adını değil, VEIL'i de yazmıştı. Babamın şirketi araştırdığı bir şeydi.

"Babamın Calista hakkında bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsun?" Bu ihtimal karşısında dehşete düşerek soruyorum.

Caius dudaklarını büzüyor ve omuz silkiyor. "Bu noktada, kendi ailem de dahil olmak üzere herkesten şüpheleniyorum."

"Megan'ı onlardan uzaklaştırmalıyım," diye fısıldıyorum, kararlılık omurgama çelik gibi işliyor. "O güvende değil. Onun zihnini kontrol ediyorlar."

Bunun doğru olduğunu biliyor çünkü ailesi onu o lanet programa sokmuş.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, ama yakında gidiyoruz. Kulak tıkacı takan başka biri olup olmadığına bakmak istiyorum, özellikle de babalarımıza ve şüpheli görünen başka birini gözetleyip gözetleyemeyeceğime bakmak istiyorum, bu da beni S'yi bulmaya götürebilir." Yanağımı öpüyor ve çekilmeden önce kulağıma garip bir kelime fısıldıyor. "Bunu unutma."

O gittikten çok sonra bile şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Müzik bir kulağımda çalmaya devam ediyor ve o menzilde kaldığı sürece de çalmaya devam edecek. Sakinleştirici bir nefes çekiyorum ve koridordan çıkıyorum. Kalabalık mutlu, hipnotize olmuş haline geri dönmüştü. Kulağımda Beethoven çaldığı için minnettarım.

Megan hala Bastian'la onu en son gördüğüm yerde. Bastian'ın dikkati dağılmış, söylediklerinden aşırı etkilenmiş gibi görünen bir adamla konuşurken Megan'ın bileğini çekiyorum.

"Hey," diyorum sesimi hafif tutarak. "Bir gardırop arızası yaşıyorum. Tuvalette fermuarıma bakabilir misin?"

Megan, gözleri boş ve gülümsemesi sakın, başını sallar. "Elbette."

Onu koridora doğru kendimle birlikte çekerken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Aceleciliğimi fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Korkunç müzikten uzakta, banyonun kutsallığına girene kadar daha rahat nefes alıyorum.

"Onu terk etmek zorundasın," diyorum açıkça.

"Kardeşimi." Megan gülüyor. Bu gülünecek bir şey değil.

"Bu bir şaka değil," diye tıslıyorum. "Seni manipüle ediyor Meg."

Omuzlarımı iterek aramıza mesafe koyuyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Bastian'la birlikte olmaktan mutluyum. Bana her ne yaptığını düşünüyorsan, yanıyorsun. Onunla birlikte olmak belki de daha önce hiç sahip olmadığım bir fırsat."

Ağzından çıkan kelimelere inandığını söyleyebilirim.

Doğru olmamaları çok kötü.

"Zihnini çarpıttılar," diye açıklıyorum usulca. "Yaptıkları şey bu ve bunu iyi yapıyorlar. Bastian ve babam da işin içinde. Burası da öyle." Parmağımı kapıya doğru itiyorum. "Müzik sana bu etkinliğin çok güzel ve başkanın da harika olduğunu düşündürüyor."

Yine gülüyor. "Bu etkinlik çok güzel ve o gerçekten de inanılmaz bir başkan."

Keşke parmaklarımı şıklatmanın ve maruz kaldığı tüm beyin yıkamalardan kurtulmasını sağlamanın bir yolu olsaydı.

"Stratosfer. Göz teması. Sert ses. Her heceyi telaffuz edin."

Caius'un birkaç dakika önce bana fısıldadığı veda sözleri anlamsız gibi gelmişti. Şimdi, onlara ihtiyacım olacağını ve daha sonra anlam kazanacaklarını bilip bilmediğini merak ediyorum.

Megan'ın kollarına tutunuyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Tutunduğum yerde debeleniyor ama kararlılık benim tarafımda, bu da bana daha fazla güç veriyor.

"Strat-o-küre," diyorum güçlü bir sesle.

Bana bakmaya devam ediyor ve sonra yavaşça göz kırpmıyor. Tekrar ve sonra tekrar. Kafası sanki zihnindeki bir şeyi temizlemeye çalışıyormuş gibi ağır ağır bir o yana bir bu yana sallanıyor.

İşe yarıyor.

Yanaklarını avuçluyorum ve bana bakması için başını yukarı kaldırıyorum. "Megan, iyi misin?"

Kirpikleri titriyor ve alt dudağı titremeye başlıyor. Boğazından kısık bir inilti yükselir. Geriliyor ve panikle gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor.

"yok," diyorum sakince. "Ben buradayım. Her şey yolunda."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve bir tanesi dökülüp yanağında rimel izleri bırakıyor. Korkuyla karışık şaşkınlık ifadesi beni derinden etkiliyor. Şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini sıkıca kapatır ve başını sallar.

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldıyor, sesi titriyor. "O programa katıldım ve..." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Bunu kendime ben yaptım."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Seni kandırdılar. Seni daha iyi bir yaşam vaatleriyle kandırdılar ama sonra zihnini karıştırıp seni başka bir şeye dönüştürdüler. Bu senin suçun değil."

Ortasına sarılıyor ve titriyor. "Okulu bıraktım. Ne yaptım ben?" "Dinle."

Sarılmak için onu kendime çektim. "Bu şehri terk edeceksin, Tamam mı? Mississippi'ye geri dön. Okuldan biraz izin al ve sonra hala istiyorsan geri dönebilirsin. Hayatını mahvetmedin. Neredeyse elinden alınıyordu."

Megan hıçkırarak ağlıyor, gözyaşları omzumu ıslatıyor. Kendi gözyaşlarımla savaşıyor ona sıkıca sarılıyorum. Komplo teorisi projemizi çözmeye çalışırken kampüsteki sevimli baristaya bakıp kıkırdamamız sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. O zamandan beri çok şey değişti. Biz kesinlikle değiştik.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor Megan hışırtılı, kederli bir sesle. "Her şey berbat olmuş gibi hissediyorum." Bana iğrenmiş bir ifade göstererek kendini itiyor. "Bekaretimi onunla kaybettim, Romy. Senin..."

Kardeşim ondan faydalandı.

"Bu senin hatan değil," diyorum tekrar. "Yaptığı şey kınanacak bir şeydi."

"O zaman doğru hissettirmişti," diye mırıldanıyor. "Ama şimdi geriye dönüp baktığımda yanlış olduğunu görüyorum. Sanki tüm doğru şeyleri söylemek ve yapmak için eğitilmiş gibiydim." Elbisesine ve ışıltılı bileklikli çantasına bakıyor. "Ben bir fahişeyim. Güzel kıyafetler ve kalacak bir yer için bedenimi takas ettim."

"Hayır." Omuzlarını tekrar kavriyorum. "Böyle düşünmene izin verme. Sen bir kurbansın. Ve buradan çıkman gerek. Sana yardım edeceğim, tamam mı?"

Gözlerinde rahatlama parlıyor. "Bana yardım mı edeceksin? Ama o senin kardeşin." "Sen benim arkadaşımısın." Üzüntüyle iç çektim. "Senin yüzünden buradayım. Okulu bıraktım.

seni bulmak için. Tüm bunlar senin için endişelendiğim için oldu."

Ona bu süreçte uğradığım kötü muameleyi anlatmaya devam etmiyorum. Zaten yeterince kötü hissediyor.

"Her şeyden önce," diyorum, kabinlerden birine bakmak için uzaklaşarak. "Buna ihtiyacın var."

Rulodan çıkardığım mendili alıyor ve gözlerini silmeye başlıyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır, parçaları kopar ve kulaklarını tika. Bence şu anda çok savunmasızsın. Eğer o müziği duyarsan..." Omuz silkerek konuyu kapatıyorum. "Ne bilmiyorum. gelenleri unutmanı göze alamayız." Korku yüz hatlarını kaplıyor. Kulaklarını için birkaç parça yuvarlıyor, sonra kalanını gözlerini kurulamak için kullanıyor ve yanaklar.

"Paran var mı?" Tanrı'dan umarım vardır diye soruyorum.

Bilekliğini kaldırıyor. "Banka kartım var. Bastian benim için her şeyi satın alır ama yine de ne olur ne olmaz diye yanımda taşıyorum. Hesabımda dönemlik eğitim bursumdan kalan sadece birkaç yüzlük var."

"Sadece eve dönmek için bir otobüs bileti alacak kadar paraya ihtiyacın var." "Bunu gerçekten yapıyorum," diye fısıldıyor.

"Eve gidiyorum."

"Sadece yeniden toparlanmak için, Megan. Sonra oraya geri dönecek ve başlangıçta hayalini kurduğun hayata sahip olacaksın."

Yaklaşan sesler duyuluyor ve ikimiz de kaskatı kesiliyoruz. İki kadın tuvalete giriyor ama bizi fark etmiyorlar bile. Biri bir kabine giriyor, diğeri aynada makyajını kontrol ediyor.

Bastian onu aramaya gelmeden gitmeliyiz.

Elini tutuyorum ve tuvaletten çıkıyoruz. Yolumuzda başka kadınlar da yürüyor ama bize aldırış etmiyorlar. Bir tanesi tekrar tekrar çalan şarkıyı mırıldanıyor. Megan'a dikkatli bir bakış atıyorum ve o da kaşlarını çatıyor. Bizi ana etkinlik alanına götüren koridorun sonuna geldiğimizde durup kalabalığı tarıyorum.

Bastian hiçbir yerde bulunamadı.

Güzel.

Bir çıkış işareti fark edene kadar dış duvarlar boyunca kalabalığın etrafından dolaşıyoruz. Bu koridor binanın arka tarafına doğru ve daha az insan var.

Burası hakkında. Megan'ı da yanıma alarak acele ediyorum ve onu özgürlüğüne götüreceğim koridora giriyorum.

Artık çok yakınız.

Kapıya yaklaştığımızda iki gizli servis görevlisi yakınlarda duruyor. İkisi de bizi ilgiyle izliyor ama bir tehdit olmadığımız açık.

Yaklaştığımızda "Kendini hasta hissediyor," dedim. "Temiz havaya ihtiyacı var."

Soldaki başını sallıyor. "Eğer gidersen, bu şekilde geri dönemezsin. Tekrar ön taraftan girin."

"Anlaşıldı."

Adam kapıdan girmemize izin veriyor. Kar taneleriyle karışık kış rüzgârı yüzümüze sert bir tokat gibi çarpıyor. İkimiz de çığlık atıyoruz, ikimiz de bu hava için giyinmemişiz. Kulağımda Beethoven çalmıyor artık, çünkü çok uzakta olduğum için bağlantım kesildi. Neyse ki dışarıda ona ihtiyacım yok. Birbirimizin yanına sokulup topuklarımızla sokağın köşesine doğru koşuyoruz.

"Bir blok ötede bir lokanta var," diyorum ona, dişlerim şimdiden takırdıyor. "Oraya git, bir uber çağır ve o gelene kadar sıcak kal. Sonra doğruca otobüs terminaline git. Oraya vardığında telefonu bırak ki seni takip edemesin. Arkana bakma, Megan. Asla arkana bakma."

Köşeye vardığımızda Megan dönüp bana şiddetle sarılıyor. İkimiz de bir saniyeliğine ağlıyoruz, başardığımız şeyden dolayı rahatlıyoruz. Sonra ayrılıyor ve caddenin karşısına koşuyor. Orada duruyorum, kollarımı kendime sımsıkı sarıyorum ve onun yürüyen diğer insanların arasında kayboluşunu izlerken titriyorum.

Onun güvenli bir şekilde gittiğinden emin olduğumda, binanın önüne gitmek için en iyi yolun hangisi olduğunu merak ederek uzaklaşmak için dönüyorum. Bir ses bana seslendi.

"Romy!"

Bizim de geldiğimiz kapıdan bir adam koşarak çıkıyor. Smokin giyiyor ve yeterince uzakta olduğu için yüz hatlarını seçemiyorum. Ama yaklaştıkça onu çok net tanıyorum.

Bastian.

Aman Tanrım.

Tam zamanında kaçtı.

"Megan nerede?" diye soruyor, soğuktan beyaz nefesler çıkararak. "Seninle tuvalete gitti."

Sokağın köşesinden uzaklaşıp binanın yanındaki kaldırımda yürümeye başlıyorum, bu soğuk havadan kurtulmak için acele ediyorum. Onun ayak sesleri

koşuyor. Daha fazla uzaklaşmadan, üşüyen omzumdan tutup beni görebileceği şekilde döndürüyor.

"Romy," diye hırlıyor Bastian. "Sağır mısın sen?"

Titreyen kolumu kaldırıyorum ve sessizleşen kulaklığımı işaret ediyorum ama o bunu bilmiyor. "Üzgünüm, daha yüksek sesle konuşmanız gerekecek. Hiçbir şey duyamıyorum."

Yüzündeki endişeli, paniklemiş ifade ezici bir öfkeye dönüşür.

Bu doğru, ağabey. Müzikte neler olduğunu biliyorum ve az önce kız arkadaşını senden kurtardım.

Her şeye karşı uyanık durumdayım... Sen de dahil.

CHAPTER TWENTY-SIX

Caius

Dışarı çıktı.

Romy'yi tanıyorum. Megan'a yardım etmek için benim talimatlarımı kullanacak. Ve CUP'un tüm giriş çıkışlarını bildiğim için işe yarayacak. Kız kandırıldığını anladığında, kendini kaybedecek. Romy onu kurtarmak isteyecek, bu da kaçmasına yardım etmek demek.

Bastian'ın benden çok da uzak olmayan bir koridorda ilerlediğini gördüm. İkimiz de aynı kişileri aradığımız için peşinden gittim. Bir Gizli Servis görevlisi onun için dış kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı. Adımlarımı hızlandırıp peşinden gittim.

Kapıya ulaştığımda adam bitkin bir sesle, "Çıkacaksanız ön taraftan dolaşmanız gerekiyor. Buraya tekrar giriş yok."

"Sorun değil," diye homurdanıyorum ve onu iterek binadan çıkıyorum.

Korkunç kış havası bana saldırıyor ama Romy'yi bulma görevindeyim. Bir köşede, onlar olabilecek iki kişi görüyorum, ancak bunu söylemek zor. Kadın gözden kayboluyor ve adam da kısa süre sonra onu takip ediyor.

Sadece bir kadın, iki değil.

Koşarak çıkıyorum, elbise ayakkabılarım her adımda ayak parmaklarımı sıkıştırıyor. Tam olarak koşucu ayakkabısı sayılmazlar. Köşeye geldiğimde neredeyse kaldırımda kayıyordum ama kırımın üstüne düşmeden önce kendimi durdurmayı başardım.

Birkaç metre ileride iki kişi konuşuyor. Romy ve Bastian.

Dostça da değil. Bastian Romy'ye çok yakın, omuzları dik ve tehditkâr. Çenesini kaldırmış ve meydan okurcasına ona bakıyor.

"O gitti," diye tükürdü Romy ona. "Şimdi onu rahat bırak." Bastian öfkeyle patlar. "Ne yaptın sen, kaltak?!"

Kadının çenesinden tutuyor ve onu binanın yan tarafına çarpıyor, kafasının arkası tuğlaya o kadar güçlü çarpıyor ki bu hareketin onu öldürmemesine şaşıyorum.

Kendimi ona doğru fırlattığımda her şey karardı. Onu ceketinin yakasından tutup kadından uzaklaştırdım. Tökezledi ve homurdanarak yere düştü. Bir saniye içinde onun üzerindeydim.

Öfke her şeyi tüketiyor.

Çok bunaldım. Ona zarar vermenin bedelini ödetmekten başka bir şey istemiyorum. Bu, ailemin ölümünden sonra diğer çocuklarla ve hatta bana yardım etmesi gereken insanlarla öfkeli kavgalara tutuştuğum gençliğimi anımsatıyor.

İçimde kopan duygu fırtınasını hiçbir şey durduramaz.

Yumruğum Bastian'ın yüzüne tekrar tekrar çarpıyor. Parmak eklemlerimin yarıldığını ve morardığını hissediyorum ama bu beni durdurmaya yetmiyor. Ara sıra kaburgalarım, çeneme ve hatta hayalarım yediğim yumrukların farkındayım ama hiçbirini beni onu ezme isteğimden alıkoymuyor.

Kan tadı alıyorum ve dişim acıyor çünkü herif bana bir darbe daha indirdi ama bir dahaki sefere onu engellemek için daha iyi bir iş çıkarıyorum. Burnu tatmin edici bir patlamayla kırılıyor ve savaşımızda daha fazla kana neden oluyor. Kulağına vuruyorum, umarım kulak tıkacını beynine kadar sokmuşumdur.

Dişlerinin kaldırımıyla buluşması için onu ters çevirmek üzereydim ki sarsıldım. İnanılmaz derecede güçlü biri beni kolayca bastırdı. Tekme atıp kükrüyorum, hâlâ o adamın canına okumaya çalışıyorum.

Nefret sisi dağılmaya başladığında, bir kalabalığı çektiğimizi fark ediyorum. Her yerde gizli servis elemanları var ve etraftakilere geri çekilmeleri için bağırlıyorlar. O sırada babam ve Gideon'un aynı bakışlarla yaklaştıklarını görüyorum.

Kızgınlar. Kimin umurunda?

"Romy nerede?" Ağzımdan kan tükürerek hırlıyorum. "Nişanlım nerede lan?"

Babam fırtına gibi yanıma geldi, gözleri alev yanıyordu. "Sakin ol oğlum. O iyi.

Tam şurada."

İşaret ettiği yeri takip ediyorum ve Romy'nin başının arkasını ovuşturduğunu görüyorum.

titrediği için babası ceketini üzerine geçiriyor.

"Onu görmem gerek," diye bağırlıyorum, iri adamın elinden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyorum.

"Yapabilirsin," diye güvence veriyor babam. "Araba . Siz ikinizin gitmesi gerekiyor. Bunu yarın tartışabiliriz. Ben ve Gideon hasar kontrolü yapacağız. Bu çok utanç verici."

Bir utanç titreşimi kendini belli ediyor, ancak duruma duyulan öfke onu bastırıyor. Bastian ellerini kadınımın üzerine koydu. Siktirip gitsin ve ölsün, umurumda değil.

"Yaşıyor," diyor biri. "Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyor. Ambulansa ihtiyacımız var."

İçimden uğursuz bir kahkaha havlıyor ve dehşet dolu bakışları üzerime çekiyor. Babam beni görmelerini engelliyor. Bir araba kaldırıma yanaştığında babam kapıyı açıyor ve adamın beni içeri itmesine yardım ediyor. Ben Romy'yi görmek için havlamaya başlayamadan, o yanıma kayıyor.

"Çok şükür," diye tıslıyorum ve onu kendime doğru çekerek sarılıyorum. "Yaralandın mı? O orospu çocuğu seni incitti mi?"

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor. "Rahatla, Caius. Her şey yolunda. Sadece gözlerini kapat ve sakinleş."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ama onun yatıştırıcı sözleri işini yapıyor. Dışlerimi sıkıyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Yolculuk alışılmadık derecede sarsıntılı geçiyor ve şimdiye kadar fark etmediğim her türlü acı ve çürüğün farkına varmamı sağlıyor.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü Romy beni nazikçe uyandırdığında sadece saniyeler geçmiş gibi hissediyorum. "Geldik. Şoför Orion'un önceden aradığını söyledi. Arka taraftan gireceğiz. Olay çıkarmamak için kullanabileceğimiz bir servis asansörü var."

Utanç geri döndü ve devam ediyor. Sadece soğukkanlılığımı kaybetmekle kalmadım, aynı zamanda bunu herkesin önünde yaptım. Kadınımın kardeşini de fena halde dövdüm. Hikayenin haberlerde yer almasından çok, dünyanın görmesi için kendimin gerçek bir parçasını ifşa etmekten endişe ediyorum.

"Umarım ölmüştür," diyorum ona, arabadan inerken yüzüm buruşuyor.

"Dur." Ağrıyan elimi tutuyor ve beni sıradan kapıya doğru yönlendiriyor. "Bunu odamızda konuşabiliriz."

Asansörle katımıza çıkarken Romy'ye iyice yaslanıyorum. Bana odamıza kadar yardım ederken yavaşça ilerliyor. İçeri girdiğimizde endişeli bir Theo'yla karşılaşıyoruz.

"Ne oldu böyle?" diye tıslıyor, sesi kısık.

Romy ona, "Baban sana söyleyebilir," diyor. "Kaitlyn yatakta mı?"

"Onu oraya gönderdim."

"Güzel. Gidebilirsiniz. Bir şeye ihtiyacı olursa biz burada olacağız."

Bu sözlerle beni odamıza götürüyor ve kapıyı kapatıyor. "Ben duş almaya gidiyorum," dedi. "Kirlenmişsin."

Başımı sallıyorum ve beni bıraktığında sallanıyorum. "Ben iyiyim. Git hadi."
O banyoya girer girmez, takım elbisemin ceketini dikkatlice çıkarıyorum.
Pantolonumun cebinden telefonumu çıkardığımda, bilinmeyen bir numaradan gelen yeni bir mesajı fark ediyorum.

Unknown Number: You're making a mess of things. I really don't want to have to clean it all up. - S

Ona memnuniyetle bir mesaj yazıyorum.

Me: Fuck. You.

Telefonu masanın üzerine fırlattıktan sonra, kıyafetlerimi özenli bir çabayla çıkarıyorum. Nihayet çıplak kaldığımda, ayak sürüyerek banyoya giriyorum. Romy de çıplaktı ve saç tokalarını yavaşça topuzundan çıkarıyor, saçları aşağıya döküldüğünde hafifçe yüzünü buruşturuyor, şüphesiz kafa derisinin ağrıyan kısmını chekiştiriyordu.

Duşun buharlı spreyine doğru adım atıyor. Artık sertleşmiş olan aletimi takip ederek ona doğru yöneliyorum.

"Bakayım," diye hırladım. "Sana ne yaptığını göster bana."

Ellerini saçlarına götürüyor ve ayırıyor. "Gerçekten morarmış ama iyi olacağım."

Saçında küçük bir kesikten kaynaklanan bir kan lekesi var ama korkunç bir şey değil. İçimde bir rahatlama hissettim.

"Şimdi sana bakalım," diyor yüzünü bana dönerek. "Dudağın patlamış."

"Çenem daha çok ağrıyor."

Nazikçe çene çizgimi parmaklıyor. "Özür dilerim."

Sözleriyle alay ettim. "Neden? Bunu sen yapmadın ki." "Teknik olarak ben yaptım. Megan'ı uzaklaştırarak onu kışkırttım."

Göğsümü ve omuzlarımı sabunlamaya başladığında hareketsiz kalıyorum. Elleri sol kaburgalarımın üzerinden geçtiğinde acı içinde yüzümü buruşturuyorum. "Ah, kahretsin, bu da acıtıyor."

Dudaklarını büzüyor, endişeli bir ifade takınıyor ve beni yıkamaya devam ediyor. Temizlendikten sonra bir bez alıp yüzüme sürüyor, oradaki kesik ve çürüklere zarar vermemeye dikkat ediyor.

"Yarın mosmor olacaksın," diyor iç çekerek. "Belki de seni kontrol ettirmek için hastaneye götürmeliyiz."

"Yok, ben iyiyim. Diğer adamı görmelisin."

Gözlerini deviriyor. "Orada saklı bir öfken var, değil mi?"

"Seninle tanışana kadar bunu gizli tutmayı başardım."

"Anlıyorum." İç çekiyor. "En azından kardeşime attığın dayak Megan'ın peşine düşmesini geciktirecek. O daha hastaneden çıkmadan Megan evde güvende olacak."

"Bir değil."

Dudaklarımı usulca öpüyor. "Teşekkür ederim."

Sıcak spreyci acıyan bedenlerimizi ısıtırken bir an sessiz kalıyoruz. "Daha önce bana hiç elini sürmemişti," diyor Romy ezici bir sesle üzüntü. "Ondan bunu hiç beklemezdim. Kalbim kırıldı, Caius." Onu kendime çekerken inledim. "Biliyorum aşkım. Berbat bir durum."

Sessizlik uzuyor ve sonra an şefkatten hararete dönüşüyor. Ağzlarımız, yarılmış dudağımı yakan bir öpücük için birleşiyor. Umursadığımdan değil. Onu içimde var olduğunu bilmediğim bir çaresizlikle öpüyorum.

Onu cama bakacak şekilde döndürdüğümde çılgılık atıyor. Kalçasını kavrayıp bacağını yukarı kaldırıyorum, böylece ayağı duştaki oturağa dayanabiliyor. Sonra, sıcak su dışında herhangi bir hazırlık yapmadan, kaygan sikimi kavırıyorum ve amına bastırıyorum.

"Seni bu cama karşı çiğ ve hızlı bir şekilde becermemi ister misin?" Soruyorum, sesim sert ve çiğ. "Bunun için yalvar, aşkım."

İnliyor ve başını sallıyor. "Evet. Lütfen, Cai."

Ellerimden biri kalçasını, diğeri de kabarık göğüslerini buluyor. Camın sallanmasına yetecek bir güçle ona çarpıyorum. Elleri camın üzerine yayılıyor ve yanağını cama dayıyor. Sıkı vücudu her darbeye açgözlülükle sikimi emerken homurdanıyorum. Meme ucunu her çimdiklediğimde ya da çektiğimde, amı kalınlığının etrafında kenetleniyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, alaycı fiskeler ve çekiştirmelerle göğüslerine saldırmaya devam ediyorum.

Uzun süre dayanamayacağım.

Ayrıca az önceki belden aşağı vuruş yüzünden hayalarım çok ağrıyor.

"Artık benimsin," diyorum ona, kalçalarım kontrolsüz bir öfkeyle itiliyor. "Benim olanı gerdiğimi hissediyor musun?"

"Evet. İyi hissettiriyor."

"Aynen öyle," diye homurdanıyorum, dişlerimle omzunu ısıırıyorum. "Bu amcık bana ait, aşkım. O yüzüğü bu yüzden taktın, değil mi?"

İkimiz de yüzüğün sadece bir oyun olduğunu biliyoruz. Yoksa biliyor muyuz?

"Mmmm," diye inliyor. "Evet. Ben seninim."

Avucumu göğsünden, seksi karnının üzerinden klitorisine doğru kaydırıyorum. Kıcı sanki parmaklarımdan saklanıyormuş gibi beni itiyor. Bu onu daha da fazla tatmin etme isteğimi artırıyor.

Bunun çok iyi hissettireceğini biliyor ama yine de bunun ezici hissinden korkuyor.

"Benden kaçma küçük kız," diye gürlüyorum klitorisini çimdiklerken. "Ne zaman istersem bu benim. Anladın mı?"

"Ah, evet," diye nefes alıyor, cama karşı titreyerek. "Bu çok fazla."

"Asla."

İçindeki her vuruş beni sınıra daha da yaklaştırıyor. Seksin hiç bu kadar iyi hissettirdiğini bilmiyordum. Onunlayken, kendimden parçalar kaybediyor ve yenilerini kazanıyorum.

"Sikime gel, aşkım, böylece ben de boşalabilirim."

Başparmağım ve parmağım arasında klitorisini defalarca yuvarlıyorum, ta ki kendinden geçerek çılgık atana kadar. Bacakları çökecekmiş gibi bükülüyor, bu yüzden kalçalarımı son birkaç kez sallarken onu ayakta tutmak için cama bastırıyorum.

Acıyan taşaklarım zevkten kasılıyor ve sonra ilk salıverme fiskiyesi onun içine fişkırıyor.

Dışarı

çek.

Dışarı

çek.

Sikim baş döndürücü bir zevkle zonklarken ona karşı sürtünüyorum. Amcığı sanki gitmemesi için yalvarıyormuş gibi sikimin etrafında kenetleniyor. Onun güzel amını şımartarak, içimde kalan son damla spermi tükürene kadar sikimi onun derinliklerinde tutuyorum.

Onu hamile bırakacağım.

Bu bir tehdit ya da arzu değil. Sadece gerçek. İki insan böyle korunmasız sevişip bebek yapmamayı bekleyemez.

Karmaşadan bahset.

Bu Romy Langston'ı hayatıma daha da sokacaktı. O zaman onu asla bırakamazdım. Oyunumuz gerçeğe dönüşecekti.

Beynim doğru şeyi yapmam için çılgık atıyor. Burada daha büyük bir yetişkin ol ve bitmiş horozumu ondan çıkar. Hamilelik ihtimalini ortadan kaldırmak için vücuduna biraz su dök.

Yine de kararları veren benim kalbim.

Onun bir parçasına sahip olmak için duyduğum sahiplenici, saplantılı, pençeleyen ihtiyaç sıcak bir şekilde yanıyor ve her parçama bulaşıyor. Bu kadına olan vahşi ihtiyaç

ve birlikte yarattığımız sonuçlar beynimi uyuşturuyor, ta ki ondan başka bir şey düşünemez hale gelene kadar.

"Zar zor ayakta durabiliyorum," diye itiraf ediyor Romy hışırtılı bir sesle.

Yavaşça bedeninden çıkıyorum ve düşmesini engellemek için ona sarılıyorum. "Sorun yok, aşkım. Seni yatağa ben taşıyacağım. Tek yapman gereken seksi kalçalarını açmak ve tüm işi benim yapmama izin vermek."

"Hâlâ doymadın mı?" Esniyor ve sonra gülüyor. "Bu gecelik bu kadar."

"Seninle hiç doymadım" demeden önce boynunun yan tarafını emiyorum. Ve ben bitti dediğimde sen de bitmiş olacaksın. Daha yeni başlıyoruz."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Romy

Bir başlangıçla uyanıyorum, içimi bir ürperti kaplıyor. O zaman bunun odanın soğuk olmasından kaynaklandığını fark ediyorum. Kötü bir şey değil. Caius yatakta değil.

İnleyerek yuvarlanıyorum ve başımın arkası yastığa değer değmez kafatasımdaki morarmayı hissediyorum. Dün gece yüzüstü yatmamın bir nedeni vardı ve Caius'un beni arkamdan kolayca dürtebilmesi için değildi.

Yani, o da bunu yaptı, ama sebep bu değildi.

Dün geceyi hatırlayınca içim daralıyor. Kendime Caius'la seks yapmanın hayatımı değiştirmeyeceğini söylemişim ama bu bir yalandı. Bana yaşattığı her orgazmla bunu tekrar tekrar kanıtladı.

Normal insanların seks hayatları bu kadar iyi olmaz. İmkânı yok. Caius'la aramızdaki her şey özel. Sanki bedenlerimiz birleştğinde ruhlarımız da birbirine karışıyor. Bu hissi hayatımda yaşadığım hiçbir şeyle kıyaslayamam.

Beni tüketiyor.

Biri yatak odasının kapısını çalıyor. O kişi içeri girerken ben de çarşafı çıplak göğsümün üzerine çekiyorum.

"Theo?"

Kapıyı arkasından kapatırken gözleri artık örtülü olan göğsümden yüzüme doğru kayıyor. Az önce ona bir göz zevki yaşattığımdan eminim. Kotundaki şişkinliğe bakarak haklı olduğumu söyleyebilirim.

Harika.

"Günaydın," diyor yatağın kenarına oturarak. "Sana en sevdiğini getirdim."

Yorganı üzerimde tutmaya dikkat ederek yatak başlığına yaslanıyorum. O buradayken tamamen çıplak olmak garip. Odanın da seks koktuğuna eminim.

"Diğer odaya gidelim mi?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Hayır," diyor içki taşıyıcısını yere bırakırken. "Kaitlyn sinir bozucu bir program izliyor. Ayrıca, seninle dün gece hakkında konuşmak istedim. Tüm bu dramı duymasına gerek yoktu."

Kabul ediyorum ama yine de onun burada olmasından rahatsızlık duyuyorum. "En azından önce giyinmeme izin ver."

Uzun bir süre bana bakıyor, kaşları tartışacakmış gibi birbirine kenetlenmiş, ama sonunda başını sallıyor. "Gözetlemeyeceğime söz veremem."

Sözleri alaycı olsa da gözlerini kapatıyor. Yataktan aceleyle kalkıyorum, odanın içinde bavuluma doğru koşuyorum ve birkaç pijama alıyorum. Banyoya gitmek için yanından geçtiğimde gözleri hâlâ kapalıydı.

Tanrıya şükür.

Çabucak işedikten, bulanık dişlerimi fırçaladıktan ve dün gecedan kalan bazı kabuklu yerlere soğuk bir bez sürdükten sonra uyku şortumu ve tişörtümü giyip banyodan çıkıyorum. Yatak başlığına yaslanmış, buzlu kahvesini yudumluyor. Ben de onu taklit ederek yatağın diğer tarafına geçiyorum, ama bu sefer yorganın üstüne. Bana kendisinininkine benzeyen bir içecek uzatıyor.

"Bu sefer kime rüşvet vermek zorunda kaldın?" Bir yudum aldığımda Noel'in yaklaşmasına rağmen balkabağı aromalı olduğunu görünce memnun bir şekilde soruyorum.

"Aynı kız. Sanırım benden hoşlanıyor. Bana bir alana bir bedava verdi." Yarısı gitmiş içkisini kaldırıyor. "Balkabağı pek sevmem ama bedavaydı."

"Bahse girerim, sizinkini de ödemek zorunda kalsaydınız ikisinin de tutacağından çok daha fazla bahşiş vermişsinizdir."

Kıkırdıyor. "Beni iyi tanıyorsun."

Rahatlıyorum, bana en sevdiğimi getirdiği için minnettarım. "Dün gece berbattı." "Öyle mi düşünüyorsun?" Başını sallıyor. "Babam bana Caius'un neden

cehenneme kadar dövdü. Görünüşe göre kardeşine daha kötü bir şey yapmış."

"Babamı arayıp nasıl olduğunu öğrenmem gerekiyor," diyorum isteksizce. "Şu anda Bastian'dan öğreniyor olsam da."

"Seni aramaktan kurtarayım," diyor. "Babam Gideon'la konuştu. Bastian'ı bir gece tutmuşlar. Oldukça sarsılmıştı. Akli başında kalmakta zorlandığı için onu gözlemek istemişler. Gideon bu sabah geç saatlerde ayrılacağını söyledi." Başımı işaret ediyor. "Sen nasılsın? Babam onlara Bastian'ın seni duvara çarptığını söylediğini, bunun da kardeşimle aranızda her şeyi başlattığını söyledi."

"Acıyor ama hayatta kalacağım. Kardeşinden bahsetmişken. Nerede o?"

"Emin değilim. Ben geldiğimde burada değildi. Kaitlyn de onu görmemişti."

Dün geceki aceleci çıkışlarının nedeninden bahsetmesini bekliyorum ama . İçkimi yudumlarken, uzun zamandır aklımda olan bir soruyu soruyorum.

beni rahatsız ediyor.

"Caius nasıl biriydi? Sen çocukken?"

Theo kıkırdar. "Tıpkı şimdiki gibi. Ama belki o kadar zahmetsizce havalı değil. Havalı gibi değil, daha çok Buz Adam gibi. O zamanlar içindeki mücadeleyi görebiliyordunuz. Bu yüzden şeytanları olduğunu söyledim. Sanırım dün gece onları ilk elden gördün."

Onları birkaç kez gördüm.

Gareth ile benzer bir öfkeye kapılmıştı ve şimdi öldü. Bu sırrı mezara götüreceğim.

"Dün, Uber'imizi beklerken," diyor Theo, vücudu gerilerek, "Kaitlyn bana bazı şeyler anlattı."

"Öyle mi?"

"Sana zaten söylediğini söyledi." İçkisini komodinin üzerine bırakıyor ve şakağını ovuşturuyor. "Boktan bir durum bebeğim."

Bana taktığı isim karşısında kendimi zor tutuyorum. Bir zamanlar onun bana olan ilgisini kullanmış ve hatta bana yardımcı olabileceğini düşündüğüm için bunu teşvik etmişim. Şimdi nasıl geri dönebileceğimi merak ediyorum. Sanırım yakın geleceğimizde zor bir konuşma olacak. Şimdi bununla uğraşmaktansa üzüntüyle başımı sallıyorum.

"Korkunç," diye katılıyorum. "Vivienne de bana aynısını yaptı."

"Özür dilerim. Bu..." Öfkeyle ofluyor. "Böyle hasta herifleri anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum."

"Ayrıca dedi ki..."

"Ne?" Soruyorum, sesim kısık. Biliyorum. Yine de bunu tekrar duymak istediğimden emin değilim.

"Gareth. O, uh, siktir." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Ne tür bir sapık ucube bunu yapar? Onu severdim, bebeğim. Onu örnek alırdım. Şimdi ölümü lekelendi. Öldüğüne çok memnunum çünkü ölmeseydi alnına bir kurşun deliği açmadan önce sikine bir kurşun deliği açabilirdim."

Koluna hafifçe dokunarak, "O artık güvende," diye onu temin ediyorum. "Şu anda yapabileceğimiz tek şey ilerlemesi için ona destek olmak. Onu güvende tutmak için bize güveniyor."

"Biliyorum. Deniyorum. Sadece çok sinirleniyorum, anlıyor musun?"

Biliyorum. Korkunç bir şey. Vivienne'le yaşadığım travma Kaitlyn'inki kadar taze değil ama yine de acıtıyor. O korkunç kadının günlüğünü daha fazla okumak için kendimi zorluyorum ama korkuyorum. Daha önce okuduğum az bir kısmı acı vericiydi.

Başka bir şey düşün. Onu düşünme.
Zihnim bunu yapmaktan mutluluk duyuyor.

"Uyan aşkım," diye mırıldanıyor bir ses kulağımın kabuğuna doğru. "Son otuz dakikadır uykunda bacağımı becer. Artık bunu görmezden gelemem. Beni ne kadar sertleştirdiğini hisset."

Caius elimi sikine götürüyor. Söylediği gibi sert ve tepesindeki yarık ön spermle kayganlaşmış. İçim çiğ ve acıyor. Onu tekrar kaldırabilir miyim bilmiyorum.

"Seni emeceğim," diyorum uykulu bir şekilde. "Bana nasıl yapılacağını öğretebilirsin."

Sanki bu fikir cazipmiş gibi inliyor. "Başka bir gün. İnan bana, seni buna zorlayacağım. Şu anda senin içine ihtiyacım var. Seni başka nasıl benim olarak işaretleyebilirim?"

Tenim karıncalanıyor ve içim arzuyla zonkluyor. ". "Önce güzelce ıslatacağım, tamam mı?"

"Mmm. Tamam."

Karanlık odada yüzünü göremiyorum ama göğsümden karnıma doğru öpüşen dudaklarını hissediyorum. Orada oyalanıyor, diliyle göbek deliğimle alay ediyor ve sonra onu gerçekten istediğim yere gidiyor. Bu adama karşı artık utangaç değilim, kalçalarımı kabaca ayırıyorum ve ona ihtiyacı olan tüm erişimi sağlıyorum.

Ağzı çok yetenekli. Beni tatmin etmek için görmesine gerek yok. Sanki bunu içgüdüsel olarak yapabiliyor. Nefesi acıyan, hassas dudaklarımda sıcak, beni titretiyor. Dili oradaki tüm hassas deriyi yalamaya başladığında inliyorum.

"Oooh," diye inledim. "Bu çok hoş."

Kıkırdıyor. "Seni sikim için yalvartacağım. Seni o kadar azdıracağım ki canının yanması umurunda olmayacak. Sikimi içinde isteyeceksin."

Sözleri tahrik edici, ama dilinin hızlı hareketleri ve ardından klitorisimi sertçe emmesi beni kaybetmeme neden oluyor.

Vücudum ateşli bir ihtiyaçla tutuşurken, onun haklı olduğunu biliyorum. Acı şu anda bir faktör gibi hissettirmiyor. Tek istediğim boşalmak.

"...eskiden hep böyle değildi." Theo omzumu sarsarak beni uyandırdı. "Kahveni içmeyi bitir. Uyuyakalıyorsun. Hikayem o kadar da sıkıcı değil, bebeğim."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Uykuya daldım ama uyumadım. Dün geceyi düşünüyordum.

"Özür dilerim," diyorum sahte bir esnemeyle. "Dün gece zor geçti."

Etkinlikte oldu ama sonra zor oldu çünkü Caius vücudumu mahvetmeyi kendine görev edindi. Beni unutulana kadar yaladıktan sonra, haklıydı. Onun için yalvardım. Hayal kırıklığına uğratmadı ve kolayca hazır vücuduma kayd. Bana verdiği öpücüklerin tadı seks ve çaresizlik gibiydi. Her saniyesine bayıldım.

"Yine sürükleniyorsun." Theo bana sinirli bir bakış fırlattı. "İçkini bitir. Bıraktın. Kafeine ihtiyacın var."

Haklı olduğunu biliyorum. Yanımdaki yatağın üzerine koyduğum fincanı elime alıyorum ve beynim donana kadar içiyorum, bu da zaten ağrıyan başımın şiddetle zonklamasına neden oluyor. Yüzümü buruşturduğumda Theo gülüyor.

Koluna vurdum. "Hıyarlık etme."

"Kahvaltıya gitmeliyiz. İçelim. Bitirdiğinde seni güzel bir yere götüreceğim."

Kahvaltı kulağa hoş geliyor. Aynı zamanda çok çaba gerektiriyor. Esniyorum, bu sefer gerçek bir esneme. Kesinlikle daha fazla içmem gerek. İçkimin kalanını bitirdiğimde Theo gurur duyuyormuş gibi alkışlıyor.

"Git duş al, kadın. Açlıktan ölüyorum."

Uykulu bir şekilde, kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum. Bu kez gerçek giysiler alıyorum - kot pantolon, kazak, sütyen ve iç çamaşırı - ve duşa gidiyorum.

Duş beni uyandırmak için hiçbir şey yapmıyor. Hatta sanırım beni daha da yoruyor. Sıcak spreyn altında durup beni fazlasıyla rahatlatmasına izin veriyorum. Biri banyonun kapısına vurduğunda sallanıyordum.

"Orada iyi misin, bebeğim?"

Sarsılarak uyandım ve musluğu kapattım. "Evet. Şimdi kuruluyorum."

Halsizim, kesinlikle sürükleniyorum. Belki de kafama aldığım darbe düşündüğümünden daha kötüydü. Babamın istediği gibi hastaneye gidip kontrol ettirmeliydim.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Gözlerimi sürükleyerek açıyorum ve kendimi banyoda yerde yatarken bulduğumda kafam karışıyor. Kaburgalarım ve yan tarafım ağrıyordu. Bayılmış mıydım?

"Kahretsin, Romy, içeri geliyorum!"

Kapı kırılıyor ve sonra biri zorla içeri giriyor. Üzerime çöken soğuk, dişlerimi gıcırdatacak kadar ürpermeme neden oluyor. Küfrediyor ve yanımda diz çöküyor.

"Yaralanmışsın. Sanırım kafanda bir sorun var," diyor Theo, sesinde panik var. "Hareket etmemeye çalış."

Duştan sonra hâlâ sıırıslıklamım ama kıyafetlerime ulaşamadım. Kemiklerim ağrıyor ve kaslarım işe yaramaz hissediyor.

Düşürdüğüm havluyla çıplaklığımı örtüyor. "Sakin ol. Seni alıp yatağına yatıracağım. Geri gelmesi için Caius'u arayacağım. Sana biraz yemek getireceğiz bebeğim ve kendini yeni gibi iyi hissedeceksin."

Onun şefkatli doğası gözlerimi yaşırtıyor. Ona teşekkür etmek istiyorum ama ağzım çalışmıyor.

Tekrar bayılıyorum ama yatağı yan yattığımda uyanıyorum. Hava soğuk ve titriyorum. Dişlerim tekrar takırdamaya başlıyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Theo. "Isındığından emin olacağım."

Elleri kırımın üzerinde geziniyor, yorganı üzerime çekerken kazara olmuş olmalı. Artık örtündüğüm için rahatladım.

"Başın nasıl?" Theo beni nazikçe sırtüstü yatırarak soruyor. "Bana neler olduğunu anlat."

Yüzüne odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim kapanıyor. Tekrar sarsılarak uyandım, beni sarsarken eli göğsümdeydi. Gözlerinde endişe parlıyor. Elinin göğsümde olduğunu biliyor mu?

"Uyanık kal," diye mırıldanıyor, elini göğsümden çekip yanağımlı okşuyor. "Benim yüzümden ölme."

Bu beni gülümsetiyor. Ona ölmeyeceğimi söylemek istiyorum. Kelimeler ağzımda sıkışıp kalıyor. Ağzını benimkine yaklaştırdığında neredeyse gözlerimi kapatmıştım. Bu hareket kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Ağzı ağzıma değdiğinde mutlulukla iç geçiriyor. Parmaklarıyla çenemi çekiştirerek ağzımı ayırıyor, sonra dilini ağzımın içine kaydırıyor.

Küçük bir inilti . Hayır.

Sanki bundan tahrik olduğumu düşünüyormuş gibi o da inliyor. Tahrik olmuyorum. Durmasını istiyorum. "Siktir, seni seviyorum bebeğim. Bunu çözeceğiz."

Neden bahsediyor bu?

Öpüşleri çaresiz, çılgınca, aç. Gözyaşlarım oluşurken tek yapabildiğim derin nefes almak. Kolumu hareket ettirmeye odaklanıyorum. Karıncalanıyor ve çok zayıf hissediyorum. Ben uzuvlarımı çalıştırmaya çalışırken o aç öpücükleriyle beni canlı canlı yemeye devam ediyor. Parmağım seğiriyor. Sonra parmaklarımı kıvrabiliyorum. Tüm gücümle kolumu yukarı fırlatıyorum, yanağına temas ettiğinde rahatlıyorum.

Yarı kapalı yumruğumla sert bir vuruş değil ama durmasına neden oluyor. Gözlerindeki kalp kırıklığı ve farkındalık onun için üzülmemeye neden oluyor. Her şeyi yanlış anlamış.

Beni öpmek için tekrar eğildiğinde, ona tekrar vuruyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

Kaşları birbirine çarpıyor ve yüzünde öfke parlıyor. "Başta beni kandırdın," diyor, sesi acı. "Şimdi Caius'u beceriyorsun, benim bir önemim yok. Sana ne yaptığını unutma bebeğim."

Geri çekildi ve ben minnettar oldum. Şimdi bir ambulans çağırması gerekiyor çünkü bende bir sorun var. Caius'a ihtiyacım var.

"İşin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum," diyor Theo, bir kez daha yanıma oturarak. "İlk tanıştığımız zamankinden daha dirençlisin. Talihsizlik."

Bekle.

İlk tanıştığımızda mı?

Bana ilaç verdi.

Bana ilaç verdi ve geçen seferki gibi işe yaramadı.

Sonra iğneyi gördüm. İğnenin batışını hissetmiyorum bile. Sistemimde olduğunu bilmemin tek nedeni, içimden bir mutluluk nehri gibi akan sıcaklık.

Gözlerim bir an sonra

kapanıyor. Sonra bana ne

olacak?

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Caius

"Hiçbir şey," diyor adam omuz silkerek. "Sadece sıradan insanlar. Belki de polisi ya da başka bir şeyi aramalısınız. Ben profesyonel değilim."

Bir profesyonel sorular sorar.

"İyi iş çıkardın. Tam olarak istediğim şeyi," diyorum homurdanarak ve cüzdanımı çıkarıyorum. "Bahşiş olarak fazladan bir yüzlük."

Adam paraya tereddütle bakıyor ama sonunda parayı elimden alıyor. "Teşekkürler. Minnettarım. Ama dinle, eğer yüzüne bunu yapan her kimse senin için geliyorsa, gerçekten koruma için birini tutmalısın." Parayı ceketinin cebine sokuyor ve sonra iki avucunu havaya kaldırıyor. "Açık olmak gerekirse, ben o adam değilim."

"Bunu düşüneceğim," diye yalan söyledim.

Başını sallayarak kalabalığın içinde kayboluyor. Telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Romy'nin nereye gittiğini merak etmesini bekliyordum. O uyanmadan önce işlerimi halledebileceğimi düşünmüştüm ama sabah geç oluyor.

Bana mesaj atan Romy değil.

Bald Guy: Building lobby across from the hotel. Creepy ass motherfucker watching you right now.

Az önce para verdiğim adam, garip adam Romy ve Eva'yı kafede bulduktan sonra tuttuğum birkaç kişiden sadece biriydi. Dün geceki saçmalıktan sonra, işe aldığım kişilerin rapor edecekleri bir şey olup olmadığını kontrol etmek istedim. Telefonumda kayıtlı olan Kel Adam'ın kulakları çınlıyor olmalıydı.

Me: Headed that way now.

Arabaların geçmesini beklerken aklım Romy'ye kayıyor. Sikimi ondan uzak tutamıyordum. Bir ateş rüyası gibi geliyor ama gerçek. Hâlâ onun gibi kokuyorum. Bu bir fantezi değildi. Hayır, resmen gerçek bir ilişkiye başladık. Bunun olmaması gerekiyordu.

Yine de ona geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Tam bir gün boyunca her şeyi unutmak, sadece ona ve onun tatlı, alıcı vücuduna odaklanmak istiyorum. Söz verdiği saksoyu bile paraya çevireceğim.

Romy'nin dizlerinin üzerinde bana sakso çektiğini düşününce sikim seğiriyor. Ona öğretebileceğimi söylemişti, bu da daha önce kimseye yapmadığı anlamına geliyordu. Nedense, ona sikimi nasıl ağzına alacağını öğretme fikri, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim ateşli bir fanteziydi.

Bir araba bana korna çaldı ve onu görmediğim için irkildim. Yavaşlamayı öğrenmesi gerektiği için ona parmak sallıyorum. O da bana karşılık veriyor, New York'a yakışır bir selamlama. Aceleyle yolun karşısına geçip söz konusu binanın merdivenlerini çıkıyorum. Cam kapılara ulaştığımda içeri bakıyorum ve lobinin ortasında durmuş bana doğru bakan sürüngeni görebiliyorum.

Ben içeri girmeden Kel Adam dışarı çıkıyor ve hemen bir sigara yakıyor. Uzun bir nefes çekiyor, sonra da sürüngeni işaret ediyor.

"Bir süredir böyleydin. Bir telefon görüşmesiyle meşguldüm, ama serbest kalır kalmaz sana mesaj attım." Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra dumanını zorla dışarı üflüyor. "İki farklı kişi ona iyi olup olmadığını sormak için durdu. Onlara cevap vermedi, onlar da devam etti. Sanki transa geçmiş gibi."

Çünkü öyle, Baldie.

Kel adam yüzümü işaret ediyor. "Bunu o mu yaptı?"

"Hayır. Adamın biri kadınıma el sürebileceğini düşünmüş." "Sanırım daha kötü görünüyor?"

"Hastane."

Kel Adam sırtıyor. ". Burada işimiz bittiyse, ben dışarı çıkıyorum." "Evet, dostum, işimiz bitti." Bir avuç banknot daha çıkarıp Diğer adama verdiğimin iki katını vereceğimden emin olabilirsiniz. "Bilgi için teşekkürler."

Parayı alır, cebine koyar ve sonra şöyle der: "Oradaki adamla iyi şanslar. Muhtemelen göğsüne bomba falan bağlamıştır. Her zaman sessiz olanlardır."

Gerçekten de her zaman sessiz olanlardır.

O merdivenlerden inip uzaklaşınca ben de binaya giriyorum. Çok kalabalık değil. Ne tür bir bina olduğundan emin değilim. Lobi sıradan ve hiçbir işaret ya da işaretleme yok.

Ortada duran ve pencereden otele doğru bakan adam, kafedeki pislikten başkası değil. Geri döndü ve süper asker modunda.

"Süpernova," diyorum
kesin bir şekilde. Hiçbir
şey.

CUP Stars'ta kullandığımız diğer birkaç komut varyasyonunu gözden geçiriyorum. Hiçbirine yanıt vermiyor. Son seferinde, biri ona seslendikten sonra kendine gelmişti. Dikkatlice ona yaklaşıyorum ve sesimi alçak tutuyorum.

"Telefonunu alıyorum," diyorum, gözlerim ona dikilmiş. "Sormuyorum."

Adam hiçbir şey söylemiyor. Sadece lanet bir robot gibi bakıyor.

Telefonunu bulana kadar üstünü aradım. "Karısından" birkaç cevapsız mesaj ve arama var. Önizlemeden, eve gelmediği için çıldırmış gibi görünüyor. Telefonun kilidini açmak için yüzünü kullanıyorum ve arama kaydına ve mesajlarına göz atıyorum.

Elbette, onunla karşılaştığım saatlerde onu arayan bilinmeyen bir numara var. Bu numaradan başka arama yok.

Bu, CUP ve babamın işi gibi gelmiyor ama yanılıyor da olabilirim. Bu adamın kendine gelmesini sağlamalıyım ki onu sorularla delebileyim.

VEIL sorumlu olabilir mi? Medyayla birlikte kendi pisliklerinin içindeler. Belki de daha güçlü olmak için oyunlarını geliştiriyorlardır. Babamla Gideon'u aynı odaya koymalıyım ki bu işin aslını öğrenebileyim.

Elimdeki telefon çalmaya başlıyor, keşke kaydetmeyi akıl etseydim dediğim tuhaf bir ses ve adam sarsılarak kendine geliyor. Etrafında dönüyor ve bana bakıyor.

"Yine mi sen," diye hırlıyor. "Beni takip mi ediyorsun, dostum?"

"Tam tersi," diye karşılık veriyorum. "Bunu sana kim yaptı? Seni kim gönderdi?"

Adam elimden telefonunu kapıp kaçıyor. Lanet okuyarak peşinden koşuyorum. Belli ki spor yapıyor ve formunu koruyor çünkü dışarı çıkar çıkmaz kendini merdivenlerden zahmetsizce aşağı atıyor ve benden bir roket gibi uzaklaşıyor.

Elbette fitim ama mokasen ayakkabılarla şehirde asker kovalamak için yaratılmadım.

Hızlı koşuyor ama kesinlikle kafası karışık. Nerede olduğu ya da buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Ne zaman bir sokak köşesinde durup hangi yöne gideceğini düşünse, ona yetişiyorum.

Koşarken telefonunu çıkarmış, öfkeyle tuşlara basıyor. Sonra arabaların geçişini izliyor. Riskli bir hamleyle trafiğin ortasına dalıyor ve büyük bir otobüsün çarpmasını payı atlatıyor. Neredeyse yan tarafa

Önünde duran bir arabaya yaklaşırken frenleri gıcırdayan bir otobüs gibi. Bir küfür savuruyorum ve lanet şeyin etrafından dolaniyorum. Yolun karşısında, asker adam Lyft ya da Uber olması gereken bir araca biniyor.

Ve sonra gitti. Lanet olsun.

Nefes nefese kalıyorum ve ayağımda su topladığını hissediyorum çünkü bu ayakkabılar koşmak için tasarlanmamış. Hepsi bir hiç uğruna. Geldiğim yöne doğru yürümeye başladım, birkaç bloklu geri yürüyüşten korkuyordum.

Buzz.

Telefonum bir mesaj için beni uyarıyor. Mola vermek için iyi bir bahane. Yükseltilmiş beton bir saksıya oturuyorum, kığım şimdiden soğuk betondan nefret ediyor.

Unknown Number: Things seem to be unraveling for you.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve beni izleyen bu pislği fark edip edemeyeceğimi görmek için etrafımı tarıyorum.

Me: The elusive S.

Unknown Number: You haven't forgotten me. I'm flattered.

Me: Cut the shit. What do you want?

Onu konuşturmaya devam et.

O cevabını formüle ederken noktalar hareket ederken, ben bir numarayı üçgenlemek için ayarladığım uygulamalarımın birine geçiyorum. Bana bu kişinin tam olarak nerede olduğunu söylemeyecek ama bir fikir verecek.

Unknown Number: To talk about last night.

Me: What about last night?

Unknown Number: Did you know she was there? Right under your nose and you missed it?

Kanım donuyor. Bu bir yalan. Calista orada olsaydı, bunu hissedebilirdim - kardeşimin varlığını hissedebilirdim.

Benimle alay ediyor, kim olduğunu ve nerede olduğunu keşfetmemi engelliyor.

Me: Bullshit.

Unknown Number: I don't lie.

Me: I don't know you, therefore I don't believe that.

S'nin numarasını girdikten sonra uygulama yavaşça dönüyor. Beni izliyor gibi görüldüğüne göre, bu sefer bir bilgisayar programı kullandığını sanmıyorum. Sanırım bir çanta dolusu kullan-at telefonu var ve mesajlaşmalarımızdan sonra kullanıp atıyor.

Parmaklıklarım bu bölgede düşük. Ayağa kalkıyorum ve işe yarayıp yaramadığını görmek için birkaç adım yürüyorum. Bir çubuk daha oluşuyor, ben de o noktada kalıp uygulamanın onun yerini tespit etmesini bekliyorum.

Unknown Number: You know me, friend.

Buz gibi havayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti beni iliklerime kadar donduruyor.

Me: I'm not your friend. Why hide behind anonymity?

Unknown Number: I know how much you love games, Caius. Isn't this fun?

Me: Toying with me isn't fun.

Sonunda uygulama dönmeyi bırakır. Düzinelerce olası konum belirmeye başlar. O bunu yaparken, S tekrar cevap veriyor.

Unknown Number: Don't worry. All will be revealed soon.

Me: Not soon enough.

Unknown Number: I know where she's at. Do you want to know where?

Tabii ki biliyorum ama S'ye güvenmiyorum. Kendini bile gösteremiyor. Telefonum çalıyor, ama bu kez olası tüm konumların eklendiğini bildiriyor. "Üçgenle" düğmesine basıyorum ve telefonun nerede olduğuna dair muhtemel bir tespit yapmasını bekliyorum.

Onu konuşturmalıyım.

Me: Tell me.

Unknown Number: I don't have to. You're hot on the trail.

Buzz.

İki blok kuzeyde.

S. ile konuşmaya devam ederken adres yönünde başlıyorum.

Me: What does that mean?

Unknown Number: I know you've discovered something. I'll be waiting, but not for long. Don't worry, though. I'll leave you a parting gift.

Bu beni tedirgin ediyor. Telefonumda ne yaptığımı biliyor mu? Nasıl biliyor? Bu, ona erişimi olduğu anlamına gelir.

Telefonuma gerçek anlamda erişimi olan ve bunu yapabilecek tek kişi babam ya da Theo olabilir. Hala onların bakış açısının ne olacağını anlamaya çalışıyorum.

Belki de S tam önündedir. Solomon mu?

Solomon'un yatta telefonuma erişimi yoktu ama bu yine de birinin onu hacklemiş olamayacağı anlamına gelmez. Gareth da o gezideydi. Onun nasıl bir pislik olduğunu biliyorum. Benim gibi teknoloji konusunda yetenekli olan birinin Solomon'a bilgi vermesi beni şaşırtmaz. Kaitlyn için bir dadı tutması konusunda ısrar ettiğimden beri benden nefret ediyor. Romy ortaya çıkınca da kendini kaybetti. Bu kesinlikle bir olasılık.

Eğer Calista Solomon'un elindeyse, yedim demektir. O piç sadist.

Etkinlikte miydi? Ben onu görmedim. Calista'nın orada olduğu söyleniyor ama S'ye, Solomon'a ya da her kimse ona inandığımdan emin değilim. Bunların hepsi kafamı karıştırmak için olabilir.

Maalesef işe yarıyor.

Konumuma daha yakınım, bu yüzden ayağımdaki kabarcıkların acısına rağmen hızlanıyorum.

Konum beni kalabalık bir restorana götürüyor. Yağlı yemeklerin kokusunu alınca midem gurulduyor. İçeri girmeden önce pencerelerden bakarak binanın önünü tarıyorum.

Bir garson, sipariş alırken birazdan benimle olacağını bildirmek için parmağını kaldırıyor. Mekan insanlarla dolu ama birkaç boş masa var. Özellikle kirli bir masa gözüme çarpıyor.

Dolu, hala dumanı tüten bir fincan kahvenin yanında terk edilmiş eski bir telefon var, muhtemelen bir kullan-at telefon. Telefonun büyük olasılıkla SIM kartı yok, yine de her ihtimale karşı onu alacağım, ama beni ürperten diğer şey bu.

Veda hediyesi.

Özel yapım bir elbise giyen bir oyuncak bebek. Tırnakları iğrenç bir mavi renge boyanmış.

bu herhangi bir bebek değil.

O gün Calista'da olanın aynısı.

Yalan söylemiyordu. S her kimse, ya kız onda ya da nerede olduğunu biliyor. Onu bulmaya çok yaklaştım.

Çok yaklaştın.

CHAPTER TWENTY-NINE

Romy

Üzerinde süzüldüğüm bulut dağılmaya başlıyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum ve etrafımda ne olduğunun farkına varıyorum.

Yumuşak bir yataktayım.

Caius'un kolonya kokusu yorganın üzerine sinmiş. Tenim sıcak. Tekrar uyuyabilirim.

"Yatmadan önce bir masala ne dersin, hmm?"

Bilincim gidip geliyor. Bu bir rüya mı? Parmaklar nemli saçlarımı ve o kişi kıkırdıyor.

Theo.

Beynimi onun sesine kilitlemek için savaşıyorum. Gözlerimi açamıyorum ve neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum ama onun sesi tutunabildiğim tek şey.

"Oh," diyor Theo. "Bu kısımda senin bir bebeklik fotoğrafın var. Onu yer imi olarak mı kullandın? Devam etmemi istediğin yer burası mı?"

Benden uzaklaşmasını ya da Caius'un onu beni uyuşturduğu bu korkunç eylemde yakalamasını istiyorum. Ama Caius'un sesini duymuyorum. Sadece Theo'nun sesini.

"Vay canına," diyor Theo bir ıslıkla. "Bu oldukça dramatik başlıyor. Bunu yazan kişi 'Ben bir esirdim' diyor." Şakacı bir şekilde saçımı çekiştiriyor. "Bunu sen mi yazdın? Bu senin günlüğün mü?"

Vivienne'in günlüğünü bana okumasını istemiyorum. Bu özel bir şey ve o korkunç kadının bana yaptıklarına dair korkunç anıları canlandırıyor. İsteyeceğim son şey, bunu bana bir tür işkence olarak okuması.

Bunu bana neden yapıyor?

"Adam kırık zihnimi iyileştireceğine söz verdikten sonra beni aldı. İlk başta ona inandım. Yöntemleri gerçektir. Ama çok kırılmıştım." Duraklıyor

ve bir sayfanın çevrildiğini duyabiliyorum. "Gençtim. Ona güvenmiştim. Ava güvenebileceğimi söyledi. Ona güvendim çünkü sahip olduğum kız kardeşe en yakın şey oydu."

Ava mı?

Bu ismin neden önemli göründüğünü anlamaya çalışırken zihnim dönüyor ama Theo devam ediyor. Ayak uydurmam gerektiğini biliyorum.

"Bana tecavüz etti. Ağladım ve onunla mücadele ettim. Ama sonra beni sevdiğini söyledi. İlk seferinde hep acıdığını söyledi. Sonunda, yaptığımız şeyin bir sevgi eylemi olduğuna inanmam için beni yıprattı. Bazen saçlarına dokunabilmem için kelepçelerden kurtulmama bile izin veriyordu."

Theo oflayıp pufluyor ve doğrudan benimle konuşuyor. "Hayal görüyordun, Romy. Bu aşk değil. Ben de bunca zamandır kardeşimin senin V kartını aldığını sanıyordum."

Bu aptal günlüğün benim olmadığını haykırmak istiyorum ama yapamıyorum. Tek yapabildiğim, Vivienne'in benim canavarım olmadan önce nasıl biri olduğuna dair daha canlı bir resim çizen şeyleri açıklarken onu dinlemek.

"Bana yaptıklarına alışmam uzun sürmedi. Onun yakınlığından zevk almaya başladım. Birlikte olduğumuzda, kafamdaki korkunç depresyon ve çarpık düşünceler yok oluyordu. O benim tüm hastalıklarımın tedavisiydi. Onun terapilerine değil, ona ihtiyacım vardı. O yokken, başkalarına yardım etmek için çalışırken, Ava benimle ilgilenirdi. Bana gizlice ikramlarda bulunur ve saçımı tarardı. Onu çok severdim."

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü Theo beni sarsıyor ve "Seni sıkıyor muyum? Horluyordun. Güzel kısma geliyoruz. Özür dilerim, göz gezdirdim. Sana okuyacağım."

"Bir gün, biliyordum. Hamile olduğumu biliyordum. Elbette bunu doğrulamam gerekecekti ama harika bir haber gibi geldi. Belki o zaman aptal kelepçeler ve kilitli kapıyla odamdan çıkabilirdim. Beni evine götürecekti, karısı yapacak ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık. İstedğim zaman onun yumuşak saçlarıyla oynayabilirdim ve her şey mükemmel olurdu. Sonunda bir ailem olacaktı."

Theo küfreder. "Kahretsin. Gitmek zorundayım. Ama dur, gitmeden önce sana şu son kısmı okuyayım. Oldukça ilginç."

"Bir gün kapı açık bırakılmıştı ve ben yatakta kelepçeli değildim, bu yüzden onu bulup iyi haberi vermek için bir fırsat olduğunu biliyordum. Ofisine gittim ve kendimi içeri attım." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "Kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Onunla seks yapıyordu. Kız kardeşimle. Ava. Kızıl saçları

Vücudunu sürerken arkasında güzelce asılı duruyordu. Ondan gelen zevk iniltileri bana yabancıydı. Bana hiç böyle sesler çıkarmazdı."

Theo diliyle bir tık sesi çıkarıyor. "Görünüşe göre daha yeşil çayırlara taşınmış, bebeğim. Başına gelenler için üzgünüm."

Benim başıma gelmedi ama.

"Ofisten öğrenerek çıktım. Onu seçecekti çünkü o benden çok daha güzeldi. Bana ne olacaktı? Bebek doğana kadar beni hapsederler miydi? Bebeği benden çalarlar mıydı? Düşüncesizce koridorda koşarak çalışanların dinlenme odasına gittim. Dışarı çıkıp sigara içmek için kullandıkları bir kapı vardı. Beni bir avluya bıraktığında şok oldum. Artık özgürdüm."

Sanki önemli olmayan bazı kısımları atlıyormuş gibi mırıltılı sesler çıkarıyor.

"Arkadaşlarından birini tanıyordum. New York'ta yaşıyordu. Haftalarca otostop çektiğim uzun bir yolculuktu. Şehre vardığımda, adamın yaşadığı yeri bulana kadar birkaç ay sokaklarda yaşadım. Kapısını açmasını sağladığımda ona her şeyi anlattım. Hamilelik, ihanet. Her şeyi. Sonra aklına bir fikir geldi. Beni güvende tutacak ve bebeğimi koruyacaktı. Doğumdan sonra, onu kendi çocuğu gibi büyütecekti."

Theo homurdanıyor. "Bu hiç mantıklı değil. Bu sen değilsin, değil mi?"

Cevap vermediğim için devam ediyor. "Bu günlük sıra dışı çünkü Sana bir hikaye anlatmaya çalışıyorum. Zihnim her zaman kırıktır, bu yüzden elimden geldiğince bir şeylere tutunurum. Umarım bu mantıklıdır."

Theo güler. "Hayır, hanımefendi. kafa karıştırıcı."

Biraz daha yüksek sesle okur. "Her neyse, daha önce de okuduğunuz gibi, şeyi berbat ettim. Yeni aşkım, yeni baban, bana ihanet ettiğinde zihnim korkunç bir şekilde çatladı. Onu incitmek istedim. Ona çocuğun benim olduğunu ve istediğimi yapabileceğimi hatırlatmak istedim, onun değil. Ve bunları her yaptığımda, onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek istedim. Bunu okuyan her kimse, eğer varsa, bunu ondan öğ almak için yaptığımı bilsin. Söyledikleri gibi deli değilim."

Tekrar sarsılarak uyanıyorum ve gözlerimi tekrar açabiliyorum. Anlayabildiğim kadarıyla oda boş ve süit sessiz.

Kalkmak zorundayım.

Uzuvlarım jöle gibi hissetse de kalbim çok hızlı atıyor. Tekrar uyumanın kolay olacağını biliyorum ama bedenimi hareket etmeye zorlamam gerekiyor. Eğer Caius'a ulaşabilirsem, bana yardım edebilir. Kardeşi aklını kaçırmış.

Yan dönüp komodinine bakmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Telefonum hâlâ takılı olmalıydı. Orada durduğunu gördüğümde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Ona doğru ilerlerken homurdanıyor ve inliyorum. Battaniyeler düşmüş, çıplak göğüslerimi ortaya çıkarmış ama bu noktada mütevazılığın ötesindeyim.

Caius'u aramalıyım.

Telefona uzanırken ellerim titriyor. Kenara çarpıyorum ama yere düşmeden önce parmağımı telefon kabloşuna dolamayı başarıyorum. Yavaşça, telefon yatağın kenarında görünene kadar kabloyu çektiştiriyorum. Onu elime alana kadar yaklaştırıyorum.

Caius'un bağlantı numarasını bulup onu arayacağım.

Sesli mesaja yönlendirilene kadar çalışıyor ve çalışıyor. Tekrar deniyorum.

Üçüncü seferden sonra, hayal kırıklığı içinde inliyorum. Ona mesaj atmak acı verici derecede uzun sürüyor ama sonunda başarıyorum.

Me: Come back. Help me. Theo drugged me.

Okuyup okumayacağını görmek için izliyorum, ama okunmadan kalıyor. Duygularım beni boğuyor.

"Kaitlyn," diye . "Beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey.

Süitin oturma alanında genellikle televizyonunun sesini duyabilirsiniz.

Theo onu bir yere mi götürdü?

Buradan çıkmam lazım. Üvey annemi arayacağım. Eva gelip bana yardım edecek. Onun iletişim numarasını bulamadan biri bana mesaj atıyor. Caius'un cevabını beklerken neredeyse telefonu düşürüyordum.

Caius değil.

Unknown Number: The little girl has been taken somewhere where she'll forget any of the bad stuff ever happened.

Safra boğazımı yakıyor. Kusacağım. Belki de bu pisliği sistemimden atmak için yapmam gereken şey budur.

İsimsiz mesaj atana titreyerek cevap veriyorum.

Me: Who is this? Where have you taken her?

Unknown Number: A friend. I have a car out front. Come down and join me. I'll tell you everything you want to know.

O kişinin kim olduğundan emin değilim ama Kaitlyn'i bulmama yardım edeceklerine söz veriyorlar. Arkadaş olduklarını söylüyorlar. Caius'u bekleyebilirim. Ya da belki Caius'la bağlantı kurduktan sonra bu kişinin beni ona götürmesini sağlayabilirim. Bu benim kurtarıcım olabilir.

Me: I'm having trouble moving, but I'm coming. Give me some time.

Unknown Number: I'll send my driver up to assist you.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor, bu da ilaçların etkisiyle savaşmama yardımcı oluyor. Oturur pozisyona geçebiliyorum. Atılmış kahve fincanı benimle alay ediyor. Theo'ya güvendim ve bu yanlış bir karardı. Aptalcaydı.

Öfke adrenaline katılıyor ve yataktan kayabiliyorum. Bacaklarım titriyor ve yatağı kullanmak zorundayım, etrafında yürürken yatağa tutunuyorum. Kıyafetlerimi banyoda unutmuşum, ayrıca beni uyandırıp uyandırmayacağını görmek için yüzüme soğuk su çarpmam gerekiyor. Birkaç dakika sürüyor ama tökezleyerek banyoya girmeyi başarıyorum. Giyinmek de aynı derecede zor bir iş sonunda başarıyorum. Yüzümü silerken birinin kapıya vurduğunu duyuyorum.

Şoför.

Kendimi biraz daha uyanık hissederek ayakkabılarıma doğru ilerliyor ve ayaklarımı sokuyorum. Telefonumu cebime koyduktan sonra, kapıya doğru yürürken bana rehberlik etmesi için mobilyaları ve duvarları kullanmaya devam ediyorum. Kapıyı açtığımda siyah takım elbiseli bir adam düz bir bakışla bana bakıyor.

"Sorun mu yaşıyorsunuz, bayan?"

"Uyuşturulmuştum," diye tısladım ona.

Hiçbir şaşkınlık ya da öfke ifadesi göstermez. "Seni taşıyacağım."

İtiraz edemedim, beni gelin kucağına aldı. Süitin kapısı arkamızdan çarparak kapanıyor. Bizi asansöre değil de merdiven boşluğuna götürürken adımları hızlıydı. Sanırım bir erkeğin yarı baygın bir kadını taşıması oldukça şüpheli. Şoför çok formda, çünkü her bir merdiveni zahmetsizce, en ufak bir efor sarf etmeden iniyor. En altta çıkıyoruz ama beni otelin lobisine götürmek yerine yan kapıdan çıkıyor.

Soğuk rüzgâr bizi kırbaçlıyor ve keşke montumu alsaydım diyorum. İstemediğim halde şoförün yanına . Bizi siyah bir sedanın yanına götürdü.

ağır renkli camlar. Oraya varmadan 6nce arka kapı açıldı. şof6r eğiliyor ve beni içerideki koltuğa oturtuyor. Kapıyı kapatıp beni sıcak aracın içine kapattığında neredeyse ona teşekk6r edecektim.

Karşımdaki kişi sırtıyor. Bir zamanlar sevimli, şakacı bir g6l6mseymeydi. şimdi ise korkutucu.

"Nerede o?" İlaçlara rağmen beni uyanık ve farkında tutan 6fkeye tutunarak talep ediyorum.

"Seni ona g6t6receğim," diyor yanıma oturmak için hareket ederken. "Bunu istiyorsun, değil mi?"

Anlıyorum ama t6m bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu anlamıyorum.

Eli cebime girerken, "6nce bundan kurtulmamız gerek," diyor. "Gittiğin yerde buna ihtiyaın olmayacak."

Telefonumu elinden kapmak istiyorum ama çok hızlı hareket ediyor. Camı indirmek için d6đmeye basıyor ve sonra dışarı fırlatıyor. Ben itiraz bile edemedenden cam açıldı.

Araç hareket etmeye başlıyor ve sanki gerçekten umursuyormuş gibi emniyet kemerimi çekiyor.

Doktor Junior neden beni umursasın ki? Sanırım 6đrenmek 6zereyim.

CHAPTER THIRTY

Caius

Oyuncak bebek taşıyan bir aptal gibi göründüğümü biliyorum ama bu bir kanıt. Bu *onun*. Bu 12 yıldır ona en yakın olduğum an. O kadar yakınım ki tadını alabiliyorum.

Dışarı çıktığımda telefonum çaldı. S'nin aramasını bekliyordum ama arayan Romy'ydi. Restoranın içinde bebeği incelerken ondan gelen bir aramayı da kaçırmıştım.

Romy: Come back. Help me. Theo drugged me.

Mesajı birkaç kez okudum. Mesajı hiç mantıklı gelmedi. Hem onu hem de Kaitlyn'i uyurken bırakmıştım. Theo orada değildi.

Ne kadar zamandır cevaplar peşinde koşuyorum? Çok şey olmuş olabilir.

Her neyse, geri dönmem gerek. Onu aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor.

Me: What do you mean he drugged you? Explain.

Mesaj okunmamış olarak kalıyor, bu da midemde korku birikmesine neden oluyor. Kardeşimi aramaya çalışıyorum ama o da cevap vermiyor. Otele doğru geri dönerken hızlı bir tempoyla koşmaya başlıyorum. Ayakkabılarımı değiştirmeye bulduğum anda biraz daha rahat bir şeyler giyiyorum. Bu sabah erkenden yola çıktığımda şehir etrafında koşmak asıl planımda yoktu.

Romy'deki takip uygulamasını açıyorum ve hâlâ otelde olduğunu görüyorum. Gizemli mesajını yakında çözebileceğim için rahat. Tam birine çarpmamaya odaklanmak için telefonumu cebime koymak üzereyken, noktanın hareket etmeye başladığını görüyorum.

Gidiyor.

Ne oluyor be?

Theo onu bir yere mi götürüyor?

Bu noktada muhtemelen kanamaya başlayan su toplamalarımı görmezden gelerek tam gaz koşmaya başlıyorum. Onu nereye götürüyorsa, onları bulacağım. Bilmiyorum.

ama bu saçmalık için zamanım yok. Calista'nın peşindeyken olmaz.

Hareketleri arabadaki gibi hızlı değil. Bir yere yürüyor gibi görünüyor. Belki de bitmek bilmeyen sevişme gecemizden sonra kendini iyi hissetmiyordu. Muhtemelen Theo geldi ve üçü geç kahvaltı etmeye gittiler. Büyük ihtimalle içtiği balkabağı aromalı şeyi getirmeyi teklif ederek onun huysuzluğunu atlattı.

Bu .

Sadece kahvaltıya gidiyorlar.

Beynim beni rahatlatmaya çalışsa da göğsüm sıkışıyor. Yanlış bir şeyler var. İçten içe, olan şeyin bu olduğuna inanmıyorum.

Uygulamada nokta hareketini görüyorum, onu kahvaltı için yeterli olabilecek bir lokantanın önünden geçiriyor. Ayrıca bir kafenin önünden de geçiyor. Nereye gidiyorsa acelesi var.

Sonra onu bir rehin dükkanına girerken gördüm.

Romy neden rehin dükkanına gitme ihtiyacı duysun ki?

Beynim en olası nedeni çözdüğünde neredeyse tökezliyordum. Nişan yüzüğü. Onu rehin bırakıyor. Neden?

Nakit, salak.

Theo'yla ilgili mesaj beni kandırmak için miydi?

Onu kontrol etmek için otele döndüğümde boş bir otel odası bulacağımı mı düşündü? O zamana kadar yüzüğü rehin bırakır ve hemen şehirden ayrılırdı.

İnanılır gibi değil.

Dün gece beni ikna etti. İkimizin de içinde bizi birbirimize bağlayan bir şey vardı. Ve o bunu hiçbir şey yokmuş gibi koparabilir miydi?

Bu doğru olamaz.

Ama o bir rehin dükkanında.

Otel görüş alanımda ve aceleyle oraya gitmek istesem de bu ihtiyacımı görmezden gelip rehin dükkanına doğru ilerliyorum.

Rehin dükkanına nefes nefese ama noktanın hala orada olduğunu gördüğüm için şükrediyorum. Neredeyse evsiz birinin bıraktığı ıvır zıvırla dolu terk edilmiş bir market arabasına çarpıyordum. Hayal kırıklığına uğramış bir lanetle arabadan sıyrılıp rehinci dükkanının kapısını açıyorum.

Nerede o?

Sarı saçlarını ve kıvrak vücudunu arıyorum.

Hiçbir şey. Ne
be?

Kat kat uyumsuz kıyafetler giymiş ve vücut kokusu sinmiş bir adam bana dikkatle bakıyor. Gözlerimi kısıyorum ve onunla tefeci arasındaki cam tezgahın üzerinde duran telefona odaklanıyorum.

Romy'nin.

"Nereden buldun bunu?" Ona doğru yaklaşarak talep ediyorum. "Cevap ver bana, lanet olası."

Adam kirli, eldivenle kaplı iki avucunu kaldırıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum dostum. Bu bok benim."

Doğru.

"Nişanlımı mı soydun?" Onu geriye doğru iterek tısladım. "Nerede o? Ona ne yaptın?"

"Ben buldum," karşılık veriyor adam. "Onun için hiçbir orospuya da dokunmadım."

Evsiz adamın itirazlarına aldırmadan telefonu tezgâhtan aldım ve dükkânın kapısından dışarı çıktım.

Lütfen otelde ol, canım.

Dönüş yolu boyunca aklımdan çıkmıyor. Telefonu bende olduğu için onu aramaya zahmet etmiyorum ama hem ağabeyimin hem de babamın telefonlarını patlatıyorum ama nafile.

Sonunda süitimize ulaştım ve içeri daldım. Televizyon açıktı ve Kaitlyn'in oyuncakları etrafa saçılmıştı ama o yoktu. Midem bulanıyor. Odasını ve banyosunu hızlıca kontrol ettikten sonra hiçbir yerde olmadığını anlıyorum. Son olarak kendi odamı kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Kızlar gitmiş. Theo
burada değil.

Ne oluyor lan?

Burada birinin bulunduğu dair kanıt var, muhtemelen Theo. Yatağın iki yanında boş kahve fincanları var. Onun yanında kullanılmış bir şırınga var.

Kadın haklıydı.

Ona ilaç vermiş.

Zihnim, Theo'nun onu Gareth'ın yaptığı gibi incittiği karanlık, korkunç bir yere doğru çözülüyor. Beni tüketen öfke neredeyse dayanılmaz. Küçük kardeşime zarar verme fantezisi içinde kayboluyorum.

"Sen. Yapma. Alamazsın. Dokunamazsın. Dokunamazsın. Ona."

Her kelime, suratına indirdiğim yumrukla noktalanıyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Bir zamanlar yakışıklı olan küçük kardeşimin yüzü elimde un ufak oluyor. Pürüzsüz, genç cildini kanlı, etli bir karmaşaya dönüştürüyorum.

Onu öldürmek istiyorum.

Onu bu dünyadan götürmek istiyorum. Ondan uzağa.

Onu öldüresiye dövdükten sonra, bana ait olan, titreyerek ağlayan kızdan uzaklaştırıyorum. Onu otel odasından çıkarıp merdiven boşluğuna götürürken homurdanıyor.

"Yapma," diye yalvarıyor.

Bana ait olanı alırken ona hiç merhamet etmedi.

Onu görmezden gelerek, ayakta durması için çekiştiriyorum. Yüzüne tükürdükten sonra onu parmaklıkların üzerinden itiyorum. Bir kat aşağıdaki betona çarptığında çığlığı kısa kesildi.

Öldü.

O artık öldü.

Hayalimden sıyrılıp kendimi gerçekliğe bırakıyorum. Kardeşim hâlâ hayatta. Ne olduğunu öğrenene kadar onu öylece öldüremem. Onu kızıma zarar vermekten sorumlu bulursam, daha sonra bolca zamanım .

Odayı tarayarak daha fazla ipucu arıyorum. Yatağın benim tarafıma bırakılmış bir günlük ve etrafa saçılmış resimler var. Eşyaları hızlıca inceliyorum ve Vivienne'e ait olduklarını belirliyorum.

Vivienne'in günlüğü neden burada?

Romy'nin Eva'yla buluşma sebebi bu muydu?

Resimler küçük bir çocuğa ait. Birini alıp bakıyorum. İçimdeki her şey buza dönüşüyor.

Heykel gibi donup kaldım.

Bu tarih parçasına göz atarken kaç saniye, dakika ya da saat geçiyor?

"Daha fazla."

Görmeye zorlandığım daha korkunç şeylerle saldırıya uğruyorum. Bunu bana neden yapıyor? Neden beni bu kanlı, kanlı şeylere bakmaya zorluyor? Bu beni delirtiyor. Beni iyileştireceğini söyleyip duruyor.

Kırılıyorum.

Aklımı başımdan alıyor.

Hıçkırarak ağladığımı ve beni duyduğunu biliyorum. Ama umurunda değil. Asla umursamaz. Ben yalvardıkça, her şey daha da kötüleşiyor.

Birisi sanki ruhu bedeninden koparılıyormuş gibi acı içinde çığlık atıyor. Çığlık atanın ben olduğumu anlamam birkaç saniye sürdü.

Önümdeki bu iğrenç slayt gösterisinde daha kaç vahşi cinayet izlemek zorunda kalacağım? İşkence, cinayet, tecavüz, hayvanlarla cinsel ilişki. Bu dünyadaki en korkunç şeyler sadece benim için bir filmde toplandı.

Ondan kaçamıyorum.

Bunu bana neden yapıyor?

Bazen zihnimin gerçekten onun istediği gibi paramparça olmasını diliyorum. Ne zaman parçalanacağını düşünsem, gerçekliğin bir parçası bana doğru parlıyor. Annemin ya da babamın bir anısı. Evimizin arkasındaki tarlada çimlerin çıplak ayaklarıma verdiği his. Annem ev yapımı tarçınlı çörekler yaparken burnuma gelen tatlı kokular. Babamın herkes için bulaşıcı olan derin, gürleyen kahkahasının sesi.

Onları özliyorum.

Tanrım, onları özliyorum.

Biri küfrediyor ve sonra ışıklar yanıyor, beni kör ediyor. Bana gösterilen sahneler kapanıyor. Odayı sessizlik dolduruyor. Tek duyabildiğim kulaklarıma hücum eden kan. Önümde durmaya geliyor ve sonra bana öyle bir kuvvetle vuruyor ki kan tadı alıyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor, sözlerinden öfke damlıyor. "Söyle bana, seni aptal bok parçası."

Onun öfke nöbetlerine alışkınım. Bu kazandığım anlamına geliyor.

Ona sırtıyorum, kan dişlerimi kaplıyor. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi."

Bu onu çileden çıkarıyor. Bana tekrar vuruyor, bu sefer başımı döndürüyor. deney yaptığını biliyorum. Beni kötü şeyler düşünmeye zorluyor ama ben hep iyi şeyler hatırlıyorum. Her seferinde mahvediyor.

"Tam bir hayal kırıklığısın," diye hırlıyor. "Burada iyi bir iş yapıyorum, insan ruhunun gizli kısımlarını açığa çıkarıyorum ve sen beni durdurmak için elinden geleni yapıyorsun. Belki de yaptıklarını düşünmek için biraz yalnız kalmalısın."

Hücre hapsine konulmanın incitici olduğunu düşünüyor. Bana göre bu, onun işkencesinden kurtulmak için bir dinlenme. İstemediğimi düşünsün diye ağlıyorum, oysa şu anda en çok ihtiyacım olan şey bu. En azından o zaman ailemin anılarıyla baş başa kalabilirim.

Telefonum çalışıyor ve beni geçmişten koparıyor. Korku buz gibi bir kutup fırtınası gibi peşimi bırakmazken dişlerimin takırdamasından nefret ediyorum. Başım dönüyor ama babamın aradığını fark ederek kendime geliyorum.

"Alo?" Sesim kısık ve zar zor duyuluyor.

"Merhaba oğlum," diyor babam hoş bir ses tonuyla. "Yoğun bir sabah mı?"

Boğazımı temizliyorum, kendimi daha normal konuşmaya zorluyorum.

"Öyle de diyebilirsin. Theo seninle mi?"

"Neden buraya gelmiyorsun ve biraz sohbet etmiyoruz?"

İçimde öfke kabarıyor. Beni evlat edindikten sonra babamı öldürmek istediğim çok zaman oldu. Akıl oyunları hiç bitmiyordu. Onunla oynadım, onun mükemmel, itaatkâr oğlu olduğumu düşünmesine izin verdim, ama zihnimle oynama konusundaki uzman yeteneği hiç azalmadı.

"Neredesin sen?" Daha rahat bir şeyler giyebilmek için aptal makosen ayakkabılarımı tekmeleyerek soruyorum.

Babam kıkırdar, sesi karanlık ve uğursuzdur. "Müstakbel kayınpederinin evinde. Bekliyoruz."

Yeni bir çift ayakkabı giydim ve bulduğum resmi ceketimin cebine koydum. "Birazdan orada olacağım."

Bu toplantıdan ne bekleyeceğimden emin değilim ama ne talep edeceğimi biliyorum.

Cevaplar.

Artık oyun yok.

Artık yalan yok.

Artık akıl karıştırmak yok.

Sadece cevaplar.

Gerçeği yüzlerine vurmak zorunda kalsam bile bu cevapları alacağım.

CHAPTER THIRTY-ONE

Romy

Bir sarsıntıyla uyandım ve bir kıkırdama duyunca irkildim. Theo'nun bana verdiği ve hala damarlarımda dolaşan şey yüzünden Doc Junior'ın arabasında uyuyakalmışım. Yanımda oturmuş, eğlenerek beni izliyordu.

Başım zonkluyor, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Belki de bu şey sonunda sistemimi terk ediyordur.

Daha önce de güvenliğimden endişe ettiğim tehlikeli durumlarda bulundum. Şu anda, Doc Junior yeni tutsağımken, korkmuyorum. Bana zarar vermek istiyor gibi görünmüyor.

Aksine, benimle fazlasıyla ilgileniyor gibi görünüyor.

Benden etkilendiği gibi değil. Arkadaşı, Dr. Portman, açıkça öyleydi, ama Doc Junior değil. Bunun nedenini merak ediyorum. Eşcinsel, evli ya da her ikisi de olabilir mi? Eline baktım ama yüzük göremedim.

"Dün gece çılgıncaydı, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım."

"Adamın kardeşinin kıcını tekmeledi. Bunun vahşi olduğunu söyleyebilirim."

Artık şehirde değiliz. Ne kadar süre uyuduğumu merak ediyorum. Güneşin nerede olduğuna bakarak, öğleden sonra ikiye yakın olduğunu söyleyebilirim.

"Kulak tıkacı da takıyor muydun?"

Şakacı bir şekilde kalçama vuruyor, bu da benden kötü bir bakış kazanıyor. "Babamın kim olduğunu unuttun mu? Tabii ki onları giydim." Beni incelerken başını yana eğiyor. Gözlerinde tanıdık bir şeyler var. Yoğunlukları. Sanki onları iyi tanıyor gibiyim.

"Nereye gidiyoruz?" Ne tarafa gittiğimize dair bir ipucu aramak için ondan uzaklaşarak soruyorum.

"Sana zaten söyledim," diyor sahte bir sabırsızlıkla. "Kaitlyn'i görmek için."

Bu cevabı kabul ettiğim için, sanki o bir kedi ve ben de canlı canlı yemeden önce oynamak istediği küçük bir fareymişim gibi beni izlemesine rağmen rahatlıyorum. İçimde bir ürperti dalgalanıyor.

"Herkes babamı seviyor," diyor rastgele. "Dün gece, zorla için."

"Bunun amacı neydi ki zaten?" Başımı çevirip ona bakarak soruyorum. "Tüm bunlar halkı tarafından sevilme istediği için mi?"

"Oh, bundan çok daha karmaşık. Babam sinsidir."

Bu, bolca vaktimizin olduğu bir yolculuk gibi görüldüğünden, bu adamla birlikte oynamaya ve bilgi toplamaya karar verdim. Bu ilgi göstermek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Nasıl sinsi olabilir?"

İç çekiyor. "Yolları saymama izin ver, sevgili Romy."

Midem gurulduyor, bu da onu kıkırdatıyor. *Sadece devam et, dostum.*

"Ben büyürken çok acımasızdım," diyor Doc Junior, mizahı azalırken. "Yapabildiğim hiçbir şey, ama hiçbir şey yeterince iyi değildi. Hep yanlıştı."

"Subliminal mesajlarla insanların kendisini sevmesini sağlamasına şaşmamalı," diye mırıldanıyorum. "Ve şimdi tüm ülkeyi temsil ediyor. Yaşasın ABD."

"Çok ukalasın, evlat. Senden hoşlanıyorum." Ben çocuk değilim.

Yine de ukalayım.

"Kapalı kapılar ardında bambaşka bir adam," diye açıklıyor. "Bazıları gerçek bir Jekyll ve Hyde durumu olduğunu söyleyebilir."

Babası doktor olduğu için, bu korkutucu bir düşünce.

"Doktor Junior babasının kalın sesini taklit ederek, "'Senden *bir şey olmaz*,' dedi. "Ama şimdi bana bak. Sadece bir işe yaramakla kalmadım, ondan çok daha iyi bir doktorum. O da bunun farkında. İyi ki sırtını dayayabileceği bir başkanlığı var çünkü psikoloji alanını her fırsatta kendisinden daha iyi performans gösteren oğluya paylaşmak zorunda kalsaydı muhtemelen nalları dikerdi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Doktor Junior'ın baba sorunları var. Not edildi.

"Onu göreceğiz miyiz?" Pencereden dışarıyı işaret ederek sordum. "Beyaz Saray'a mı gidiyoruz?"

Bunun üzerine bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır. Orası modası geçmiş bir kalıntı. Ayrıca, laboratuvarım orada değil. Kaitlyn'i görmeye gidiyoruz. Çocuklar konusunda uzmanım, biliyorsun."

Bu sözlerle vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

"Bu da ne demek oluyor? Kaitlyn'e ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek talep ediyorum. "Yemin ederim, eğer ona dokunursan-"

"Sakin ol," diyor nazik bir ses tonuyla. "Yanlış anladınız. Ben bir pediatrik psikiyatristim. Çocuklara zarar vermem. Onlara yardım ederim."

Bunun ona daha çok güvenmemi sağlayacağını mı düşünüyor?

Bu onun için endişelerimi artırıyor. Doktorların nasıl olduğunu bilirim, özellikle de bir çocuk söz konusu olduğunda. Tıpkı benim gibi onlar için bir deney faresine dönüşecek.

"Babam siyasete atılınca aile muayenehanesini ben devraldım," diye açıklıyor. "Eski yeri de gerçekten güzelleştirdim. Babam, çabaları için finansman sağlama konusunda yetenekliydi. Hiçbir zaman tek kuruş bulmak zorunda kalmadı. Dünyanın her yerinden ve toplumun her kesiminden insanlar onun yaptıklarına inandı."

Yaptıklarının azizlikle eşdeğer olduğunu düşündüğü gibi korkunç bir hisse kapılıyorum. İnsanları manipüle etmek ve beyinlerini yıkamak bu dünyada iyi olan her şeyin tam tersidir.

Bu insanlar kötü.

Hikayenin sonu.

Onunla tüm bunların ahlaki olup olmadığını tartışmak yerine, dikkatle dinliyorum. Söylediği her kelime bir hediye, zihnimin bir köşesinde özenle üzerinde çalıştığım bir bulmacanın parçası. Tüm bu insanlar, programlar ve durumlar birbiriyle bağlantılı. Henüz tam olarak anlamlandıramıyorum ama resmin tamamını ortaya çıkaracak cevabı bulmanın eşiğinde olduğumu biliyorum.

Doktor Junior dalgın bir şekilde parmaklarını dizine vuruyor, tekrar tekrar ve tekrar. Bu tanıdık bir kalıp. Beni derinden yaralayan bir şey.

Bunu yapan başka birini tanıyorum.

Kim?

Soğuk dehşet, derin kutup sularındaki bir sonar gibi içimde titreşiyor, içimde yankılanıyor ve beni onu hissetmeye zorluyor.

Ulaşamayacağım anılara körü körüne tutunurken zihnimin sonsuz döngülerinde koşmasına izin veriyorum. Bir zamanlar, fazla düşündüğüm ya da kafamda hikayeler uydurduğum için kendimi azarlardım. Artık bu insanların neler yapabileceğini bildiğim için hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum. Dinlemesine aşina olmak kadar küçük bir ipucu bile bir ipucudur. Bunun gibi küçük bir ipucu, nereye gittiğini görmek için çekilmelidir.

Telefonu çalar ve aramaya cevap verir. "Mmhmm. Evet. Onu buldum. Yoldayım. Yaklaşık iki saat uzaklıkta."

İki saat mi? Nereye gidiyoruz?

Aramayı sonlandırıyor ve bana o kendine özgü sırtışılarından birini gösteriyor. Acı verici derecede tanıdık. Bir şeyin tam eşiğinde hissetmekten ama ona dokunamamaktan nefret ediyorum.

Doktor Junior'a, "Beni Kaitlyn'i görmeye iyi niyetinden dolayı getirmiyorsun," diyorum. "Gizli bir amacın var. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Sen bir Langston'sın," diyor sanki sorumu yanıtlıyormuş gibi. "Benim babam ve senin baban çok eskilere dayanıyor. Sadece sen olduğun için bile ayrıcalıklı dünyamızın hoş karşılanan bir parçasısın."

Keşke babamın bana saraydaki bir prenses gibi değil de hep bir sorunmuşum gibi davrandığını bilseydi.

"Neredeyse aileden sayılırız." Sırıttırıyor, ağzının köşeleri ürkütücü bir şekilde geriliyor. Bu bana bir keresinde televizyonda izlediğim bir korku programını hatırlatıyor; oradaki tüm insanlar arkadaş canlısı olmanın tam tersi olan aşırı büyük gülümsemelere sahipti. O yaratıklardan birine dönüşüp dişlerini boynuma mı geçirecek?

Titriyorum ve Doktor Junior bunu üşüme sanıyor. Arka koltukların havalandırma deliklerini ayarlamak için öne doğru uzanıyor. Yüzüme üflenene sıcak havayla gözlerim kurumaya başlıyor, bu da onları kapatmak istememe neden oluyor.

Uzak bir yere gidiyoruz.

Babam beni götürmek için iş toplantılarını kaçırdığı için kızgın görünüyor.

Bastian beni neşelendirmeye çalışıyor ama ben hâlâ korkuyorum.

Ya artık beni istemiyorsa?

Bastian, onu izlediğimi fark edince telefonunun tuşlarına basmayı bırakıyor. "Neil'de de yeni BlackBerry Z10 var," diye açıklıyor. "Mesaj yazıp birbirimize gönderebiliyoruz."

Okumayı yeni öğrendiğim için bana ekranı gösteriyor.

im goin 2 b back ltr save me seat

Belki Bastian'ın da benim gibi birinci sınıfa dönmesi gerekiyordur.

Kardeşıme gülümsemeye zorluyorum, paylaşımı bana yardımcı olmuş gibi davranıyorum ve dikkatimi tekrar oyuncaklarla dolu küçük sırt çantama veriyorum. Ne zaman gitsek

sıkılmamak için hep yanımda taşıyım. Babam sıkıldığımda keşfetmeyi ve bir şeylerin içine girmeyi sevdiğimi söylüyor. O bundan hoşlanmıyor.

"Bak," diyor Bastian, kolunu bana doladığında alçak sesle. "Üzgün olduğunu biliyorum. Ama yakında her şey daha iyi olacak. Babam bana tüm kötü şeyleri unutmama yardımcı olacak yollar olduğunu söyledi."

Kötü şeyleri unutmak kulağa hoş geliyor. İyi şeyleri de unutacak mıyım?

"Neil bana da bir koltuk ayırır mı?" Küçük bir sesle sordum. En azından ona yazdığı notta böyle yazdığını düşünüyorum.

Bastian kıkırdar. "Elbette, ufaklık."

Sözleri gergin ve aceleci. Ne zaman yalan söylese hep böyle konuşur. Babamla, en iyi arkadaşı Neil'le ve hatta benimle konuşurken bile duydum. Bastian'ın yalan söylemesinden hoşlanmıyorum. Duygularımı incitiyor.

"Bakın," diyor Bastian, pencereden dışarıyı işaret ederek. "Biz buradayız. Burası gerçekten harika bir yer, Romy. Acaba atları var mı?"

Atlardan bahsedildiğinde canlanıyorum. Babamdan her doğum günümde ve Noel'de bir at istemişimdir. Geçtiğimiz Noel'de yatak odam için benden daha uzun, kocaman bir oyuncak at aldı. Bir dahaki sefere ona binebileceğim gerçek bir at istediğimi söylemeliyim.

Gideceğimiz yere giden yol çok uzun. Ağaçlar ve geniş tarlalarla çevrili büyük bir ev var. Çit ya da ahır yok. Muhtemelen at da yok.

Büyük evin önünde duran bir ambulans fark ettim. Yaralı biri mi var?

"Merak etme," diye açıklıyor Bastian, "kısa sürede iyileşeceksin. Sonra eve dönebilirsin."

Bekle... Eve geri dönmek mi? Beni burada mı bırakıyorlar?

Ben itiraz edemedim araba duruyor ve Bastian emniyet kemerimi çözüyor. Kapı açılıyor ve babam elini tutmamı teklif ederek bekliyor. Çantamı almaya başlıyorum ama sert bir sesle beni durduruyor: "Sadece bir oyuncak al. Burada dikkat dağınık şeylerle dolu bir çantaya gerek yok."

Sırt çantama bakıyorum ve oynamak için sadece bir oyuncağı nasıl seçeceğimi merak ediyorum. Bastian benim için çantanın fermuarını açıyor ve bir oyuncak bebek çıkarıyor. Sonra babam beni araçtan indiriyor.

Kocaman eve bakarken, bebeğimi kendime doğru tutarak ne olacağını merak ediyorum.

Korkuyorum.

*Sanırım beni bırakıp gidecekler.
Şu anda kötü şeyleri unutacağıma söz verirsem, geri dönüp eve gidebilir
miyiz?*

"Bizim yöntemlerimiz diğerlerinden fersah fersah üstün," diyor derin bir ses ve beni uykulu anılarımdan bugüne çekiyor. "Göreceksin."

Gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve güneşin öncekinden daha alçakta olduğunu fark ediyorum. Saat öğleden sonra dört olabilir. Belki daha da geç. Burası her neresiyse, yakın değil.

Şoför bir yola sapıyor ve içimi bir korku kaplıyor. Burayı biliyorum. Buraya daha önce de gelmişim.

Karla kaplı tarlalar göz alabildiğine uzanıyor ve daha kalın, daha dolgun ağaçlar sanki onu doğa koşullarından koruyormuş gibi görkemli evin etrafında kıvrılıyor.

Çocukken beni buraya getirdiler. Unutmak için.

Beynimi temizlemek ve inanmam için başka saçmalıklarla doldurmak için. Burada, gerçeği yalana dönüştürdüler.

İşte tam bu noktada, yolumu asla bulamayacağımı umarak zihin labirentini yarattılar.

Ve şimdi Kaitlyn burada.

Tarih tekerrür ediyor.

Bunu durdurmak zorundayım. Ona yardım etmeliyim.

Vücudumu tam olarak kontrol edebilecek kadar zaman geçtiği için minnettarım. Araç durduğunda, dışarı çıkmamın söylenmesini beklemiyorum. Emniyet kemerimi fırlatıp dışarı çıkıyorum, nerede olabileceğini daha iyi görebilmek için sabırsızlanıyorum.

Ön kapının yanında duran, ellerini paltosunun ceplerine sokmuş tanıdık bir yüzle karşılaştım. Kendi paltomu otelde unutmuşum. Kollarımı kendime dolayarak soğuğa karşı titriyorum.

Theo.

"Sen," diye bağırarak ona doğru hışımla yürüdüm. "Bana ilaç verdin!"

Normalde etkileyici olan yüzü, bana Caiusu hatırlatırcasına kayıtsız kalıyor. Yine de bu ona benim gözümde bir iyilik kazandırmayacak. Nefret ediyorum

Caius duyguları yokmuş gibi davranıyor. Theo'nun duyguları olduğunu biliyorum.

"Açıkla kendini," diye tıslıyorum, histeriyle savaşıarak. "Bunu Theo'ya nasıl yapabildin?"

Ben mi?"

Bakışlarını yanıma gelen Doc Junior'a yöneltiyor. "Theo'dan Kaitlyn'i teslim etmesi istendi," diyor Doktor Junior yanımdan. "O da itaat etti. Elçiye zeval olmaz."

Doktor Junior'ı görmezden gelerek tüm öfkemi Theo'ya yöneltiyorum. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Sevgiye ihtiyacı var, beyin yıkamaya değil."

Theo'nun yüzündeki ölü ifadesini silip atmak istiyorum. Ben yapamadan, Doc Junior beni omzumdan yakaladı. İlk başta, sadece beni durdurmaya çalıştığını düşünüyorum. Sonra boynumdaki keskin iğneyi hissediyorum.

Etrafımda döndüğümde, onu bir adım uzaklaşmış ve bir şırıngayı yeniden doldururken buluyorum. Enjeksiyon bölgesinden gelen ısı etimi yakarak kalbime doğru ilerliyor.

Bana ne verdi? Ölecek miyim?

"Sen burada hasta olduğundan beri yeni yöntemlerimiz var Romy," diyor Doktor Junior neşeyle. "Kaitlyn bu yeni terapilerin iyi bir alıcısı."

Yalpalıyorum ve dizlerim bükülmeye başlıyor. Theo donmuş duruşundan sıçradı ve ben yere düşmeden beni yakaladı.

"Sen de öylesin," diyor Doktor Junior. "Belki bu sefer aklını düzeltebiliriz. Babam açıkça bir başarısızlıktı. Ama sizi temin ederim ki ben başarısız değilim."

Bir saniye içinde her şey kararır.

CHAPTER THIRTY-TWO

Caius

Gideon'un binasındaki asansörden çıkarken bulduğum buruşuk resme bakıyorum. Beynim buna bir anlam vermek istiyor ama sanki anlamının olması gereken yerde bir kara delik var.

Asansör zili çalıyor ve gideceğim yeri haber veriyor. Çıkıp Gideon'un kapısına doğru yürümeden önce fotoğrafı dikkatlice ceketimin cebine sokuyorum.

Parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum ve anında gelen acıyla irkiliyorum. Dün gece Bastian'a kendimi kaybettiğimde onları iyice kırmıştım. Umarım yüzü çok daha kötü acıyordur.

Kapı açıldı ve Eva beni karşıladı. Bugün her zamanki gibi derli toplu değildi. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmiş. Yüzünde tek bir makyaj izi bile yok, her zamankinden çok daha yaşlı görünüyor. Kötü anlamda değil. Daha doğal bir görünüm ona yakışıyor. Kocasının ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Caius," diyor Eva soğukkanlılıkla. "İçeri gel. Seni bekliyorlar."

Pastanedeki buluşmalarından sonra Romy'ye yaklaştığımda pek de hayranım sayılmazdı. Kendimi savunmam gerekirse, Romy'yi o kontrol edilemez CUP Star askerinden kurtarıyordum.

"Oturma odasındalar," diyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. "Sen git. Bir şeye ihtiyacın olursa ben mutfakta olacağım."

Yollarımızı ayırıyoruz. Alçak, erkek seslerine doğru ilerliyorum. Oturma odasına ulaştığımda Gideon ve babamı görünce şaşırıyorum. Ama Bastian'ı görmek beni şaşırtıyor.

Memnuniyet içimi yakıp kavuruyor. Şişmiş, ağır morarmış, yırtıklarla kaplı yüzünü ve burnunun üzerindeki bandajı görmek bu boktan günün en önemli anıydı.

Ona sırtıyıyorum. Bu bana babalarımızla başa çıkmak için güven veriyor. Günün sonunda, para ve güç hiçbir şey ifade etmez. İki erkek arasındaki bir savaş kimin daha sert yumruk attığı her zaman kazanır.

Ve o savaş kazandım.

Savaş ise çok daha zor. Psikolojik bir savaş ve ben buna ayak zorlanıyorum. Ne Theo ne de Romy burada. Kaitlyn

o da değil. Her ne kadar cevap talep etmek istesem de, zamanımı beklemenin daha akıllıca olduğunu biliyorum.

"Otursana oğlum," diyor babam koltuktaki tüneğinden. "Sohbete katıl."

Gideon koltuğundan kalkıyor ve bar bölümüne doğru yürüyor. Muhtemelen benim için bir içki hazırlıyor. Bastian'ın karşısına oturmaya özen gösteriyorum, böylece yaptığım işi hayranlıkla izleyebiliyorum. Elini tekrar tekrar yumruklaması, serbest bırakılmak için yanıp tutuşan öfkesini gösteriyor.

Seni yine döverim. Dene beni, sık kafalı.

Gideon bana burbona benzeyen bir bardak getirdi. Ona teşekkür etmedim. Gergin ve savunmadayım. Etrafımdaki her şey çözülüyor ve dümende bu adamlar var. Gardımı düşürmek pişmanlık verici bir hata olur.

Sert bir içki yerine öğle yemeği teklif edilmesi iyi olurdu, ama dilenciler seçici olamaz. Ayrıca, alkol beni rahatlatabilir. O kadar gerginim ki her an kopabilirim.

"Megan nerede?" Bastian havlıyor.

İçkimin yarısını içiyorum ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

Bu doğru. Romy'ye onu nereye gönderdiğini hiç sormadım. Yine de Mississippi'deki evine döndüğünü düşünmek için dahi olmaya gerek yok. Bastian bunu kendi başına çözemiyorsa, ona yardım etmeyeceğimden emin olabilirsiniz.

"İnanılmaz," diye homurdanıyor Bastian.

İçkimin kalanını bitiriyorum. İyi bir ev sahibi olmaya fazlasıyla hevesli olan Gideon bardağımlı yeniden doldurmak için alıyor. Babamın bakışları beni delip geçiyor. Gideon ikinci bardağımlı uzattıktan sonra dikkatimi babama veriyorum.

Çılgınca parlayan kısık gözlerle beni izliyor. Bu bakışı biliyorum. Eğlenirken, düşmanlık ederken ya da entrikalar çevirirken gözleri adeta parlar. Bu, bana yöneldiklerinde onlara ilk kez bakıyor olmayacağım. Sadece uzun zaman oldu.

Tekrar on beş yaşındaymışım
gibi hissediyorum. Ama
değilim.

"Romy nerede?" Sesimdeki ısırik hissini engelleyemeyerek soruyorum.

"Theo? Kaitlyn?"

Babam gülüyor. "O havalı dış görünüşün ardında saklanan ateşli bir iblis var. Sana söyledim, Gid."

Gideon sırtarak başını sallıyor. Bastian bana ters ters bakmaya devam ediyor. Hiç eğlenmiyorum.

Günler önce neredeyse birbirlerinin boğazına sarılan bu iki adam şimdi çok sıkı fıkılar. Tıpkı dün geceki gibi. Ben dışarıdayım. Her zaman dışarıdaydım.

"Kaitlyn, bildiğin gibi, dadısı yüzünden korkunç bir travma geçirdi," diye açıklıyor babam, sanki ben yetişkinlerin sözlerini anlamayan bir çocukmuşum gibi. Sinirlerimi bozuyor. "Ağabeyin onu profesyonel yardım alması için götürdü."

Duygularımı kaskatı kesildim. "Ne?"

"Merak etmeyin," diyor Gideon küçümseyici bir ses tonuyla. "Bazı çocukların psikiyatrik yardıma ihtiyacı vardır ve o da en iyisini alacaktır."

Onu görmezden gelerek babama ters ters bakıyorum. "Neden ben bu işe karışmadım?"

"Sen onun babası değilsin, Caius. Çocuğun büyükbabası olarak onun akıl sağlığı bakımının sorumluluğunu üstlendim. Sizi temin ederim ki çok geçmeden eskisi kadar iyi olacak."

Restore ettirmek için götürdüğü bir araba değil o. O lanet olası bir çocuk.

"Peki ya Romy?" Bu kez dikkatimi Gideon'a çevirerek soruyorum. "Nerede? nişanlım ne cehennemde?"

Onun nişanlım olduğundan bahsedince Gideon'un yüz hatları gerildi. İlişkimizdeki bu yeni seviye hakkında ne düşündüğü umurunda değil. Belli ki onaylamıyor. Ben de onu onaylamıyorum.

"Romy hakkında bilmen gereken bir şey var," diyor Gideon huysuzca. "Kendini onunla evlenmeye dahil etmeden önce. O..."

Bastian, "Psikolojik sorunları var," diye . "durumda, dostum. Çocukluğundan beri böyle."

Diğer iki adam beni onun üzerinden çekmeden önce kaç tane sağlam yumruk atabileceğimi merak ediyorum.

"Nerede. Nerede. Sikeyim. Nerede. Nerede?" Her kelimem yeni bir kızgınlık seviyesiyle noktalıyor. Likör, kaçmak isteyen bir borudan akan sıcak buhar gibi damarlarımda tıslıyor.

"Göster ona," diye ısrar ediyor Gideon. "Kızımın nasıl berbat bir kız olduğunu görsün."

Babamın bu konuda endişeli görünme çabası, parıldayan gözleri tarafından gölgeleniyor. Bunun her saniyesine bayılıyor. "Kendini kaybetmeyeceğine söz ver, oğlum."

Hiçbir söz vermiyorum.

Babam telefonunda gezinirken Gideon herkesin bardaklarını dolduruyor.

"Aralarında bazı var," diye açıklıyor babam. "Her şey böyle başladı."

Kaşlarım havaya kalktı. Tüm mesajlarına erişimim ve şu ana kadar beni endişelendiren bir şey olmadı. Bunların hepsi saçmalık.

"Şimdi sana mesaj atıyorum," diye açıklıyor babam. "Acele etme. Bunun üzücü olduğunu biliyorum."

Telefonumu çıkarırken dişlerimi gıcırdatıyorum. Bana gönderdiği mesaja bazı ekran görüntüleri eklenmişti.

Theo: Why would you say yes to marrying him when we're planning to run away together?

Romy: So he won't catch on too early. He'll try to stop us when we get ready to take Kaitlyn and leave. I don't want him to be suspicious.

Theo: You love me more than him.

Romy: I only love you.

Gözlerim babama kaydı. "Benim arkamdan kardeşimle ilişki mi yaşıyor?"

Babam hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak başını sallar. "Üzgünüm oğlum. Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum."

Hiçbir fikri yok.

Ayrıca bu mesajların gerçek olmadığını bildiğime dair hiçbir fikri yok.

"Dahası da var," diyor babam, devam etmemi işaret ederek. "Aralarında bir sürü mesajlaşma var."

Romy: He almost caught me sneaking back to our room. We can't be so careless in our affair.

Theo: I know, baby doll. But you're so hard to resist. I'm counting down the days until we can leave.

Theo'nun ona "bebeğim" dediğini biliyorum, "bebeğim" değil. Sanki yaşlı bir adam bu sahte mesajları yaratmış gibi.

Oh, bu doğru.

Bu sahte metinleri yaşlı bir adam yarattı.

Başka bir ekran görüntüsü daha okudum, bu sabahki.

Romy: He's gone. Hurry. Come see me. I need you.

Theo: I'm on my way. Take his ring off. I'm not fucking you with it on.

Bunun saçmalık olduğunu bilmeme rağmen, öfke göğsümde alev alev yanıyor.

"Bir de bu resimler var," diye gürlüyor babam. "Seni uyarmalıyım, onlara bakmak zor."

Telefonum, bana birden fazla fotoğraf gönderdiği başka bir mesajla çalıyor. İlkinin açıyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum. Çok gerçekçi görünüyor.

Romy, saçları nemli, ona verdiğim morluklarla kaplı ve tamamen çıplak, karde imin g  s ne yayılmış. İkisinin selfie'sini çekmiş.

Ona ilaç vermişti, hatırladın mı?

Gözleri kapalı. Samimi ve gerçek gibi görünse de, bir adamın bilinçsiz bir kadını olduğundan daha fazla göstermek için poz vermesinden başka bir şey değil.

Bir sonraki fotoğrafta  p   yorlar. Kardeşim, kız orada baygın yatarken dudaklarını yiyor. Bir başka kurgulanmış resim.

Orada çırılçıplak yatarken çekilmiş birçok fotoğrafı var. A abeyimin, kızın açılmış bacakları arasında diz   km  , elinde sikinin olduğu bir fotoğrafa rastladığımda neredeyse telefonumu fırlatacaktım.

"  z r dilerim oğlum," diyor babam. "Sana göstermek istemedim ama onların ihanetini bilmeyi hak ediyorsun."

Eğer Theo ona baygınken tecavüz ettiyse, onu merdiven bo lu unun korkuluklarından atma fantezimi ger ekle tirece im. Kafatasının patlamış bir kavun gibi çatlamasını dinlemekten büyük zevk alacağım.

Tanrı'ya   k r içinde olduğu bir fotoğraf yok ama her birinde ona dokunuyor. Tüm bunların bir tuzak olduğu açık, büyük olasılıkla babam tarafından emredilmiş ve Theo sadece kendisinden isteneni yerine getiriyordu.

Peki ya kamera kapalıyken? Theo o zaman ne yaptı?

Yine de bir noktada uyandı. Sonrasında bana mesaj attı ve açıkça korkmu tu.

Son resim Romy'nin g  sleri. D lle kaplanmışlar. O orospu çocuğu onun bilinçsiz bedenine bakıp dokunarak kendini tatmin etmiş. O uyurken g  slerine boşalmış.

Onu kesinlikle  ld recek im.

Babamızı memnun etmek için elinden gelenin fazlasını yaptı.

Bu    adamı da kanlı bir posaya çevirirken   ke dolu bir canavara d n  mek gerçekçi değil ve aptalca. Onlar çok daha zor bir oyun oynuyorlar. Ve şu anda tüm kartlar onların elinde.

"O çok sorunlu bir kız," diye açıklıyor Gideon. "Tahmin etmem gerekirse, yeğeninizi kaçırabilmek için kardeşinizi kullanıyor. Romy niyetini gerçekleştirmeden önce babanızın çocuğu kurtarabilmesi bir mucize."

Gideon, insanların tüketimi için anlatılar yaratma konusunda inanılmaz derecede yetenekli. Bunu medya şirketiyle küresel ölçekte yapıyor, kitleleri özenle hazırladığı haber lokmalarıyla kaşıkla besliyor. Ama ben buna kanan aptal bir koyun değilim. Bu insanlar son on iki yılda ne kadar çok şey özümsemişim, öğrendiğim ve ustalaştığım hakkında hiçbir fikre sahip değiller. Ben lanet bir süngerdim.

"Theo'yu tüm bunlardan kurtaracağım," diyor babam, "ve o hayatımıza girmeden önce olduğumuz aile olmaya geri döneceğiz. Kardeşini affetmeyi öğreneceksin, özellikle de artık onun nedenlerini bildiğine göre."

Gerçekten bu saçmalığa inanmamı mı bekliyorlar?

"Onu unutman senin yararına olur evlat." Unut onu.

Neden?

Gözlerimi ovuşturuyorum, dün gece fazla uyumamış olmanın ve o zamandan beri adrenalinle çalışıyor olmanın etkilerini hissediyorum. İlk kez beş dakikadan fazla oturuyorum. Aç karnına alınan alkol de işe yaramıyor.

Romy için planları ne?

Gideon onu sonsuza dek "düzeltebilmek" için eline geçirmeye mi çalışacak?

Evet, bir şey olmayacak.

CHAPTER THIRTY-THREE

Romy

Karanlık ama bakışlarının içime işlediğini hissediyorum. Bu sefer nazik davranıyor, yavaşça bedenime giriyor. Bana gösterdiği şefkat, bacaklarımın arasında ne kadar acı çektiğimi unutturmak için harikalar yaratıyor.

Bizim için hep mi olacak? Bu kadar yoğun mu?

Parmaklarımı saçlarında gezdirip onu ağzıma çekiyorum. Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve kalbimin şarkı söylemesine neden olan övgüler mırıldanıyor. Sen çok mükemmelsin, aşkım. Benim mükemmel olduğumu mu düşünüyor? Hayatım boyunca kusurlu oldum. Kırık dökük, zihinsel olarak berbat, endişeli bir karmaşa.

Ama bedenime kendi bedeniyle sahip olduğu için sözlerine inanıyorum.

Kontrolünü kaybetmeye başladıkça itiş daha da düzensizleşiyor. Genellikle, bana ekstra zevk vermek için klitorisimi parmaklar, ama bu hissi kaybetti. Bu beni tahrik ediyor. O kadar ki, dışarıdan uyarılmaya ihtiyacım yok. Bana olan vahşi ihtiyacı ruhum için bir orgazm.

Bir dizi küfür savuruyor ve sonra siki serbest bıraktığında olduğu gibi şişiyor. Bazen yarım yamalak çekiyor ve karnımın üzerine geçiriyor. Bu sefer, içimi dölle doldurduğunun farkında olarak beni becermeye devam ediyor.

çünkü doğum kontrol hapsi ya da başka bir şey kullanmıyorum.

İkimiz de bundan bahsetmiyoruz. Sanırım içten içe ikimiz de sonuçların bizi yakalamasını istiyoruz çünkü o zaman bu sahte ilişki gerçek olacak. Öleceğimiz güne kadar geri dönülmez bir şekilde bağlı olacağız.

Hamilelik için dua etmek beni aptal mı yapıyor?

Evet.

İçinde bulunduğum bu hayat çarpık. Etrafımızda insanların akıllarıyla oynayan gerçek kötüler var. Ve ben ateşle mi oynamak istiyorum? Benim için yeterince tehlike yok mu zaten?

Aptal, umursamaz kız.

Vücudu gevşiyor ve ağırlığının beni ezmesine izin veriyor. Zar zor nefes alabiliyorum ama buna değiyor. İçimde seğiren sikini hissetmek ve döllerinin etrafından kaçmaya çalışması tatmin edici.

*Onun yanında kendimi güvende hissediyorum.
Bir zamanlar beni korkutuyordu. Şimdi ona sahip olamamaktan korkuyorum.*

Bir iniltiyle uyandım.

Her şey acıyor.

Hâlâ Caius'la yatakta mıyım? Başım neden bu kadar kötü ağrıyor?

Sadece başım değil.

Vücudumdaki her kas acı içinde çılgılık atıyor. Hareket edemiyorum. Denediğimde ise daha fazla ağrı ve hareket edememe ile karşılaşıyorum.

Saf, mürekkep gibi karanlıkta gözlerimi kırıştırıyorum, şekilleri ya da figürleri seçemiyorum. Bu bana zeminin altında geçirdiğim zamanı hatırlatıyor. Caius'la tanışmadan hemen önce. Ya oraya, o klostrofobik tahta tabutun içine geri döndüysem?

Düşüncelerimi temizleme çabam boşuna. Göremediğim ve hareket edemediğim için kendimi topraklayamıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum.

Nedense aklım Vivienne'in günlüğüne gidiyor. Theo bana okumuştı ve her saniyesinden nefret etmiştim.

Her şey

birbirine bağlı.

Biliyorum.

Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Keşke gerçeği kavrayabilseydim ve beynimde ping-pong yapan tüm düşüncelere bir anlam verebilseydim.

Karanlıkta her şey çok daha kafa karıştırıcı. Işığa ihtiyacım var. Keşke görebilseydim, belki o zaman şimdiki gerçekliğe geri dönebilirdim.

Yapboz parçaları ulaşamayacak kadar uzakta.

Bu lanet bulmacayı bitirebilmek için hepsini avucumun içine almak istiyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben sese odaklanıp başımı sese doğru çeviriyorum. Sonra bir düşmanın çevrildiğini duyuyorum. Kapı aralığına benzeyen bir yerden içeri ışık süzülüyor. Karanlığa alışmış olan gözlerim ani bir saldırıyla kapanıyor.

"Hastam nasıl?" diyor bir adam, yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle, ilgilenen bir doktorun sesi gibi. "Işığın gözlerinizi acıtmaması için bir lamba açacağım. Bazen ilk uyandıktan sonra sert olabiliyor."

Bana ne olduğunu söylemiyor. Onun yerine bir lambayı yaktı. Etrafımı incelemek için gözlerimi açabilmem bir dakika sürüyor.

Bir çeşit muayene odasıydım, bir yatağın üzerindeyim, ayak bileklerim ve el bileklerim bağlı. Güçlerini test etmek için onları çekiyorum ve acı içinde irkiliyorum.

Adam kıkırdarak, "Size verdiği şey akşamdan kalma gibi hissetmenize neden olacak," diyor. "Benim ilk tercihim değil ama Doktor Junior'ın favorisi. Nasıl hissediyorsun?"

Beyaz bir laboratuvar önlüğü giyen ve elinde bir iPad taşıyan adam bana doğru dönüyor. Çilli yüzünü, kumral saçlarını ve sakalını hemen tanıyorum. Beni araştırılacak ve incelenecek bir kemirgen gibi hapsetmesine rağmen gülümsemesi nazik ve kibar.

"Dr. Portman?" , sesim kuru ve kırılgan. "Bırakın gideyim."

Sesimdeki ihanetten rahatsız olduysa da belli etmiyor. Tabletine bakıyor ve ekrana birkaç kez dokunuyor. Sonra onunla fotoğrafımı çekiyor. Gün ışığına çıkmaya zorlanmış kuduz bir rakun gibi tıslıyorum ona.

"Bana Seth de. Artık arkadaşız," diyor iPad'i yere bırakırken. "Şimdi seni muayene edeceğim Romy. Rahatlamaya çalış."

Deli mi bu?

Beni lanet bir yatağa kelepçeledi. Biz arkadaş değiliz.

Yumuşak parmak uçları, üzerimdeki buruşuk hastane önlüğünün eteklerine dokunana kadar boynumda geziniyor. "İlginç. Burada çok fazla morluk var. Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Caius oldu. Onlara

hickeys deniyor.

Bunun yerine ona tükürerek "Siktir git," diyorum.

Ağzım çok kuru olduğu için tükürüğümün sesinden başka bir şey duymuyor. Talihsizlik. Şimdi bu adama bir laboratuvar faresinin bakış açısından bakıyorum, ondan ve Doktor Junior'dan etkilendiğim için iğreniyorum. Kötülüğü sezmeliydim.

"Ne tür ilaçlar kullanıyorsun?" Seth gözleri morarmış boynumdan yüzüme kayarak soruyor.

"Hiçbir şey kullanmıyorum," diyorum ona, istemesem de. "Sizin bana dayattıklarınız dışında."

"Touché." Kıkırdıyor. "Peki ya doğum kontrolü? Aşı oldun mu? Hap alıyor musun?"

Ona söylemek istemiyorum çünkü cevabın ne olması gerektiğini bilmiyorum. Korkumu hissetmiş olmalı ki omzuma hafifçe dokunuyor.

"Romy," diye mırıldanıyor. "Çalışmalarımızın hiçbirinin onlarla etkileşime girmediğinden emin olmalıyım. Bana karşı dürüst ol."

Gözlerim yaşarırken, "Hayır. Hiçbir şey kullanmıyorum." diye mırıldandım.

"Giriş formum oldukça yoğun," diye itiraf ediyor, "bu yüzden istilacı hissettiriyorsa beni bağışlayın. Sizi temin ederim, dosyadaki bilgileri aldıktan sonra, ileride bu kadar müdahaleci olmayacaktır."

Başımın arkasına dokunduğunda inliyorum, acı etrafımda yıldızların dans etmesine neden oluyor.

"Bana bu yaralanmadan bahsedildi. Tuğla duvar, ha? Biraz zaman alabilir ama bence iyi olacaksın. Ağrının kötüleştiğini hissedersen ya da baş dönmesi veya mide bulantısı gibi garip şeyler yaşarsan bana haber ver. Şişlik olmadığından emin olmak için her zaman bir tarama yapabiliriz."

"Gitmek istiyorum," diye mırıldandım. "Bırak beni gideyim."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi değerlendirmesine devam ediyor. Ellerimi bağlayanlara karşı kıvranıyorum ama nafiye.

"Kanser geçmişiniz var mı?" Seth soruyor. "Üzgünüm ama birkaç yerde yumru olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor."

Soğuk, lateks eldivenli parmakları boynuma dokunuyor, olağan bir şey olup olmadığını kontrol ediyor. Tatmin olduğunda, ellerini aşağıya doğru hareket ettiriyor.

"Bu bölüm için elbisenin üzerinden yapabilirim ama sonraki bölüm için yapamam. Özür dilerim."

Elleri elbisemin üzerinden göğüslerimin her santimini bastırmaya başladığında geriliyorum. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Eşit derecede aşağılanmış ve ihlal edilmiş durumdayım, öfkeyle patlamak üzereyim. Karnımın alt kısmına doğru ilerliyor, karnıma, kaburgalarımın altına ve sonra göbek deliğimin altına bastırıyor.

"Haberler iyi, şu ana kadar garip bir şey yok," diyor gülümseyerek. "Sıkı durun."

Bir sonraki bölüm uzun sürmeyecek ama rahatsız edici olabilir."

Kayboluyor ve bir kapak sesi duyuyorum. Bir şeyin fışkırdığı duyuluyor. Bundan sonra ne olacağını anlayınca ürperiyorum.

"Tamam," diyor, elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı çekerken sağ elinin sümüksü görünümlü parmaklarını yukarı kaldırıyor. "Gerekirse gözlerini kapat. Sıkma sadece canını acıtacaktır. Rahatla."

Soğuk, kaygan parmaklar, büyük ihtimalle iki tanesi, vajinama girdiğinde irkiliyorum. Caius'la yaptığım maskaralıklardan dolayı hâlâ ağrım var, bu yüzden bu izinsiz giriş canımı acıtıyor. Ağlıyorum.

acı içinde. Diğer eliyle karnımın alt kısmına bastırırken kaşlarını çatıyor. "Çok fazla şişlik var," diyor kaşlarını çatarak. "Bir şey mi oldu? ne olacak?"

"Siktir git," diyorum tekrar, hıçkırıklara boğuluyorum.

Dudakları sert bir çizgi oluşturuyor. Beni kontrol ettikten sonra parmaklarını çekiyor. Sonra parmağını göt deliğime bastırıyor.

"Hayır!"

Çılgılığım kulaklarımı acıtıyor, ama hiçbir şey parmağının sadece çıkış için olan bir deliğin derinliklerine saplanmasının yanmasıyla kıyaslanamaz.

"Rahatla dedim," diye mırıldanıyor. "Bu şekilde daha az acıyor. Güven bana, bundan zevk almıyorum. Ben bir doktorum, Romy."

Hasta, sapkın, istismarcı biri.

Rahatlamaya çalışıyorum ama biri sırtıtmak ve kıkırdamak için anüsünüzün her santimini parmaklarken bu imkansız. Sonunda parmağını çekti. Kirli eldivenini çıkarırken ürperiyorum. Üzerimi örtmek için önlüğümü tekrar aşağı çekiyor.

Seth, "Seni daha iyi hale getirebilmemiz için buradasın," diye açıklıyor. "Seninle ilgilenmemize izin ver."

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Tek yapabildiğim korku ve öfke karışımı bir duyguyla titremek.

"Şu şeyleri temizleyeceğim ve sonra hayati değerlerinizi alacağım. Ondan sonra da kan tahlili yapacağım."

Dehşet içinde, yeni eldivenler giymiş ve elinde ıslak bir bezle geri dönüyor. Kayganlaştırıcıyı vajinamdan ve göt deliğimden temizlemesini izlemek zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum. Her şey çok klinik, bu da onu bundan zevk almasından marjinal olarak daha katlanılabilir kılıyor.

Üstümü örttükten sonra tüm hayati organlarımı kontrol ediyor ve görünüşe göre bulduğu her şeyi umursamıyor. Ona küfretmekten ve öfkeden kudurmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Bir sonraki bölüm için hareketsiz kal. Damarların neredeyse hiç yok. Gerçekten daha fazla su içmelisin."

O aptal suratını yumruklamak istiyorum.

Bunu onun için mahvetmek istememe rağmen, kan kaybından ölmeme neden olacak şekilde onu mahvetmek de istemiyorum. Birkaç şişe kan toplarken endişeyle onu izliyorum.

"Atıştırmalık ve içeceklerle hemen döneceğim."

Odadan çıkıyor ve elinde portakal suyu ve elma püresi ile geri dönüyor. Boğazım kurudu. Küçük meyve suyu kutusunu hevesle emerken

bana teklif etti. Sonra yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi elma püresi yediriyor. Son lokmada yutmak yerine yüzüne tükürüyorum.

"Bu da ne-" diyor, yüzünü silmek için kolunu kaldırarak.

Dirseği yakındaydı, ben de öne doğru eğildim ve laboratuvar önlüğünün üzerindeki eti ısırdım, umarım kendi kanımdan biraz çekerim.

Şaşkınlıkla haykırıyor ve benden öyle sert bir şekilde uzaklaşıyor ki, dişlerimden birkaçını da yanında götürmediğine şaşırıyorum. Sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak onu ısırdığım yeri ovalıyor.

Kan yok.

Yazık.

Kendini sakinleştirmek istercesine birkaç kez uzun uzun nefes alıyor. Sonra ortalığı temizlemeye koyuluyor. Odadan tekrar çıkıyor ve umarım bu sonsuza dek sürer.

Öyle bir şansımız yok.

Bir dakika sonra elinde bir torba tuzlu solüsyonla geri döner. Solüsyon torbasını astığı, tepesinde bir kanca bulunan metal bir çubuk çıkarır.

"Sıvıya ihtiyacınız olacak," diye açıklıyor. "Buradaki terapiler vücudu zorlayıcı ve yıpratıcı olabiliyor."

"Hayır, hayır, hayır," diyorum ona. "Lütfen siz hasta insanlar ne yaparsanız yapmayın."

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor.

Soğuk, klinik bir etkinlikle damarımı iğneyle deliyor ve beni sıvılara bağlıyor. Damarımdan içime akan dondurma gibi hissettiriyorlar.

Tekrar gidiyor.

Elinde kapağı açılmamış bir şırıngayla döndüğünde başımı sallıyorum. Beni görmezden geliyor ve sıraya ekliyor. Neredeyse anında, dikenli bir sıcaklıkla soğuğu kovuyor.

Göz kapaklarım hızla ağırlaşıyor ve dişlerim kontrolsüzce takırdamaya başlıyor. Buradan gitmek istiyorum. Caius'la birlikte olmak, bu canavardan korunmak istiyorum.

Seth tekrar dönüyor, bu sefer elinde bir battaniyeyle. Yüzükoyun yatan bedenimin üzerine serdiğinde inanılmaz derecede sıcak oluyor. Sıcaklık ağrıyan ruhumu rahatlatıyor.

Caius'un sıcak bedeni aklımdayken uykuya dalıyorum.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Caius

"Bu sahte," diyorum babama, soğuk bir sesle. "En azından onun rolü öyle."

Kaşlarını çatıyor, beni dikkatle inceliyor. "Saf olma evlat. Kendi gözlerinle gördün."

Evet, benim görmem için çizdiği resmi gördüm ama aynı zamanda içini de gördüm.

Sanki onun gözde çırağı olarak çarpık dünyasına dalmış olduğumu unutmuş gibi.

Gideon, "Bir de Doktor Junior'la arasındaki mesele var," diye ekliyor. "Yattığı tek kişi Theo değildi."

O dangalaktan bahsedilince gözlerim seğiriyor. Öfkemi dizginlemek neredeyse imkânsız. Ustalıkla düğmelerime basıyorlar ve ben aptalca bunun beni etkilemesine izin veriyorum.

Theo ya da Doc Junior ile yatmıyor. O benim.

Ben onun derinliklerindeyken, gözlerimiz kilitlenmiş ve ruhlarımız birbirine karışmışken bana duyduğu hayranlığı taklit edemezsin.

O yüzden seni kızdırmalarına izin verme, aptal.

"Kızım sorunlu biri," diye üzüntüyle açıklıyor Gideon. "Annesinin zihinsel sorunları vardı ve belli ki bu sorunlar ona miras kalmış. Kendini kızıdan uzak tutman senin yararına olacaktır. Ona ihtiyacı olan yardımı sağlayacağız. Sen de normal hayatına geri dönebilirsin. Böyle bir kargaşaya sebep olduğu için üzgünüm." Bardağımın geri kalanını boşaltıyorum ve kırmadığıma şaşıracağım kadar sert şekilde yanımdaki masaya . Ayağa kalktığımda tüm gözler üzerimdeydi.

Ayaklar.

"Nereye gidiyorsun?" Babam kaşlarını çatarak soruyor. "Bunu daha yeni konuşmaya başladık."

"Bundan ," diye tükürdüm. "Yalanlardan. Saçmalıklar. Onu görmeye gideceğim."

Kardeşimi bulup beni ona götürmesi için zorlayacağım.

Beni protesto edecek sözleri var ama artık onlarla sohbet etmekle ilgilenmiyorum. Oturma odasından hışımla çıktım, Eva'nın yanından geçtim.

yolda.

"Bul onu," , alt dudağı titriyor.

Başımı salladım. Romy'yi Eva'yı tatmin etmek için bulmayacağım. Onu bulacağım çünkü o benim ve benimle güvende. O yanımdaysa, belki biraz daha net düşünebilirim. Birdenbire her şey bulanıklaştı.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapanıyor. Ayaklarım ağırlaştı. ayakkabılar yüzünden mi? Belki de midemde etkilerini emecek bir şey olmadan biraz fazla .

Omzumu koridorun duvarına çarptım ve şaşkınlıkla homurdandım. Tamam, yani evet, kesinlikle sarhoşum. Aptalcaydı. O kadar kızmıştım ki kendimi kontrol edemedim ve bana sunulan her şeyi içtim.

Sunuldu.

Sikeyim.

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor. Koridorda tökezliyorum ve bu kez diğer duvara çarpıyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Asansör sanki yirmi metre de bin metre uzaktaymış gibi geliyor. Ağır adımlarla, yüzüstü yere düşmeden asansöre doğru ilerlemeye çalışıyorum.

Arkamdan sesler yankılanıyor.

Endişe çılgınlıkları mı? Dur komutları?

Asansörlere ulaşıyorum ve yukarı çağırmak için beceriksizce düğmeye basıyorum. Karanlık görüş alanıma giriyor. Bu kez dünya etrafımda dönerken duvarı ısıtıyorum, onun yerine sertçe dizlerimin üzerine düşüyorum. Göğsüm sıkışıyor ve patlayacakmış gibi hissediyorum.

Kalp krizi mi geçiriyorum?

Hayır, bana ilaç verildi.

Sikeyim.

Her şey kararmadan önce hatırladığım son şey, sert bir gümbürtüyle yere düştüğümde halının yanığının çeketimdeki eti yırttığı.

"Calista'ya ben bakarım."

Ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum. Gitmek ve asla geri dönmek istiyorum.

Peki ya o ne olacak? Onun için geri dönmeliyim.

Kız kardeşim.

Şu anda bana bakan kız küçük bir kız değil, boynunda morluklar olan yetişkin bir kadın. Bu böyle olmadı. Her şey karmakarışık. Beynim anılarımı karıştırıyor, onları yanlış bir şeyle birleştiriyor.

Uyan artık!

Bip. Bip. Bip.

Gözlerimi açıyorum, bu çarpık rüyadan kurtulduğuma seviniyorum. Ne otelde ne de evimde, yatağımda değilim.

Evde, kafama bağlı bir oksijen hattı .

Onu burnumdan koparmak için umutsuz bir ihtiyaç beni tüketiyor, ama vücudum tamamen uyuşmuş durumda. Hareket edemiyorum. Sanki çok rahatlamışım, uzuvlarım çalışmıyor.

Sadece aklım.

Ve saatte 100 mil hızla gidiyor.

Paniklemeye başlıyorum, bu da kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Sakinleşmek için büyük çaba sarf etmem gerekiyor.

Ne oldu?

Neredeyim ben?

Uyuşturulmuştum.

Ve şimdi hastanedeyim, hareket edemiyorum ve konuşamıyorum.

Gözlerim ağırlaşıyor ve içinde bulunduğum odayı taramalarını sağlamak için büyük bir odaklanma gerekiyor. Tipik bir hastane odası, yani rapor edilecek bir şey yok.

Telefonuma

ihtiyacım var.

Romy'ye

ihtiyacım var.

Buradan siktir olup gitmem lazım.

"Başın belada değil," diyor kadın. "Sadece aileni kaybetmenin acısıyla doğru düzgün başa çıkamadın. Bu yüzden içinde büyük bir öfke var. Her şeyi daha iyi hale getireceğiz, tatlım."

Bana atanan sosyal hizmet görevlisi umursuyormuş gibi konuşuyor ama onun için baş ağrısı olduğumu biliyorum. Ne zaman benim için yeri olan bir eve yerleştirse, sonunda beni geri almak zorunda kalıyor çünkü üzücü bir şekilde kendimi kaybediyorum.

Sadece bir irkilmeydi ama görmüştüm.

Koruyucu baba Rick, karısı da dahil olmak üzere herkes üzerinde egemenlik kurmaya alışkındı. Hoş karşılandığımı hissettirmek için bana hemen bir şeyler yedirmek istemişti. Onun bu hevesi Rick'i kızdırmıştı. Rick'in tek yaptığı, vücudu gergin ve öfke dolu bir halde ona doğru bir adım atmak olmuştu ama kadın karşılık olarak irkilmişti.

Onun tipini daha önce görmüştüm. Bir tacizci.

Hazırlıksız yakalanmayı beklemek yerine, saldırıya geçtim. Böbreğine bir yumruk indirdim ama iki yumruğumla da yüzüne vurmaya başlayınca bunu yakından ve bizzat gördü.

Şimdi deli evine gidiyorum.

Burada dolaşan insanların hepsi deli. Bunu ölü gözlerinde görebilir ve tutarsız mırıldanmalarında duyabilirsiniz.

Onlar da beni kadar burada ne kadar kalacağımı merak ediyorum.

Sesler beni uyandırıyor ve gözlerimi kırıştıarak açıyorum. Babam yatağımın ucunda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikkatle bana bakıyor. Gözlerindeki endişeli bakışı daha önce de görmüştüm. Beni buraya getiren şeyin içinde olmasına rağmen benim iyiliğim için endişeleniyor.

Onu suçlayıcı bir bakışla kıstırdım. *Bunu bana sen yaptın. Senin yüzünden buradayım.*

Yavaşça, battaniyenin üzerinden ayağımı okşuyor. "Bizi epey korkuttun evlat. Aynı ay içinde iki çocuğumu birden kaybedeceğimi sandım." Keder gözlerini yaşartıyor ama hemen gözlerini kırıştıyor. "Senin ölmeyeceğini söylüyorlar. Sonunda tehlikeyi atlattık gibi görünüyor."

Herhangi bir pencere ya da saat yok, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Babamla aynı zihinsel oyun alanında olmak için kendimi yönlendiremiyorum.

Bir sandalye gıcirtısı duyuyorum. Sonra biri yatağıma doğru adım atıyor. Theo suçluluk dolu bir ifadeyle beni izliyor. Romy'yi öptüğü ve ona dokunduğu fotoğrafları hatırlıyorum. Kalbim göğsümde dört nala atıyor. Eğer enerjim olsaydı, bu yataktan tırmanır ve yumruğumu onun dişlerine geçirirdim.

Makine yumuşak, hızlı bir bip sesi çıkarıyor. Saniyeler sonra, bir hemşire aceleyle odaya girer.

"Tüh," diyor ve bana geniş bir sırtıyla bakıyor. "Görünüşe göre bu şeyin etkisinin geçmesine izin vermişim. Bu işe yaramaz."

Bir şırınganın kapağını açıyor ve serum hattına bastırıyor. İnliyorum, dudaklarımı ve dilimi çalıştırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Sıcak karanlık tekrar içeri doluyor.

Yavaşça uyanıyorum ama hâlâ hastanede olduğumu anlayabiliyorum. Tepedeki ışıklar kapatılmış ve tek ışık kaynağı yatağımın arkasındaki küçük bir lambadan geliyor.

Ailem burada değil, ki bu iyi bir şey. Buradan nasıl çıkacağımı bulana kadar sakın kalmalıyım. Geçen seferki gibi hemşireyi uyarırsam bu olmayacak.

Nasıl hissettiğimi değerlendiriyorum.

Vücudum hala kemiksizmiş gibi hissediyor ve onu hareket ettirecek gücüm yok. Başımı biraz sağa ve sonra sola çevirebiliyorum. Bu da bir şeydir. Sonra ellerimi hareket ettirmeye odaklanmaya çalışıyorum. Parmaklarım seğiriyor ama beynimin komutlarına itaat etmiyor.

Vücudumun işlev kazanmasını beklerken kız kardeşimi düşünmeye çalışıyorum. Şimdi nasıl görünüyor? İyi bir hayat mı yaşıyor yoksa bir canavara mı bulaşmış?

Neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum ama şey bulamıyorum. Yüzü hafızamda bir kara delik gibi.

Nedense aklıma Emma'nın yüzü geliyor. Ve onun canlı versiyonu değil. Mavi, cansız hali.

Ne kadar kalp masajı yapılırsa yapılsın ölmüş.

Çok soğuktu.

Kızı çok az tanıyordum ama ailemden biriydi.

Onu Gareth'tan koruyamadım ve sonra öldü. Kaybettiğim için göğsüm ağrıyor.

Onun ölümüyle biraz rahatlamıştım. Gareth'ın ona ne yaptığını düşündüğüm konusunda kesin bir kanıtım yoktu. Daha çok içimden gelen bir histi. Onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacağı için memnun olmak garipti.

Gareth çok öfkeliydi.

Kendine. Bana. Babama. Theo'ya.

Ona göz kulak olmamak herkesin hatasıydı.

Onu koridorda boxer'ından başka bir şey giymeden kovaladığı görüntüleri silmeye çalışmıştı. Tekrar tekrar izledim, her ayrıntıyı analiz ettim. Emma'nın yüzündeki dehşeti. Kardeşimin hastalıklı, umutsuz saplantısı. Avını kovalayan bir canavar.

Ve sonra, sanki sonuncusu kendisi ve hastalığı yüzünden ölmemiş gibi bir çocuk daha evlat edinebileceğini düşündü.

Ama o an onu gördüm. Biliyordum. Derinlerde bir yerde, biliyordum. Hala Kaitlyn'i kurtaramadım.

Umutsuzluk göğsümü tırmalıyor. Bu yatağa kıvrılıp sonsuza dek uyumak istiyorum. Belki o zaman hayatımda bana musallat olan tüm o korkunç şeyleri düşünmek zorunda kalmam.

Daha iyi bir şey düşün.

Aklım hemen ona gitti. Romy. Tatlı, dolgun dudakları. O şirin gülüşü. Saçları parmaklarımın arasında ne kadar yumuşak. O kıza kapılmamam gerekiyordu ama kapıldım. Şimdi kendimi nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Bu imkansız.

Onu görmek istiyorum.

Eğer bu yataktan çıkabilirsem, onu bulabilirim. Kalk. Kalk.

Benim vücut Kalıntılar yayılmış Dışarı, benim parmaklar zar zor seğirme cevap olarak.

Onu nereye koydular? Ona ne yapıyorlar?

Acı göğsümü tırmalıyor. Onu çok özlüyorum. Keşke uyandığımda kıcını sikime bastırmış, kollarımda güven içinde mışıl mışıl uyuyor olsaydı.

Biri usulca kapıyı çalar ve içeri girer. Önceki hemşirenin aynısı. Bakışlarını vücudumda gezdiriyor ve kıkırdıyor.

"Birileri güzel bir rüya görüyor," diyor şakacı bir şekilde omzumu sıvazlayarak. "Uslu dur. Rahatlıyor olman gerekiyor tatlım."

O zaman zor olduğumu fark ettim.

Romy'yi düşünmek bile sikimi çılgına çeviriyor.

"Merak ," diye güvence veriyor hemşire. "O güzel rüyalara geri yardım edeceğim."

Hayır.

Bir protesto kelimesi gevelemeyi başardım. Sağır kulaklara düşüyor. Saniyeler sonra, sıcaklık damarlarıma hücum ediyor ve mutluluk veren karanlık gerçekliği kovalıyor.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Romy

Ne zamandır buradayım?

Seth'in kendimi rahatlatmam için birkaç kez kırımın altına bir yatak tavaşı sokmasına yetecek kadar uzun. Sadece sonda takmamış olması beni korkutuyor. Bunu istediğimden değil. Sadece tuvaleti kullanmak için beni çözmemesi ama aynı zamanda bana sonda takarak hem kendisinin hem de ilgili herkesin işini kolaylaştırmaması stres verici.

Kapı her açıldığında, kumral saçları ve kesilmiş sakalıyla Seth, hayati değerleri kontrol etmek ya da testler yapmak için içeri giriyor. Artık beni taciz etmediği için ziyaretlerine alışmaya başladım.

Kapı tekrar açılır, ama sefer farklı bir adamdır. Doc Junior.

Gelgitli bir sinir dalgası üzerime çöküyor, beni titretiyor ve bağlarımı çekiştiriyor. Derim, etimi kesen sıkı deri yüzünden yanıyor. Yaralar oluşmaya başlıyor.

"Merhaba Bayan Langston," diyor Doktor Junior neşeyle. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Onu tersleyebiliyorum, bu da sadece gülmesine neden oluyor. Bu jest onu hiç rahatsız etmedi.

"Terapiye hazır mısınız?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Yoksa önce işemene yardım edeyim mi?"

"Çıkarın beni bu yataktan," diye fısıldıyorum, sesim kırılğan ve kuru.

"Lütfen."

"Olmaz." Yanıma geliyor ve mikroskop altındaki bir pervane gibi beni inceliyor. "Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?"

"Kaitlyn nerede?" Talep ediyorum. "Beni ona götür."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Sorularıma sorularla cevap verirsen hiçbir şey başaramayız."

"Sanırım bir çıkmazdayız," diye tısladım ve ona öfkeli bir bakış fırlattım.

Bir süre sessiz kalır ve sonra başını sallar. "İyi. Kaitlyn'i yeni ve gelişmiş bir şeye hazırlamak için daha resmi terapilerimizden bazılarına tabi tutuyoruz."

üzerinde çalışıyorduk."

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Bırak onu gitsin," diye yalvarıyorum. "Bana ne istersen yapabilirsin ama onu Caius'a geri gönder."

Bana acıyan bir bakış atarak başını sallıyor. "Ne yazık ki böyle bir şey olamaz."

Bağırıyorum, tükürüyorum ve nefesim kesilene, tüm enerjim kadar kelepçelerimin içinde dönüp duruyorum. Doktor Junior öfke nöbetimden etkilenmiyor. Odadan çıkıyor ve elinde bir şırıngayla geri dönüyor. Artık buna karşı koyacak gücüm yok.

Buzz. Buzz. Buzz.

Gözlerim hızla açılıyor, ürkütücü bir berraklık zihnimdeki her siniri anında canlandırıyor.

Artık yatakta değilim.

Bu kez, başımın, boynumun, yüzümün ve göğsümün çeşitli yerlerine kablolar bağlanmış bir sandalyede oturuyorum. Bir an için elektrikli sandalyede ölümle burun buruna gelip gelmediğimi merak ediyorum.

Kablolardan uğultu geliyor ama beynimi kızartacak kadar değil. Ne oluyor?

Boş bir duvarla karşı karşıyayım ve başımı hareket ettiremiyorum. Bir çeşit destek mekanizması ile sarılmış gibi görünüyor. Başımı sallamaya çalıştığımda, güçlü bir elektrik akımı boynumun yan tarafına çarpıyor ve her şeyin bir anlığına sıcak ve beyaz olmasına neden oluyor.

Sanki bir köpeğin şok tasmaşının içindeyim ama üst tarafımda ipler var. Beni şoka sokup unutturabilirler. Tehdit gerçek.

"Dönüşümünün başlangıcına hoş geldin Romy," diyor Doktor Junior, sadistçe neşeli bir sesle. "Psikiyatrik tedavi görmeye başladığından beri işlerin ne kadar ilerlediğini görünce çok şaşıracaksın."

"Beni şok ederek teslim mi alacaksın?" Boğazımı tıkayan duygu yumağıyla savaşıyor talep ediyorum. "O geçtim. Yaptım bunu. İşe yaramadı."

Henüz altı yaşındayken bana dayatılan terapiler, kendi akıl sağlığım için zihnimden uzaklaştırmaya çalıştığım bir şey, ancak her zaman orada gizleniyorlar ve bana o korkunç zamanı hatırlatıyorlar.

"Üzerinizde bazı davranışsal modifikasyon ipuçları var, evet, ama bunlar sizi yolda tutmak için, size zarar vermek için değil," diye açıklıyor, o karanlık, şeytani tarzıyla kıkırdarak. "Bu öncelikle veri toplamak için."

Benden ne tahsil etmeyi planlıyorlar?

"Gösteriyi izle, Romy." Arkamda bir şey tıklıyor ve sonra boş duvarda büyük bir dikkörtgen ışık oluşuyor. "Burada ne yaptığımızı sana anlatacağım."

Başka seçeneğim olmadığı için duvara bakıyorum. Önce, kırsaldaki verandasında sandalyesinde sallanan yaşlı bir kadının kucığında oturan bir kedi yavrusunun videosunu gösteriyor. Sakin bir görüntü. Ses, kafamı kilitleyen mekanizmaya bağlı gibi görünen hoparlörlerden geliyor. Gıcırtiları ve kedi yavrusunun mırıltılarını duyabiliyorum.

"Yani," diye açıklıyor Doc Junior, "beyniniz bu videodaki gibi yatıştırıcı bir şey gördüğünde, bilgisayarına geri bildirim sağlayan belirli bir şekilde tepki veriyor."

Video gitmiş, yerine başka bir video gelmiş. Beyaz, kumlu bir plajın yakınındaki sakin, kristal berraklığındaki sularda bir salın üzerinde yatan bir kadının havadan çekilmiş görüntüsü. Pembe bir bikini giyiyor ve teni güneşin sıcağından pembeleşmiş. Arka planda martı seslerini ve kıyıya vuran dalgaların yumuşak, ritmik sesini duyabiliyorum.

"Beyniniz bana sinirsel aktivitenizde tam bir eşleşme olduğunu söyledi. Bu videolar seni sakinleştiriyor." Videoyu buzda kayan insanların bir derlemesine çeviriyor. Her biri acımasızca düşüyor. Biraz komik olsa da, videonun yapımında kaç kuyruk kemiğinin kırıldığını merak ederek irkilmekten kendimi alamıyorum.

"Şimdi," diye devam ediyor Doktor Junior, "aktivite değişiyor. Esasen, beyninizin tepkisini haritalandırabilmemiz için belirli duyguları uyandırmayı amaçlayan bir dizi farklı videodan geçeceğiz."

"Neyin haritası?" Boğuk bir sesle, nereye varmaya çalıştığından hoşlanmadığımı söyledim. "Bu istilacı."

"Bu sadece bilim," diyor, umursamaz bir tavırla. "Size yardımcı olacak. Göreceksiniz."

Videoyu, korkunç koşullarda yaşayan yetersiz beslenmiş ve kötü muamele görmüş hayvanların montajına çeviriyor. Zavallılar için kalbim acıyor

yaratıklar. Video daha sonra hastane yataklarında yatan, kafalarında saç olmayan ve içlerinde neredeyse hiç yaşam olmayan çocuklarla devam ediyor.

"Bunu görmek istemiyorum," diyorum ona. "Hiçbirini."

Ekran, gördüğüme minnettar olduğum bir şeye geri dönüyor. Artık üzücü şeyler yok. Yağmur yağan bir ormanda bir sahne. Damlacıklar yapraklardan sekerek onları sallıyor. Etrafımda patırtı sesleri yankılanıyor ve ara sıra uzaktan gelen gök gürültüsü duyuluyor.

Ben tam olarak rahatlayamadan, ekran bir deri bir kemik kalmış ve gri renkte, toprakta sıra sıra yatan cesetlerle doluyor. Biri onları benzinle ıslatıyor. Bir kibrit atılıyor. Cesetlerinin yanışını izlemek zorunda kalıyorum.

İğrenç bir şey.

Sonra farklı bir video. Bir dalgıç suyun derinliklerinde ve karanlık bir uçurumun kenarında duruyor. Karanlıktan büyük bir şey yükseliyor ve bir dokunaç kendini kişinin bacağına sarıyor. Dalgıç buna karşı mücadele ediyor ama yaratık başka bir dokunaç kullanarak yüz maskesini emiyor. Daha sonra maske yüzlerinden sökülüyor ve dalgıcın etrafında bir baloncuk patlaması meydana geliyor. Dalgıç karanlığa doğru çekilirken attığı çığlıkları duyabiliyorum.

"Dur," diye . "Bu şeyleri görmek istemiyorum"

Boynuma gelen keskin bir vızıltı bana hizaya gelmemi hatırlatıyor. Başka seçeneğim yok.

İzle, dinle, izle, dinle, izle, dinle. Buradaki tek işim bu.

Korkutucudan yatıştırıcıya geçiş sarsıcı. Kız yalınayak yürürken uzun otların arasından hafifçe ısıklık çalan rüzgârın sesinde teselli arıyorum. Uzaktan bir köpek havlıyor. Kız gözlerini güneşten koruyarak dönüyor ve o yöne doğru sırtıyor. Bu sandalyeden kalkıp onun yanında, bu nasıl bir işkenceyse ondan uzak bir dünyada olmak için can atıyorum.

Doktor Junior beni korkutucu, endişe verici, yıkıcı ve sonra da dingin bir duyguya götürüyor. Zihinsel olarak tükenmiş ve ter içinde kalmıştım. Sonra yeni bir videoya geçiyor.

Birinin yalamasından çıkan şapırtı seslerini duyabiliyorum. Görüntüde tavan var, vantilatör dönüp duruyor. Sonra kamerayı tutan kişi görüntüyü sese doğru çeviriyor. Sakallı, dövmeli bir adam yüzünü iki kıvrımlı kalçanın arasına gömmüş, işi buymuş gibi kadını yalıyor. Caius'un aynı şeyi bana en son yaptığı zamanı hatırladığımda içimdeki sıcaklık sel gibi akıyor.

"İtiraf edeyim," diyor Doc Junior, "bu videolar benim favorilerim."

Hasta piç.

Videolar tekrar şiddet, dehşet ve üzüntüye dönüyor, ama bu sefer hepsinde cinsel bir unsur var. Vivienne ve Gareth ile ilgili kendi geçmiş travmalarım zihnimin yüzeyine çıkıyor. Hepsinde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, dövme adama ve onun yatıştırıcı yalama seslerine döndüğünde minnettar oluyorum.

Bu ne zaman sona erecek?

Deliriyorum.

Videolar sürekli dönüp duruyor. Artık onları görmek istemiyorum. Ne zaman gözlerimi kapatmaya çalışsam, Doktor Junior gözlerimi tekrar açana kadar beni neşeyle zaplıyor. Beni beslemek ve sıvı vermek için işkenceye kısa bir süre ara veriyor, sonra tekrar işkenceye başlıyor.

Sonunda videoyu kapattı.

Kafa karıştırıcı, değişken duygu ve hislerle o kadar doluyum ki rahatlayamıyorum. Kalbim durmadan çarpıyor ve gözyaşlarım akmaya devam ediyor.

Eve gitmek
istiyorum. Ev
nerede?

"Sanırım yeterince veri topladık," diyor Doktor Junior, gözlerinin içine bakabileceğim şekilde önümde dururken. "Şimdi sıra eğlenceli kısımda."

Bunun ne anlama geldiğini soracak ne gücüm ne de enerjim var. Kendisi bir narsist olduğu için, yine de bana bir cevap vermekten mutluluk duyuyor.

"Ben ve Seth, babamın hayatının çalışmasını aldık ve genişleterek daha iyi hale getirdik. Gelecek bu, Romy. İnanılmaz bir şey. Babalarımız gibi dinozorlar insan davranışlarını değiştirmek için modası geçmiş yöntemler kullanıyorlar. Hata ve başarısızlık için çok fazla alan var. Mesela senin gibi. Çocukken bozuk beynini düzeltmeye çalıştılar ama başarısız oldular. Artık bunu sonsuza dek düzeltmenin zamanı geldi."

Korku beni tüketiyor.

"Yapay zekanın gelişmesiyle birlikte, özellikle psikiyatri alanında bilimi alıp bir insanın beynini yeniden düzenleyebiliyoruz. Bu inanılmaz bir gelişme" diye açıklıyor, sesi baş döndürücü bir hal alıyor. "İnsanlar artık yaygın anksiyete bozukluğu veya bipolar bozukluk gibi ruh sağlığı sorunları için ilaçlara veya her zaman işe yaramayan, sonu gelmeyen, faydasız terapilere ihtiyaç duymayacak

ya da şizofreni. Kişiden gerçek verileri alabilir, iç işleyişini bir yapay zeka programına gösterebilir ve yapay zekanın özelleştirilmiş bir beyin modifikasyon sistemi oluşturmasını sağlayabiliriz."

Aklını kaçırmış. Bu delilik.

Sonuçları olmadan Tanrı'yı böyle oynayamazsınız.

"Bu teknoloji için *nişanlını* teşekkür edebilirsin," diyor Doktor Junior gülerek. "Caius programı kendi amaçları için yarattı ama Orion araştırmamızda kullanmamız için bize sattı. Hayal kırıklığına uğratmadık."

Caius'un zeki olduğunu biliyorum, ancak beyninin şu anda bu çılgın bilim adamlarıyla deneysel olarak kullanılan bir şeyi yarattığını bilmek sinir bozucu. Ne yaptıklarını bilseydi, bunu sorun eder miydi?

"İnsanlar hastalıklarından kurtulacak," diye devam ediyor Doktor Junior. "Toplulum işlevsel üyeleri olmaya devam edebilir ve hastalıklarının ya da geçmiş travmalarının ağırlığı altında ezilmeden tam potansiyelleriyle yaşayabilirler. TSSB'den muzdarip askerleri düşünün. Bu program sayesinde, beyinleri ne zaman o korkunç, dehşet verici anılara geri dönse, özelleştirilmiş sistem onları zihinlerindeki güvenli bir bölgeye yönlendirecektir. Sistem sezgiseldir ve sonsuza kadar kendi kendini düzeltir."

Uzaklaşıyor ve insan gözüyle neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir granülle geri dönüyor. "Görünüşte önemsiz olan bu donanım parçasına biz Kök Kilidi diyoruz."

Zorla izlediğim video yüzünden gözlerim bulanıklaştı. Bu kadar küçük bir şeyin nasıl bu kadar önemli olabileceğini görmek için beneğe odaklanmaya çalışıyorum.

"Onu bir şifacı olarak düşün, mucizevi bir şifacı." Elini yüzüme yaklaştırdı. "Stem Lock cihazını beyin sapınıza taktığımızda, zihinsel acılarınız ve ıstıraplarınız geçmişte kalacak. Doktorunuz bir uygulama aracılığıyla sistemi kolayca izleyip ayarlayabilecek." Gülüyor ve kendine hayranmış gibi başını sallıyor. "Bu hayat değiştiren bir şey Romy. Bu bir oyun değiştirici. İnsanlık ruh sağlığı bozukluklarının kökünü kazımak üzere. Bundan sonraki olasılıklar sonsuz."

Adam deli.

Böyle bir teknolojinin sonuçları dehşet vericidir.

"En iyi kısmını bilmek ister misin?" diye soruyor bana sırtarak. "Sen ve Kaitlyn bizi oraya götürecek olacaksınız. Gelecek yakında başlıyor. Başlamaya neredeyse hazırız."

CHAPTER THIRTY-SIX

Caius

Sanırım beni unuttular.

Ve bu yatağa düştüğümünden beri en çok umut ettiğim şey bu.

Birazcık hata yapmalarını istiyorum. O zaman fırsatı değerlendirip kaçabilirim.

Kollarımda ve bacaklarımda yeniden hareket kazanıyorum. Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve parmaklarımı esnetiyorum, her yerde hareket etme yeteneğini başlatmayı umuyorum.

Nerede olursam olayım, ruhumda oranın berbat bir yer olduğunu biliyorum. Bir hastanenin tüm işaretlerini taşıyor ama ben daha iyi biliyorum. Bazen en çirkin şeyler en güzel ambalajlara bürünür.

Buradan ayrılmak benim en büyük önceliğim.

Vücudunu hareket ettir, dostum.

İnanılmaz bir güç ve çaba gerektiriyor ama kendimi oturur pozisyona getirmeyi başarıyorum. Başım sersemlemiş durumda ama bunun beni buradan defolup gitmekten alıkoymasına izin verirsem lanetleneyeceğim.

Yaptığım ilk şey serum iğnesini yerinde tutan bandı sökmek. Dikkatlice çekip çıkarıyorum ve başparmağımı deliğe bastırarak basınç uyguluyorum. İsteğim dışında uyuşturulmaktan bıktım.

Şimdi Romy'nin o zamanlar nasıl hissettiğini biliyorsun.

Şu anda Romy'yi düşünmek bile midemi bulandırıyor. Nereye gittiği ya da ona ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok. "Onların" kim olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim benden alındığı.

Serum iğnesinin deliğindeki basıncı kaldırdıktan sonra kanamaya devam etmeyeceğimden emin olduğumda, göğsüme yapışmış olan kabloları sökmeye başlıyorum. Artık oksijen almıyorum ama kafama daha fazla kablo bağlı.

Ne oluyor lan?

Kafamın uçların olduğu kısımları tıraş edildi. Bana ne yaptıklarını bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor.

Saçlarımı çözdükten sonra yatağın kenarından kayıyorum. Ne yazık ki, kaslarımı kullanma becerimi yanlış hesapladım ve yere çarparak

başucu masasından bir su sürahesi. Büyük bir gürültüyle yere çarpıyor ve kapağı fırlatarak her yere su saçıyor.

Saniyeler sonra biri odaya dalıyor. Geçen seferkinden farklı bir hemşire. Elleri kalçalarında, kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Bay Crowne," diye azarlıyor. "O yataktan kalkacak durumda değilsiniz."

Bana yardım etmek yerine, kapıdan geri kaçtı. Üzerimdeki önlük bir omzumdan düşmüş, göğüs kaslarımı ortaya çıkarmıştı. Elbisenin altından bakınca, içime bir şey giymediğimi hemen anlıyorum.

Şu anda kendimi çok dezavantajlı hissediyorum, yerde kapana kısılmış, zar zor giyinmiş ve hareket etmekten aciz bir haldeyim.

Eminim Romy daha önce de böyle hissetmiştir.

Bunun ona yaptıklarımın bir tür intikamı olduğu aklımdan çıkmıyor. Eğer hayatı tehlikede olmasaydı, cezanın acısını hissetmek için kendime izin verirdim. Ona yaşattıklarım için pişmanlık duyuyorum. Bunların hiçbirini hak etmedi. Calista'yı bulma saplantım, sahip olabileceğim tüm ahlaki değerleri gölgede bıraktı.

Peki ne değişti?

Uzun zamandır böylesin dostum.

Beni değiştirdi.

Gareth'ı öldürdükten sonraki yatla şimdi arasında, bir şekilde kadına bağlandım. O benim ve onu geri istiyorum.

Yakınlarda derin sesler duyuluyor ve boku yediğimi anlıyorum.

Beyaz önlüklü iki adam içeri girdi ve ikisi de bana doğru koşmaya başladı. Homurdanıyorum ve onlara karşı koymaya çalışıyorum ama bu zayıf halimle onlarla boy ölçüşemem. Beni tekrar yatağa yatırıp kayışlarla bağlayana kadar onları tanıyamadım bile.

Sevmediğim iki tanıdık adam. Doktor

Junior ve Dr. Portman.

"Buradan gitmek istiyorum," diye homurdanarak bakışlarımı Doc Junior'a

diktim. "Şimdi.

Beni burada tutamazsınız."

Sanki her şeyi yanlış anlamışım gibi başını sallıyor. "Korkarım bu ifade doğru değil, Caius. Aslında seni burada tutabiliriz. Sen araştırma malı dediğimiz şeysin."

Neden bahsediyor bu?

Dr. Portman başını sallar. "Onu affetmek zorundasınız. Hastaya yaklaşım konusunda eksiklikleri var."

Dikkatimi Dr. Portman'a çevirerek, "Ben kimsenin malı değilim," diye çıkışıyorum.

"Evraklarda öyle yazmıyor," diye araya giriyor Doktor Junior. "Bir süredir dosyada duruyor. Rızası olan bir yetişkin olduğunuzda bunu değiştirmek için çalışmış olmanız gerekirdi. Başından beri hareketsiz duruyordu."

Beynim onun sözleriyle parçalanıyor. "Saçmalık."

"Saçmalık değil," diyor Dr. Portman omzumu sıvazlayarak. "Geçmişte psikolojik bakıma ihtiyaç duyduğun için babanın senin üzerinde vesayeti var."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Bunu yapamazsın."

"Öyleyiz," diyor Doktor Junior, boynunu sıkmak istememe neden olan bir kendini beğenmişlikle. "Baban senin için çok endişeleniyor. Rehabilitasyonuna yardımcı olmak için olağanüstü önlemler alındı. Ve inan bana, kırık zihnini sonsuza dek onaracağız."

Dr. Portman bana nazıkçe gülümseyerek başını sallıyor. "Biz senin doktorlarıңыз, Caius.

Sana yardım etmek için buradayız, zarar vermek için değil." Bana göz kırpyor. "Ben senin arkadaşınım." Sözlerindeki bir şey tüylerimi diken diken ediyor.

Doc Junior, elinde çaresiz bir köpek yavrusu olan kötü bir çocuk gibi, gerçekliğin mengenesini sıkıyor. "Sen ve Seth'in bir geçmişiniz var. Arkadaşlığınız nedeniyle akıl sağlığınızı ."

Seth.

Seth.

Seth.

"Bekle," diye homurdandım, kafam karışmıştı. "Sen... Sen 'S' misin?"

Dr. Portman kırmızımsı kahverengi sakalını kaşıyor ve bir şekilde gülümsüyor. "Eninde sonunda anlayacağını biliyordum."

Zihnim sanki biri onu baltayla kesiyormuş, ikiye bölmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum, böylece en derin, en karanlık düşüncelerim onların görmesi için ortaya dökülüyor.

"Artık uyanık ve kendinde olduğuna göre baban seni görmek istiyor," diyor Doktor Junior. "Onu içeri göndereceğiz ve sonra dinlendiğinden emin olmak için geri döneceğiz."

Dinlenmek istemiyorum.

Bu lanet yataktan çıkmak ve bu psikopat doktorlardan uzaklaşmak istiyorum.

Adamlar beni düşüncelerim ve hayal kırıklıklarımınla baş başa bırakıyorlar. Bileklerimdeki kelepçelere iyice bakmaya çalışıyorum ama kendimi kurtaramıyorum. Babam birkaç dakika sonra içeri giriyor ve kaçma çabam sırasında sarsıldığıma ve döndüğüme tanık oluyor.

"Kendine zarar vereceksin, oğlum."

Dişlerimi sıkıyorum ve vücudumu rahatlamaya zorluyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Yatağa bağlıyım. İzin verdiğin her ne boktan şey varsa canımı yakıyor."

Ağırlıklı bir bakışı paylaşıyoruz. Buraya daha önce de gelmiştik. İlişkimizin başlangıcına dönelim. Beni evlat edindiği ve vasim olduğu zamana. O zamanlar onu çok daha kötü şeylerle suçlamıştım ama sonunda Calista'yı bulabilmek için onunla iyi geçinmenin ve oyunlarını oynamanın benim yararına olduğunu anlamıştım.

Tüm bu yıllar boyunca -on iki uzun yıl boyunca- kız kardeşime ulaşmak için babamla ve tüm yozlaşmış seçkinler filosuyla başa baş mücadele ettim. Sanki hepsi bir hiç içinmiş gibi geliyor. Kalemi kaybettim ve kontrolden çıkıyorum.

Babam bir sandalye çekip yatağımın yanına oturdu. Niyetli ve araştıran bakışlarla beni inceliyor. "Çok yaklaştıydın oğlum. İsteddiğin şeyi elde etmeye çok yakındın."

Calista.

Hep istediğim şey buydu.

Ve o haklı. Romy ortaya çıkıp her şeyi mahvedene kadar onu bulma yolundaydım.

"İlk yanlış adımınız ailemize karşı sadakatsizliğinizdi," diyor kaşlarını çatarak. "Yaptığın şey..." Avucunu yüzünde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Nasıl olur da yüzüme karşı yalan söylersin?"

Ona bir şey vermeyi reddederek yüz ifademi eşit tutuyorum.

"Gareth." İsmin aklına yerleşmesi için duraklıyor. "Onu öldürdüğünü biliyorum."

Suçluluk duygusu öfkemi kovalıyor. Babamın merhametine kaldığım bu zayıf pozisyonda, başını belaya sokmuş bir ergen olduğumu hatırlıyorum. Bunu itiraf edeceğimden falan değil. Yine de içimde bir parça pişmanlık var, çünkü Gareth berbat ailemizin bir üyesiydi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye ısırdım. "Sarhoş oldu ve düştü. Hikayenin sonu."

Babam telefonunu çıkarıp bir süre karıştırdıktan sonra görmem için havaya kaldırıyor. Yattaki odanın balkonunu gösterecek şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş bir güvenlik videosunda, Gareth'ın iri cüssesini korkuluklara taşıyan adamın ben olduğum anlaşıyor. Onu ayağa kaldırmak için verdiğim mücadeleyi izliyorum. Hiç tereddüt etmeden onu denize atıyorum, geri dönmeden önce sadece bir an için aşağıdaki suya bakıyorum.

Solomon'un orayı kameralarla dolduracağını bilmeliydim. Hasta herifin teki ama aynı zamanda zeki. Başka neleri ortaya çıkardı? Romy'nin ofisinde saklandığını mı? Gareth'ın Romy'ye tecavüz ettiğini mi?

"Biliyorum, içinin derinliklerinde sızlayan bir ruh var oğlum." Videoyu kapattı ve telefonunu cebine koydu. "Neden sadece istediğin şeyi isteyemiyorsun? Neden kafanın içinde tek başına bu oyunları oynamak yerine bu aileye gerçekten katılmıyorsun? Zihinsel iyileşmen konusunda çok umutluydum, Caius."

"Doğru," diye tıslıyorum, tükürükler ona doğru uçuşuyor. "Ben her zaman imparatorluğunuzun bir askeri oldum, asla ailenizin değil."

"Doğru değil," diyor başını sallayarak. "Seni o tesisten kurtardım. Seni evime getirdim. Sana kardeşler, bir yuva, bir hayat verdim. Ama sen yine de bana hep mesafeli durdun, bana asla tam olarak güvenmedin."

"Onu bulmayı ne kadar çok istediğimi biliyordun ama gidip onu getirmedi," diye suçluyorum, sesim hırçınlaşıyor. "Bana öğreteceğini söylemiştin. Başından beri aklımı karıştırdın, Orion."

Babam yerine onun adını duyunca irkildi. "Kızı bu kadar çok mu istiyorsun? Benden onu sana vermemi iste."

Bu bir
numara.
Öyle
olduğunu
biliyorum.

Hangi kız?

Calista? Romy? Kaitlyn?

"Onu bana geri ver," diye bağırdım. "İşte. Söyledim işte."

"Kim?" Beni zorladığını bilerek sırtıyor. "Kimi soruyorsun?"

Adının birçok kez ağzından kaçtığını biliyorum. kardeşimi istediğimi biliyor ama aptal değil. Romy'yi de istediğimi biliyor. Bu oyunlardan bıktım. Hiç bitmiyorlar.

"Calista," diye homurdanıyorum, ona açıkça istediği ismi vererek. "Ve Romy." Giderek artan gülümsemesine bakılırsa, tam da onun ekmeğine yağ sürdüğümü anlıyorum. "Evlat, burada büyük bir muamma yarattın.

Bunlardan biri de

ve sonunda babanla aynı hizaya geldin." Bir süre duraklıyor.

dramatik etki. "Diğeri ise, şey, düşman." Düşman mı?

Babamla Gideon'u en son birlikte gördüğümde aynı takımdaydılar. Romy onun için bir düşman çünkü bu benim kendi kararlarımı verdiğim ve artık onun kurallarına göre oynamadığım anlamına geliyor.

"Romy düşman değil," diye mırıldandım. "O benim nişanlım."

Bunun üzerine babam homurdanır. "İkimiz de bunun bir saçmalık olduğunu biliyoruz." "Kafamı karıştırıyorsun. Bıktım artık bundan."

Beni rahatlatmak istercesine elimi okşuyor. Dokunmasını istemiyorum.

Ben.

"Hayatının geri kalanı, oğlum, buradan ayrıldığımızda ne olacağına bağlı.

Bu oda."

Gözlerimi kapatıyorum ve Romy'yi düşünüyorum. Güzel ve ateşli bir ruh. Onu tekrar kollarıma alma fikri göğsümü ağrıtıyor.

Ama bir de Calista var.

Benden alınıp ona götürülmesini dehşetle izlemiştim. Kime?

Beynim bir an için bocalıyor, bir şeyin uçurumunda dans ediyor. Aklıma otel odasında gördüğüm bir resim geldi.

Bu parçaları bir araya getirmek için Romy'nin keskin zekasına ihtiyacım var çünkü beynim zorlanıyor gibi görünüyor.

"Sana bir şey soracağım oğlum ve bu ikimiz için de oldukça açıklayıcı olacak. Cevabın senin geleceğini ve gerçek arzularının ne olduğunu belirleyecek. Sadece tek bir cevap var. İki değil."

Korku beni dolduruyor. Kusmak istiyorum. "Yapma," diye mırıldanıyorum.

"Yapmak zorundayım." Sanki bu durum onu eğlendirmek yerine üzüyormuş gibi iç geçiriyor. "Kim olacak, Caius? Calista mı Romy mi? Sadece birini seçebilirsin."

Bu adama duyduğum nefret yüzeye çıkıyor. Hangi dünyada kız kardeşim ve sevgilim arasında seçim yapmak zorunda bırakılıyorum?

Bugüne kadar hayatta kalmam doğru kararlar vermeme bağlı oldu.

Şu anda hiçbir cevap bana doğru gelmiyor.

Kız kardeşimi ve onun dağınık mavi boyalı tırnaklı bebeğini düşünüyorum. Calista'nın bana Romy'den daha çok ihtiyacı var.

Özür dilerim.

"Calista'yı seçiyorum."

"Aferin oğlum."

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Romy

Elimi neredeyse kurtardım. Sadece biraz daha kıpırdama ve- Özgürlük!

Elim kelepçeden kurtulduğu anda şaşkınlıktan neredeyse inliyordum. Biri odaya dönene kadar ne kadar zamanım olduğundan emin değilim, bu da hareket etmem gerektiği anlamına geliyor. Çabuk.

Diğer kelepçeyle uğraşırken parmaklarımın uyuştüğünü hissediyorum. Diğer bileğimi fazla çaba harcamadan kurtarabiliyorum.

Şimdi kafamı bu düzenekten nasıl çıkaracağım. Dikkatlice, ellerimle metal cihazın etrafını yokluyorum, bir serbest bırakma mekanizması arıyorum. İşe yarayabilecek bir şey buluyorum ve çekiştiriyorum.

Tıklayın.

Düzenek gevşiyor ve başımı ve boynumu içinden çıkarabiliyorum. Kablolar hâlâ her yerime bağlı. En çok ayak bileklerimi kurtarmakla ilgileniyorum ki buradan defolup gidebileyim.

Kayışlar üzerinde çalışmak için eğildiğimde, bazı kablolar başımdan ve boynumdan çekiliyor. Zayıflamış halimle büyük çaba sarf etmem gerekiyor ama ayak bileklerimi çözmeyi başarıyorum.

Şimdi ne olacak?

Kalan kabloları üzerimden söküp ayağa kalkıyorum. Dizlerim bükülüyor ve bacaklarım titriyor. Yine de adrenalin beni dik tutuyor. Kapıya doğru koşuyorum, çıplak ayaklarımdaki serin muşamba vücudumu ürpertiyor. Yavaşça kapıyı açıp içeriye bakıyorum.

Tek gördüğüm koridorun karşısındaki duvar.

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Bu her ne kadar korkunç olsa da, kendimi bu odadan çıkmaya zorlamam gerekiyor. Düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve kapıyı itiyorum.

Başımı önce sağa sonra sola sallayarak kimseye rastlamadığım için minnettarım. Bana biraz zaman kazandırması için görünmeden buradan çıkmam gerekiyor. Yavaşça kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Koridor steril. Bana çocukken psikiyatrik bakım altında geçirdiğim zamanı hatırlatıyor. Buradan çıkmak için bir sebep daha.

Koridorun ilerisinde bir tabela görüyorum ve yönümü bulmak için ona doğru koşuyorum. "Pediatri" bir yönü, "cerrahi" ise diğer yönü gösteriyor. Kaitlyn'in ellerinde olduğunu bildiğim için pediatri bölümüne doğru ilerliyorum. Koridorların kesiştiği dört yönlü bir kavşağa varmadan önce yavaşlayıp duruyorum ve dinliyorum.

Sesler.

Bir kadın ve iki adamın konuştuğunu duyabiliyorum.

Doktor Junior'ın sesi öne çıkıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Şimdi ne olacak?

Sesler daha yüksek geliyor. Geri adım atıp bana en yakın odaya daldım. İçerisi soğuk ve önlük yok denecek kadar az olduğu için giyecek önlük bulabilir miyim diye merak ediyorum. Eğer buradan kaçmayı planlıyorsam, gerçek kıyafetlere ihtiyacım olacak.

Her seferinde bir şey.

Gizlendiğim odayı incelemek için dönüyorum. Nerede olduğumu anladığımda boğazımdan bir inilti yükseliyor.

Morg mu?

Odanın ortasında tek bir masa var ve üzerinde çenesine kadar beyaz bir çarşafla örtülmüş bir ceset yatıyor. Bulduğum noktadan bunun genç bir kadın olduğunu söyleyebilirim.

Gövdenin ötesinde, içinde önlük ya da işime yarayabilecek bir şey olan bir dolap görüyorum. Koşarak oraya gidiyorum ve dolap kapaklarından birini açıyorum. Malzeme dolu ama üzerime giyebileceğim ya da silah olarak kullanabileceğim bir şey yok.

İç çekerek döndüm ve cesede dikkatle baktım. Bir şey beni çağırıyor. Yüzündeki morlukları merak ederek yanına yaklaşıyorum.

Aman

Tanrım.

Onu

tanıyorum.

Bu masadaki cesedi tanıyorum.

LuLu. Solomon'un dövüp tecavüz ettiği yattaki başarısız genç kadın. O artık ölü.

Onu kim öldürdü?

Nasıl öldü?

İçimden bir hıçkırık kaçıyor ve şefkatle saçlarını okşuyorum. "Çok üzgünüm, LuLu." Gözleri açıldı.

Dehşet içinde çılglık atıyorum. Vahşi kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve "Şşşt" dedi. Halüsinasyon mu görüyorum?

Bir şeyler görmem için bana ilaç mı verdiler?
Tökezleyerek geri dönüyorum, bir masaya çarpıyorum ve küçük metal aletlerden oluşan bir tepsiyi deviriyorum. Sağır edici bir takırtıyla yere düştüler.
Odanın kapısı açılıyor ve yakalandığımı anlıyorum.
Beni sakinleştirene kadar iki adama -Doc Junior ve Seth- karşı çırpınarak çığlık atıyorum. Umutsuzluk beni sürüklüyor.

"...Stem Lock prosedüründen önce daha fazla."
"Katılmıyorum, Seth. Bence o artık hazır."
"Süreci aceleye getirmek başarısızlık anlamına gelebilir. Bu işe başarısız olmak için kendimizden çok şey koyduk. Bana güvenin."
Uyuşmuş, yenilmiş düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve yeni çevreme bakıyorum. Odama geri döndüm, bağlandım ve boş duvara bakıyorum.
Daha fazla berbat video.
LuLu'nun cesedi olduğunu sandığım şeyle karşılaşmamdan sonra yanaklarım hâlâ ıslaktı. Ama gözlerini açtı ve sessiz olmam için tısladı.
O yaşıyor.
Ve ben, bir kez daha, ona yardım edemiyorum.
Hayatımdan ve buraya nasıl geldiğimden öğreniyorum.
Onların istediği de bu.
Pes etmeni.
Düşüncelerim Crowne'un tımarhanesinde kendimi yerdeki kutunun içinde bulduğum güne kayıyor.
Korkmuştum, bunalmıştım ve kafam iyice karışmıştı.
Ama çıktım.
Tekrar çıkacağım.
Seth ortaya çıkıyor ve bana gülümsüyor. Kurutmak için yanağıma bir mendil getirdiğinde ürperiyorum. Baş cihazına kilitlemiş , bu yüzden dokunuşundan uzaklaşamıyorum.
Videolar tekrar başlıyor, yalayan adamla başlıyor. Seth önümde olduğu için sadece sesleri duyabiliyorum. Sadece sesler olunca Caius'u düşünmek daha kolay oluyor.

Beni
bulacaktır.
Bundan
eminim.

Aramızda geçenler tek taraflı değil. O da bunu hissediyor. Sahte olması gerekiyordu ama kısa sürede birbirimize çaresizce ihtiyaç duymaya başladık. Hiçbir senaryoda Caius'un beni terk edeceğini düşünemiyorum. Şimdi olmaz.

Kalbim umutla çarpıyor. Onu tekrar görene kadar dayanmanın bir yolunu bulmalıyım. Sonra ikimiz LuLu ve Kaitlyn'i buradan çıkaracağız. Ve bu konuda bulduğumuz herkesi. Bu sapkın operasyonu kapatacağız.

O zamana kadar ipuçlarını saklamalıyım. Öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeliyim. Onların yeniden programlamasına boyun eğme.

Kirli görüntüler ekrandan geçip gittikçe daha acımasız hale geldikçe, görmeden bakıyorum. Zihnimin şimdiye kadar öğrendiğim her şeyi kategorize etmesine izin verirken sesleri engelliyorum. Mekâna olan yaklaşık saat cinsinden uzaklık. Dışarısı hakkındaki her ayrıntı ve içerisi hakkında bildiklerim. Hemşirelerin ve doktorların yüzleri. Her bir ilaç iğnesi, tepkileri sıralamak ve her birinin ne tür olduğunu varsaymak.

Bir de bu zihin kontrolü hakkında öğrendiklerim var.

The Crownes. Benim ailem. Başkan, oğlu ve oğlunun arkadaşı.

Peki ya Vivienne ve onun bunca yıl sonra tekrar hayatıma girmesi? Günlükleri, resimleri, babamla olan bağlantısı. Akıl hastalığı tüm bunlarda bir tesadüf mü yoksa başka bir bağlantı mı?

Solomon, Ava ve LuLu var. Hepsi de uyum sağladı.

Herkes bana karmaşık bir yapbozun parçalarını verdi. Hepsi, olması gerektiği gibi bir araya getirene kadar saklanacak.

Bunu atlatmak zorundayım.

Beni kırmalarına izin veremem.

Tanıdık bir şey beni güvenli yerimden sürüklüyor ve duvarda gördüklerimi anlamaya zorluyor. Video o geceden. Odamızın içindeki gizli bir kamera tüm sahneyi yakalamış.

Gareth'ın beni alt etmesini izlemek zorunda kaldım.

Kulak zarıma saplanan ve kafatasımı delen sesleri duyabiliyorum.

Yalvarışları. Yalvarışlar.

Kusacağım.

Sanki bunu bekliyormuş gibi Seth, içine kusmam için plastik bir küvetle çıkageliyor. Bağırsaklarımı kusarken video beni yok etmeye devam ediyor. Çünkü ben

Başımı hareket ettiremiyorum, çenemden aşağı akıyor, kabın içine damlıyor. Seth saçımı okşuyor.

"Bir dakika içinde seni temizleyeceğim. Sadece hepsini çıkar. Doktor Junior sana bir Sprite getirmeye gitti."

Onunla göz göze geliyorum ve yüzüne asitli safra tükürüyorum. Aldığım tek tepki bir anlık kızgınlık. Tükürüğümü silip atmıyor ya da beni azarlamıyor bile.

İşim bitince gözümün önünden ayrıldı. Geri döndüğünde yüzümü temizlemek için ıslak bir bez kullanıyor ve onun yüzünün artık benim kusmuğumla kaplı olmadığını fark ediyorum.

"Seni ne mutlu eder?" Seth soruyor. "Sana daha fazlasını gösterebilirim." Bu hileli bir soru gibi geliyor ama ona gerçeği söylüyorum.

"Özgürlük," diyorum ona. "Aşk. Bulmacalar."

"Güzel," diye övüyor. "Hadi sana bunlardan gösterelim."

İğrenç tecavüz ve seks olayları ortadan kalkıyor. Bir çiftin sahilde yeminlerini paylaşmalarını ve ardından el ele dalgalara doğru koşmalarını izliyorum. Video, planöründe otururken bir bebeği kucaklayan bir kadına geçiyor, sanki tüm dünyası oymuş gibi çocuğa bakıyor. Ardından uzun ağaçlarla çevrili sakin bir göle bakan bir masada oturan yaşlı bir adama geçiyor. Geyiklerle dolu hoş bir kış manzarasının yapbozunu bir araya getirmektedir. Arka planda 50'lerin müziği çalıyor ve o da mırıldanıyor.

Bir ağaç kuşağının önüne yerleştirilmiş bir çiftlik evinin videosuna geçer. Öndeki büyük ağaca bir lastik salıncak asılıdır. Rüzgar salıncağı hareket ettiriyor ve onu destekleyen dalın gıcirtısını duyabiliyorsunuz. Çiftlik evinin pencereleri açık ve içeriden kahkaha sesleri geliyor.

Bunlar beni mutlu etse de üzüyor da. Parmağımdaki yüzüğü, muhtemelen beni arayan adamı, benden çalınan tomurcuklanan aşkı düşünüyorum.

"İlginç," diyor Seth. "Bir tutarsızlık var."

Bu adamlar beynimi bir şekilde çözebileceklerini sanıyorlarsa fena halde yanılıyorlar. Derinlerde gömülü parçalar var, benden bile. Çok yakın ama ulaşamayacak kadar uzak.

"Sana daha tanıdık bir şey gösterelim," diye mırıldanıyor Seth, çoğunlukla kendi kendine. "Ah, bu işe yarıyor."

Video şimdi beni ve Caius'u başkan için katıldığımız etkinlikte gösteriyor. Tüm detayları içime çekiyorum, gözüme her kişiyi not ediyorum. Resim Caius'un üzerine düştüğünde midem sıkışıyor ve

Gözyaşları oluşuyor. Beni ihtiyaçtan çıldırtacak kadar yoğun bir şekilde bakıyor. Kamera onun görüş alanını takip ediyor.

Bana bakıyor.

Benimle ilgilendikleri belli olan erkekler tarafından bombardımana tutuluyorum. Kalbimin derinliklerinde, hiçbirinin umurunda olmadığını biliyorum. Bir süredir Caius'a aşığım.

Beni bir amaç ve sahiplenme ihtiyacıyla takip etmesi beni gülümsetiyor.

O bana yaklaşırken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Neredeyse kokusunu alabiliyorum.

Hisset onu.

bak.

Olayla ilgili anımla birleşen görselin içinde kayboluyorum. Evlenme teklif etmişti. Sonra benimle sevişti. Ciddiydi.

Müstakbel bir koca, müstakbel karısını canavarların eline bırakmaz. Kötü bir peri masalındaki karanlık bir prens gibi, benim için gelecek. Gölgelere ışık tutacak ve her taşı kaldıracak.

O. Bulacak. Bulacak. Beni.

Konuşan sesler duyabiliyorum ve memnun görünüyorlar. Caius'la ilgili anlık düşüncelerim yüzünden ne söyledikleri konusunda endişelenemeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdayım.

Onlar benim için yoklar.

Ben *onunla birlikteyim*.

Koyu renk gözler. Keskin çene çizgisi. Çökmüş bir koku. Güçlü, becerikli parmaklar üzerimde.

"O hazır," diyor Doktor Junior, güzel bulanıklığımı yarıp geçerek. "Onu ameliyat için hazırlayın."

Ameliyat mı?

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sesim kuru ve neredeyse işe yaramaz. "Lütfen." Duymamayı tercih ediyorlar.

Bu oluyor.

"Merak etme," diyor Seth bana, "her şeyin plana uygun gittiğinden emin olacağım. Benimle güvendesin, Romy. Stem Lock hayatını değiştirmek üzere."

"Bir değil," diyor Doktor Junior kıkırdayarak.

Stem Lock prosedürü hakkında söylediklerini hatırlıyorum. O minyatür cihazı beyin sapıma takacaklar ve sihirli bir şekilde iyileşeceğim.

Unutamıyorum.

Bu prosedür beynime ne yaparsa yapsın, unutmayı reddediyorum.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Caius

Suçluluk duygusu beni tüketiyor.

Babama istediği cevabı verdim. Calista'yı seçerek
Ondan yardım istemiş.

Bu da Romy'den vazgeçmek
demek. şimdilik.

Farkında olmadığı şey, fiziksel olarak kendi başıma hareket edebildiğimde ve
kız kardeşimi elime geçirdiğimde, Romy'yi de geri almak için elimden gelen her
şeyi yapacağım.

Hemşirenin getirdiği tekerlekli sandalyeye beni yerleştirdikten sonra babam,
"İşte oldu," diyor. "Seni ona götüreceğim."

O burada mı?

Bu hastanede mi?

Hastanede miyim ki ben?

Babam tekerlekli sandalyemi itmeye başladı. Hemşire  ıkışımıza yardımcı
olmak için kapıyı açıyor. Odamdan çıkar çıkmaz soğuk bir aşınalık hissiyle
sarsılıyorum. Hafızamı yokluyorum ama damarlarımdaki ilaçlar her şeyi
bulanıklaştırıyor.

Burayı biliyorum.

Calista'yı görmek için sabırsızlanıyorum. Yine de babam beni ağır çekimde
itiyor gibi görünüyor. Zihnimdeki bulanıklık gerçeği tam olarak kavramamı
engelliyor.

Ben kimim?

Caius Crowne.

Neden yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissediyorum, parçası olmak
istemediğim işkenceli bir hayatın k lesiymişim gibi?

Açık olan bir odaya gelene kadar tüm kapıları kapalı olan odalardan
geçiyoruz.

Bu kadar mı?

Sonunda kardeşimi alabilecek miyim? Onu
tanıyabilecek miyim?

Şüpheli. Konu Calista olunca beynim hep karışıyor. Sanki onun özelliklerini hiç hatırlayamıyorum. Birlikte geçirdiğimiz çocukluğa dair hiçbir anım yok. Bazen onu rüyamda mı gördüm yoksa kafamda mı uydurdum diye merak ediyorum.

Bebek.

Doğru, bebek. Bebeği gün gibi hatırlıyordum. Kahve dükkanında masanın üzerinde bulduğum bebekle aynıydı. Ne kadar zaman önceydi? Dün mü? Geçen hafta mı? Zaman kavramım yok ya da ne kadar zamandır bu yerde tutsak olduğumu bilmiyorum.

Calista gerçek.

Babam beni genç bir kızın yatakta mışıl mışıl uyuduğu, hayati fonksiyonlarını takip eden makinelere bağlı olduğu bir odaya itiyor.

Calista değil.

Kaitlyn.

Calista, Kaitlyn olamaz çünkü çok fazla zaman geçti. Rakamlar tutmuyor.

"Kaitlyn'in ameliyatı iyi geçti," diyor babam omzumu sıvazlayarak. "Yolda olduğu için bu güvenceyi isteyeceğini düşündüm."

O haklı. Onu görünce içim rahatlıyor. "Ne ameliyatı?"

"Şu anda endişelenecek bir şey yok," diyor. "Hadi gidip kız kardeşini görelim."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, yolculuğumuzun bir sonraki ayağına geçmek için sabırsızlanıyorum. Koridorların kesiştiği bir yere gelene kadar tekerlekli sandalyemi itiyor. Doc Junior ve *Seth*. Neden hayatıma karıştığını, Calista hakkında benimle dalga geçtiğini anlamıyorum. Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Doktor Junior işaret ediyor ve sonra babam beni başka bir koridorda o yöne doğru itmeye başlıyor. Karanlık bir odaya giriyoruz. Beklentiden göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

Doc Junior arkamızdan, "Üçümüz onu oraya götürebiliriz," diyor.

Işık yanar, bir oda ortaya çıkar ve içinde kafalığına garip bir mekanizma takılmış bir sandalye vardır. Yüzü duvara dönük.

Calista bu odanın hiçbir yerinde yok.

Kandırıldım mı?

Neden?

Kendimi sandalyeden kaldırmaya çalışıyorum ama bana verdikleri her ne boks kaslarımı neredeyse işe yaramaz hale getirmiş. Doktor Junior, Seth ve babam beni tekerlekli sandalyeden odadaki sandalyeye doğru iterken, hırıltılarım ve küfürlerim tek direniş biçimim oluyor.

"Dur," diye tısladım. "Ne yapıyorsun?"

Bileklerimi ve ayak bileklerimi kayışla bağladılar. Sonra kafamı düzeneğe bağlayıp yerine kilitliyorlar. Öfkeli isim takmalarına ve tehditlerime rağmen Doktor Junior ve Seth hızla göğsüme, boynuma ve başıma çok sayıda kablo takıyorlar.

Planları nedir?

"Yalan söyledin," diyorum görüş alanımdan uzak duran babama. "Senden nefret ediyorum, *Orion*."

"Yalan söylemedim oğlum," diyor babam soğukkanlılıkla. "İstediğin şeyi sana göstereceğim."

Bir şey tıklıyor ve ardından duvara bir video yansıtılıyor. Her yaştan birkaç çocuğun sandalyelerde oturduğu bir lobi veya ortak alan gösteriliyor. Birkaç yetişkin sanki özel olarak konuşuyormuş gibi bir araya toplanmış.

Kafamın içinde ani bir netlik parıltısı yanıyor. biliyorum.

Ben de oradaydım. Aslında.

Koyu renk saçlı, sert duruşlu, en fazla on beş yaşlarında bir çocuk bir dizi kapının yanında duruyor. Kolları iki yanında, elleri öfkeyle yumruk olmuş. Soğuk görünümüne rağmen acısını hissedebiliyorum.

Onun acısını biliyorum çünkü o çocuk benim.

Video bir güvenlik kamerasının grenli kalitesinde, ancak mobilyaları, dekoru ve muşambayı tanıyorum - şu anda altımdaki muşamba ile aynı.

Ben buradayım.

O yere geri döndüm. Beni delirten ve sonra da yarattıkları deliliği tedavi etmeye çalışan yere. Babam beni kurtardı ve beni "iyileştirmek" için kendi yöntemlerini uyguladı.

Çocuk, yani ben, görüş alanının hemen dışında bir şeye bakıyorum. Kızgın, iğrenmiş, korkmuş. Hatırladıkça içim burkuluyor.

O kadar çok istismara uğradım ki...

Zihnimde bir boşluk daha var.

Bunu unutmak için o kadar hevesliydim ki, babamın bana unutturma çabalarına alet oldum.

Videoda neye bakıyorum? Sonra iki kişi ortaya çıkıyor.

Bir adam, bir canavar, babam beni kurtarana kadar doktorum ve koruyucumdu. Ve o.

Kız kardeşim. Calista.

Sarı saçları iki atkuyruğu şeklinde düzgünce örülmüş. Sahip olduğu oyuncak bebek şimdi *onun* elinde ve bundan memnun görünmüyor.

Kızın -kız kardeşimin- yüzü yanlışı, değil mi? Otel yatağımda bulduğum resimdeki kızla aynı yüz. Sadece bağlantılı değiller, aynılar.

Nasıl?

Gördüklerimin kafa karışıklığını gidermek için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Ellerim serbest olsaydı, bana benzeyen bir kız ortaya çıkana kadar gözlerimi ovuştururdum. İzlediğim kız benim ve biyolojik ailem gibi siyah saçlı değil.

Videoda bana yaklaşıyorlar. Sesi yumuşak ama net, alete bağlı bir hoparlör tarafından doğrudan kulaklarıma iletiliyor.

"Calista'ya iyi bakacağım."

Bunu söylerken elindeki bebeğe bakıyor. O anda benimle konuşmuyor. Kızla konuşuyor.

Bu nasıl olabilir?

Sonra videoda benimle konuşuyor. "Evlat ediniliyorsun, evlat. Yapabileceğim her şeyi yaptım."

Yetişkin bir adam olarak bile, onun "ufaklık" dediğini duymak beni mahvediyor. Tüylerim diken diken oluyor ve onun zihnimde yarattığı işkenceler iradem dışında bana saldırmaya başlıyor. Korkunç anılarıma değil de videoya odaklanmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

İkisi uzaklaşıyor ve bir kapıdan geçerek gözden kayboluyorlar. Videoda, kıpırdamadan arkalarından bakıyorum.

Ve sonra babam Ted'le birlikte ortaya çıkar.

Gerisini buradan biliyorum. Beni evlat ediniyor, kulübesine götürüyor, CUP programını kullanarak zihnimi tanıyamayacağım ve geçmişimi sorgulayamayacağım kadar değiştiriyor ve sonra beni karanlık, çarpık dünyasının bir ortağı, şeytani bir imparatorluğun varisi haline getiriyor.

Video duruyor ve sonra arkamda içimi ürperten bir ses duyuyorum.

"Seni tekrar burada görmek çok güzel evlat. Seni iyileştirmek için ikinci bir şansımız var."

Sesi tanıyorum. O ses videodaki adam. İşkencecim.
Onu kaçıran ve Tanrı bilir neler yapan kişi.

Görüş alanıma giriyor ve beynimin ona yetişmesi birkaç saniye sürüyor. Anılarımdaki belirsiz adam korkutucu bir adam değil. Hayır, büyüleyici bir gülümsemesi ve insanların onu takip etmek istemesine neden olan bir yüzü var.

Ne de Birleşik Devletler Başkanı. Dr. Huxley.

Kendime duyduğum nefret beni tüketiyor. Babamın programlamasının kurbanı olup Huxley'i zihnimden rahatça silmesine nasıl izin verebildim? Etkinlikte Başkan Huxley ile tanıştığımda ve onun varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir adam olduğunu bilmediğimde hepsi çok memnun olmuş olmalı.

Hissettiğim ihanet mide bulandırıcı.

Huxley bir canavar. Beni "tedavi etme" çabasında acımasızdı. Ailesini kaybetmiş harap olmuş bir çocuktum. Huxley beni yanına aldı ve bir bilim deneyi olarak kullandı. Tüm o boktan yöntemlerinin beni iyileştirebileceğini, beni zayıflatan kederimden kurtarabileceğini düşündü.

Yine de çok inatçıydım.

Zihinsel olarak onunla her adımda savaştım.

Beni kırmak istedi ama ben izin vermedim.

Yenilgiyi kabul etmek yerine babamın beni evlat edinmesine izin verdi. Kırılğan zihnime karşı yeni bir psikolojik savaşa katlanmak zorunda kaldım. Bu sefer ilerleme kaydedildi. Sanırım içten içe sadece güvende hissetmek ve sevilme istiyordum. Kendimin manipüle edilmesine izin verdim.

Buradan çıkmam lazım.

Huxley başını yana eğerek, "Sen bir başarısızlıktın," diyor. "Senin üzerinde çok çalıştım."

Öfke ve acı içimde bir fırtına gibi esiyor ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. İşkencemin kaynağına geri döndüm.

"Ama şu haline bak," diye devam ediyor. "Ben yapamazken CUP senin için harikalar yarattı. Bu gerçekten olağanüstü."

Hatıralar geri akıyor, beni tekrar tekrar kırbaçlıyor, her kırbaç bir öncekinden daha acı verici. Bu boku neden kilit altında tuttuğuma şaşmamalı. Çok acıtıyor.

Aklım aileme gitti. Bir araba kazasında ölmüşlerdi. Bu beni yıkmıştı. Onları kaybetmenin acısından kaçmak için evdeki her lanet hapi yutmaya bile çalışmıştım. Tüm çabalarım boşa gitti. Pek çok şeyden sonra

Hayatım ve haysiyetim için mücadele ettiğim koruyucu aileler, çocuk evleri ve grup evlerinde başarısızlığa uğradıktan sonra kendimi bu psikopatın çelik pençelerinde buldum ki bu daha önce hayal edebileceğim her şeyden bin kat daha kötüydü.

"Babanın bana anlattığına göre," diyor Huxley kaşlarını çatarak, "bir süredir düşüştüymüşsin. Hepsi o kızın yüzünden." Yüzü benden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğiliyor. "Şanslısın evlat, oğlum ve arkadaşı inanılmaz bir teknoloji geliştirdiler. Artık birinin beynini yeniden bağlamak için önceki yöntemlerimize güvenmek zorunda kalmayacağız. Stem Lock senin için her şeyi değiştirecek."

Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum, ama sonra boynuma acı içinde haykırmama neden olan bir elektrik çarpıyor. Ne oluyor lan?

"Dikkatini ver," diyor Doktor Junior yakınlardan. "Uyumak yok."

O orospu çocuğunu öldürmek istiyorum.

Huxley üzüntüyle, "Biliyor musun, o bebeğe kafayı taktığını öğrendiğimde çok üzuldüm," diyor. "Bu sadece senin kırıldığını ve seni düzeltmek için yapabileceklerimin ötesinde olduğunu gösteriyor."

Konuşmaya devam ediyor ama ben sözlerine odaklanamıyorum. Bu korkunç sahnedeki diğer noktaları birleştirmekle meşgulüm.

"Calista'ya iyi bakacağım."

Videodaki kızla oyuncak bebek hakkında konuşuyordu. Calista bebeğin adıydı, kızın değil. Onu işkence odasına çekmek için bebeği kullanmış ve hiç şüphesiz kızın aklını karıştırmak için elinden geleni yapmıştı.

Bağırsaklarım acıyla sıkışıyor.

Gözümün önünde olan bir şeyi arıyordum.

Kızın kim olduğunu biliyorum.

Aile değil, benimle aynı kaderi paylaşacağını bildiğim kızı unutmamak için birbirine uymayan parçaları bir araya getirmeye çalışan hayal gücümün bir ürünü. Kendimi kurtaramadığım gibi onu da kurtarmak istedim.

O kız benim kardeşim

değil. O kız Romy.

CHAPTER THIRTY-NINE

Romy

Altı ay sonra.

Ding.

Şaşkınlığımı göz kırparak üzerimden atıyorum ve hızla şimdiki zamana dönüyorum. Tuzlu et, havuç, soğan ve patates kokusu, çınlama sesinin ne olduğunu hatırlatıyor.

Zamanlayıcı.

Kızartma bitti.

Mutfakta dönüp duruyorum ve fırın eldivenimi arıyorum. Kapıyı açtığımda fırının sıcaklığı yüzüme vuruyor. Son zamanlarda yemek pişirme konusunda daha iyiye gidiyorum ve bu rosto da bunun kanıtı. Gururdan başım dönüyor. Umarım tadı da görüldüğü kadar güzeldir.

Rostoyu ocağın üstüne koyduktan sonra fırını kapatıp kapatıyorum. Son zamanlarda hava fırını kullanamayacak kadar sıcak ve acaba odağımı güveçte pişirmeye mi çevirsem diye düşünüyorum. Bunu düşünmem gerekecek.

Daha önce yaptığım pastanın bulaşıkları lavaboda duruyor. Saat beşe yaklaşıyor, bu da o saatten önce her şeyin temizlendiğinden emin olmam gerektiği anlamına geliyor.

Evime ve içindeki insanlara bakmak benim süper gücüm. Lezzetli bir yemek yapmak ya da evdeki her yüzeyin tozunu almak için çaba sarf ettiğimde gerçek mutluluğu hissediyorum. Bu çok tatmin edici bir duygu.

Hayat güzel.

Markette çatık kaşlı çocuklarını arkalarından sürükleyen kadınları gördüğümde onlar için üzülüyorum. Hayatlarından memnun olmadıkları bir duruma kendilerini nasıl soktular?

Benimki mükemmel.

Umduğum her şey var.

Dışarıda bir köpek havlıyor. Yine hayal kurduğum için kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum ve ön bahçeye bakan pencereye doğru ilerliyorum. Lastik salıncak sanki yeni terk edilmiş gibi hareket ediyor. Pencereden çıkıyorum ve arka bahçeye açılan Fransız kapılarına yöneliyorum. Bizim altın

Retriever Sunshine, köpeğinin maskaralıklarına kıkırdayan kızımın etrafında daireler çizerken görülebilir.

İkisine bakıp sırtımdan .

Kapıyı iterek açtım ve Kaitlyn'e seslendim. "Kait, tatlım, baban birazdan evde olur. İçeri girip yıkanma vakti geldi."

Sevimli bir surat ifadesi takınıyor ama babasının aksine ben buna karşı bağışıklık kazanmış durumdayım. Bir kaşımı kaldırıp ona en sert anne bakışımı atıyorum. Sonunda yumuşuyor ve kapıya doğru ilerliyor.

"Gel buraya," diyorum, eve girdiğinde onu kendime çekerek. "Yemekten sonra oynayabilirsin. Baban seni salıncakta itebilir."

Bana sarılıyor, bu cevaptan memnun olduğu belli. Ben masayı hazırlarken onu dışarıdaki kiri temizlemesi için banyoya gönderiyorum.

Günışığı havlıyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Saniyeler sonra, ön kapı açılır.

Tenimi sıcaklık kaplıyor ve sevimsiz bir gülümsemeyle savaşıyorum. Başka kadınlar da kocaları işten eve geldiğinde böyle hissediyor mu? Ellerinden geldiğince onu memnun etmeye takıntılılar mı?

Belki de böyle olan tek kadın benimdir.

Karşılaştığım hiç kimse ailesine ve evliliğine benim gibi değer vermiyor. Kesinlikle benim gibi kocalarına aşık değiller.

Belki de aşkımız özeldir. Diğer dünyadan.

Kalpleri birbirine dolanmış ruh eşleri.

Tanrım, çok şanslıyım.

Kaitlyn, babasının evde olduğunu fark edince banyodan fırlar ve ona doğru koşar. Mutluluktan çılgık atıyor. Babası onun için hazır, onu kucağına alıyor ve etrafında döndürüyor. Gülüyorum çünkü bu onların günlük ritüeli.

O harika bir baba.

"Köpek gibi kokuyorsun," diye takılıyor ona, başının üstünü öpüyor.

Günışığı havlıyor, kuyruğu çılgınca sallanıyor.

Kaitlyn onun şakalarına kıkırdıyor.

"Neden gidip çatal bıçak takımını masaya koymuyorsun, bücür? Annene yardım et."

Onu yere bırakıyor ve o da söyleneni yapmak için mutfaka gidiyor. Gözleri benimkilere takılıyor, beni içine çekiyor. Gülümsüyorum, birden utanıyorum.

"Bugün ıslıl ıslıl görünüyorsun Romy," diye övüyor bana doğru yürürken. "Çok güzelsin."

Kendimi tutamayıp süslendim. Beni kendine çekiyor ve derin bir öpücük için onunla buluşuyorum. Onu çok özledim. Hafta sonu geldiğinde birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimiz için mutlu olacağım. O isteyken bütün gün onu beklemek çok zor.

Ellerinden biri popomu buluyor ve sıkarken diğeri yüzümü okşuyor. Bana dokunduğunda, değer verildiğimi ve istendiğimi hissediyorum. Göğsüm ısınıyor ve sinirlerim şarkı söylüyor.

"Beni özledin mi?" Öpücükler arasında soruyorum. "Belli ki."

"Seni de özledim. Yarın izin alabilir misin?"

Kıkırdıyor, alnını benimkine yaslıyor. "Çalışmam gerektiğini biliyorsun, aşkım."

İçime dolan sıcaklık soğuyor ama nedenini anlamıyorum. Bazen zihnim beni kandırmaya çalışıyor. Böyle olduğunda nefret ediyorum.

Bilinçaltımın kıyısında pusuya yatmış karanlığa odaklanmak yerine, beni tüm dünyasıymışım gibi tutuşuna dikkat ediyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, eli karnıma düşüyor. "Küçük kızımızın bir kız kardeşi olması uzun sürmeyecek."

Nedense Kaitlyn'i bebekken kucağına aldığını gördüğümü hatırlamıyorum. Bu beni rahatsız ediyor ama asla bir şey söylemiyorum. Bu doğduğunda, unutmamak için her anı zihnime kazıyacağımdan eminim.

"Kait, acele et, ablam tekmeliyor," diyor heyecanla.

Küçük elini karnıma koymak için yanıma koştuğunda kıkırdıyorum. İçimde büyüyen bebek her geçen gün daha fazla hareket ediyor. Hem ablasının hem de babasının sesine aşına ve onunla konuştuklarında her zaman tepki veriyor.

"Hemen yemezsek yemek soğuyacak," diyorum onlara. "Küçük kardeşe soğuk yemek yedirirsek mutlu olmaz."

Kaitlyn bunu eğlenceli bulur ve kıkırdar.

Akşam yemeği her zamanki gibi eğlenceli geçiyor. Kaitlyn bizi yaz aylarında dışarıda yaşadığı maceralarla eğlendiriyor. Babası ona işle ilgili ilginç hikayeler anlatıyor ve hem beni hem de Kaitlyn'i koltuklarımızın ucunda, dikkat kesilmiş bir halde bırakıyor. Birkaç ay içinde, bu karışıma bir yenisini daha ekleyeceğiz. Bebeğimi kollarımda tuttuğumu hayal etmeye çalışıyorum.

Keşke Kaitlyn'e sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabilseydim.

Bu konuyu bir kez açmıştım ve kocamın hayal kırıklığıyla karşılaşmıştım. Beni doktora bile götürmüştü.

Ve sonra.

Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama bir daha açmamam gereken bir konu olduğunu biliyorum.

Yakışıklı yüzünde hayal kırıklığı görmek hoşuma gitmiyor.

Ne kadar iyi bir eş ve anne olduğumu görmeyi tercih ederim.

Yemekten sonra hep birlikte mutfakı temizliyoruz ve daha önce yaptığım baş aşağı ananaslı keki yiyoruz. İkisi de çabalarım için beni övüyor ve tatlının sonunda gururla gülümsüyorum.

Her gün rutinimiz temelde aynı. Kaitlyn'in banyo saatiyle ben ilgileniyorum ve ardından babası ona birkaç yatma vakti hikayesi okuyor. Ve nihayet uyuduğunda, onunla vakit geçirebiliyorum, onunla baş başa kalabiliyorum.

Yatak odamızın kapısı kapanır kapanmaz ona "Sana ihtiyacım var," dedim. "Seni çok özledim."

Yazlık elbisemi çıkarırken gözleri vahşileşiyor. Bazen kendimi şişman hissediyorum ama o beni hiç öyle görmüyor. Sanki onun çocuğunu taşımam onu tahrik ediyor. Pantolonuna bakıyorum ve aletin kumaşın üzerinde şişkinleştiğini fark ediyorum.

Sütyenimi çıkarıp atıyorum, sonra da iç çamaşırımı indiriyorum. Beni bir aslanın ceylanı izlediği gibi izliyor, saldırmaya hevesli. Karnım büyüdüğü için kendimi yavaşça yatağa bırakmam gerekiyor. Uzanıyorum, onun bana gelmesini bekliyorum.

Deniz köpüğü rengindeki Polo'sunu çıkarmak için hiç vakit kaybetmiyor. Bir keresinde dövmelelerini göremeyince kafam karışmıştı. Başka bir hayal kırıklığı.

Kocamın dövmesi yok. İnanılmaz miktarda göğüs kılı ve sevimli, yuvarlak bir karnı var. Ona iyi yemek yaptığım için böyle olduğunu söylemeyi severim. İtiraz etmez.

Kemerini açıyor, pantolonunu indiriyor ve sonra aşağı itiyor. Dar kısa iç çamaşırı uyarılmışlığının kanıtını gösteriyor. Sonra onu da aşağı itiyor. Aleti önünde sallanıyor, uzamış kıllardan oluşan bir çalının içine yerleşmiş.

Hep böyle dağınık mıydı?

O kılı bir adam, sanırım bu kaçınılmaz.

Beni öpmesini isteyerek onu kendime çekiyorum. Başım zonklamaya başlıyor ve hoşuma gitmeyen düşünceler zihnimin sınırlarını zorluyor. Dudakları hızla

bana unuttur.

"Bütün gün bunu yapmak istedim," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Koca sikim için hazır mısın Romy?"

Girişimi dürtüyor. Başlarda hep sert olur. Sanırım hamilelik beni kurutuyor. Bazen birkaç vuruş sikini kayganlaştıranaya kadar kanıyor ve ağlıyorum. O zaman sorun yok.

"Hey," diyor, henüz içime girmeden. "Sana bir soru sordum." "Evet," diye mırıldanıyorum çabucak. "Ben hazırım."

Söylediği gibi büyük değil. Aslında, çoğu zaman yetmiyormuş gibi geliyor. Olmam gerektiği gibi dolu değilmişim gibi. Bir şeyler eksik. Yine de bunu ona söylemeye cesaret edemiyorum. Duygularını incitmek istemiyorum.

Aletini içime iterken keskin bir acı içimi yakıyor. İçime beş santim kadar girdiğinde tekrar nefes alabiliyorum.

"Çok sıkısın," diye homurdanıyor. "Sikim çok büyük, acıttığını biliyorum ama hoşuna gidiyor, değil mi?"

Açık saçık konuşması hoşuma gidiyor. Bana neyi hatırlatıyor bilmiyorum. Sadece hoşuma gidiyor.

"Bayıldım," diye mırıldandım. "Öp beni."

Bana sürtünürken beni öpüyor. Aklım sürekli gördüğüm bir rüyaya kayıyor. Karanlık, gizemli bir adamla bir otel odasındayım. Beni çaresizlikle tahrik ediyor. Aleti kocaman.

Zevk içimde birikiyor.

Ne zaman bu fanteziyi, rüyayı ya da her neyse onu düşünsem tahrik oluyorum. Kalçalarımın arasındaki adamın ağzını düşünüyorum.

İçimde bir ihtiyaç titremesi dalgalanıyor.

"İşte bu, aşkım," diye ağzımı törpülüyor. "Koca sikimin her yerine boşal."

Her zaman benim boşalmamdan bahseder ama ben sadece duşta parmaklarımla boşalabiliyorum. Bu benim iğrenç bir sırrım. Bir keresinde, seks sırasında klitorisime dokunmaya çalıştım ve o yıkıldı, hatta bunun ne kadar hadım edici olduğu konusunda gözyaşı döktü.

O zamandan beri numara yapıyorum. Onu incitmek istemiyorum.

"Evet," diye inliyorum. "Oh evet!"

Gerçekten yaklaştım. Bacaklarım titriyor ve göbeğim sıkılaşıyor. "Tanrım, sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin," diye gürlüyor. "Çok yakınım." "Durma," diye inliyorum. "Lütfen, Caius."

Bu isim dudaklarımdan dökülür dökülmez ikimizin de donup kalmasına neden oluyor. "Kahretsin Romy," diye çıkışıyor, tükürükleri yüzüme sıçırıyor. "Biz gittik

Bu sefer çok uzun sürdü. Sabah seni Doktor Junior'a götüreceğim."

Sonra eli ağzımı kapatıyor. Dehşet beni pençeliyor. Seth itmeye devam ederken gözleri tiksintiyle yanıyor. Yağlı, iğrenç bir his cildimi kaplıyor.

Bunu
istemiyorum.

Onu istemiyorum.

*Ama o senin kocan, Romy. Kes
şu çılgınlığı!*

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve derin derin nefes alıyorum. İticiliği yavaşlıyor ve sonra zevkle inliyor. Aletinden vücuduma doğru bir döl fıskırması hissediyorum.

"Bana yardım et, eğer kızımızı uyandırırsan çok kızarım. Geçen sefer onu travmatize ettin."

Elini ağzımdan çekiyor ve ben boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum. Sanki ondan öğreniyormuşum gibi, vücudumdan sıyrılıyor ve sürünerek benden uzaklaşıyor. Yataktan kalktıktan sonra bana baktı.

Şişmiş karnıma doğru kıvrılıyorum, gözyaşlarımı tutamıyorum. Anılar teker teker akmaya başlıyor. Seks yaparken adamı görüyorum.

Gözlerindeki hayranlık büyüleyiciydi. Sonra Kaitlyn'i aynı otelde, televizyonun önünde oyuncaklarıyla oynarken görüyorum.

O benim kızım değil.

Bu yüzden onu doğurduğumu ya da Seth'i onunla gördüğümü
hatırlamıyorum. Buradan çıkmam lazım.

Ben ve Kaitlyn güvende değiliz. Bir
sorun var.

Seth yerde pantolonunu arıyor. Telefonunu çıkardığında, ne olacağını biliyordum. Aynı şeyin daha önce de olduğunu anımsıyorum.

," diye yalvardım. "Seth, yapma."

Beni görmezden geliyor, nefret ettiğim uygulamadaki tuşlara basıyor. Beni itaat ettiren.

Bir nabız omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor, tüm sersem düşüncelerimi uyuşturuyor. Yine de, uyuşmuş, sahte bir varoluşa itilmeden önce herhangi bir gerçeğe tutunmayı umarak ona karşı savaşıyorum.

Beyaz bulanıklık gözlerimin üzerine düşen bir perde gibi. Tamamen unutulmadan önce, elimin çekildiğini hissediyorum ve kelepçelerin şaklaması tabutumdaki son çivi oluyor.

"Birkaç dakika bekle," diyor Seth sert bir ses tonuyla. "Yakında normale döneceksin."

Beni duşa bıraktıktan sonra uzun süre ağlıyorum, bu sefer dayanabilmem için dua ediyorum. Gözlerimi kapatarak, aklıma gelebilecek tüm anıları canlandırmak için elimden geleni yapıyorum.

Unutma, Romy.

Bu senin hayatın değil ve bunu unutamazsın.

Dövüş.

Daha önce zihninize karşı bir kez savaştınız. Bunu tekrar yapabilirsin.

Uygulama düzeltilmesinin etkileri ortaya çıkmaya başladığında Caius'un karanlık gözleri benimkilere dikiliyor. Hiçliğe karışana kadar onun tehlikeli bakışlarına tutunuyorum.

Devam edecek...

Üçlemenin son kitabı [Yalanlar Kupası](#) sırada!

ABOUT THE AUTHOR

K Webster *USA Today* Çok Satanlar listesinde yer alan bir yazardır. Kitapları birçok kategoride en çok satanlar listesinde yer almış, birçok dile çevrilmiş ve sesli kitaplara uyarlanmıştır. Kocas1, iki çocuğu ve Mavi isimli köpeğiyle birlikte "Tornado Alley "de yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, bol miktarda kahve içiyor ve uzaylıları araştırıyor.

K Webster'ın kitaplarının [authorkwebster.com/all- books](http://authorkwebster.com/all-books) adresini ziyaret edin.tam listesini görmek için

indirin books.bookfunnel.com/k_webster_short_story_bundle

JOIN MY NEWSLETTER

authorkwebster.com/newsletter
adresinde

JOIN MY PRIVATE GROUP

www.facebook.com/groups/krazyforkwebstersbooks

K Webster'ı buradan takip edin!

[K Webster'ın Web Sitesi \(İmzalı kitaplar, yasaklı kitaplar ve diğer güzellikler!\)](#)

[Facebook](#)

[Okuyucu Grubu](#)
[Fourthwall 'te K-ClubX](#)

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[BookBub](#)

[Wattpad TikTok](#)

[Pinterest](#)
[Yazarlar için K-Club](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

